TRITONIC
PREMIUM

OBIECTE

UN ROMAN DE

GILLIAN FLYNN

ASCUȚITE

Obiecte ascuțite

Gillian Flynn
Obiecte ascuțite
First published by Shaye Areheart Books, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Random House, New York

Copyright © 2006 by Gillian Flynn
Copyright © 2007 Tritonic pentru ediția în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77
www.tritonic.ro
http://tritonicnews.blogspot.com/

Colecția: TRITONIC PREMIUM

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLYNN, GILLIAN
Obiecte ascuțite / Gillian Flynn ; trad. Raluca Ștefan . - București : Tritonic, 2007
ISBN 978-973-733-123-6

I. Ștefan, Raluca (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: © desen de Lynne Amft
Tehnoredactare: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 312 / aprilie 2007
Bun de tipar: aprilie 2007
Tipărit în România: Monitorul Oficial R.A.

Obiecte ascuțite

Gillian Flynn

Traducere și note
RALUCA ȘTEFAN

TRITONIC

Părinților mei,
Matt și Judith Flynn

Unu

Aveam un pulover nou, îngrozitor de roșu și de urît. Era 12 mai, dar afară nu erau mai mult de 4 grade, așa că, după patru zile de dîrdîit în mînecă scurtă, am preferat să-mi cumpăr o cîrpă dintr-un bazar de familie decît să mai scotocesc prin cutiile cu haine de iarnă. Primăvara în Chicago.

Priveam în gol ecranul computerului în cubul ce-mi servea de birou. Subiectul din ziua respectivă emana o răutate împuțită. Patru copii, de doi pînă la șase ani, au fost găsiți încuiați într-o cameră din cartierul de sud, cu două sandvișuri cu ton și o litră de lapte. Au stat așa trei zile, agitîndu-se ca niște pui de găină printre mîncarea și fecalele de pe covor. În acest timp mama lor rătăcea aiurea pentru un fum de marijuana și pur și simplu uitase de ei. Cîteodată așa se întîmplă. Fără arsuri de țigară, fără oase rupte. Doar o simplă scăpare iremediabilă. O văzusem pe mamă după ce o arestaseră: Tammy Davis, douăzeci și doi de ani, blondă și grasă, cu două cercuri perfecte de ruj roz în obraji, de mărimea unor pahare-sondă. Mi-o puteam imagina pe o canapea tocită, cu buzele lipite de sticla narghilelei și cu un nor de fum plutind în jurul ei. Totul se topea încet, copiii rămîneau în urmă, iar ea era din nou în liceu, cînd tipii din jur erau încă interesați pentru că ea era cea mai drăguță, o femeiușcă de treisprezece ani cu buze lucioase, care sugea acadele de scorțișoară înainte de a se săruta.

O burtă. O aromă. De tutun și cafea stătută. Redactorul-șef, stimatul și blazatul Frank Curry, stătea lîngă mine balan-

sîndu-se pe tenișii lui crăpați. Dinții îi străluceau în saliva îngălbenită de tutun.

— Cum stai cu articolul, puștoaico?

Aveam o piuneză argintie pe birou, iar el o acoperi cu o unghie îngălbenită.

— Aproape am terminat.

Scrisesem doar șaisprezece rînduri. Aveam nevoie de cincizeci.

— Bine. Dă-i de cap, clasează-l și vino la mine în birou.

— Pot să vin acum.

— Dă-i de cap, clasează-l și după aia vino la mine în birou.

— Am înțeles. În zece minute.

Îmi voiam piuneza înapoi.

Frank plecă din biroul meu. Cravata i se balansa în dreptul taliei.

— Preaker!

— Da, Curry!

— Dă-i de cap!

Frank Curry are impresia că sînt o fire sensibilă. Poate pentru că sînt femeie. Sau poate pentru că sînt o fire sensibilă.

Biroul lui Curry e la etajul trei. Sînt convinsă că se enervează de fiecare dată cînd privește pe fereastră și vede doar trunchiurile copacilor. Un redactor bun nu va vedea niciodată scoarța pomului, îi va vedea frunzele – asta dacă le poate identifica de la etajul douăzeci sau treizeci. Dar în cazul ziarului nostru, *The Daily Post*, al patrulea din Chicago și exilat în suburbie, e destul loc și pentru lăfăială. Trei etaje sînt suficiente, alunecînd implacabil către exterior, ca o scurgere neobservată printre vînzători de covoare sau magazine de lămpi.

Un om de afaceri a reușit să ridice micul nostru orășel de suburbie de-a lungul a trei ani foarte bine organizați — 1961-1964 — după care i-a dat numele fiicei sale, care suferise un grav accident de călărie cu o lună înainte de finalizarea operei urbanistice. Aurora Springs, a declarat omul de afaceri, după care s-a pozat lîngă o plăcuță nouă și lucioasă cu numele orașului, și-a luat familia și a plecat. În prezent, fiica, în vîrstă de vreo cincizeci de ani și destul de sănătoasă, cu excepția unei

mîncărimi ocazionale în mîini, locuiește în Florida însă revine o dată la cîțiva ani pentru a se poza cu plăcuța lucioasă a orășelului, cum a făcut tăticul cîndva.

Am scris un articol despre ultima ei vizită. Lui Curry nu i-a plăcut deloc, lui oricum nu-i plăceau poveștile despre bucăți de viață. S-a trosnit cu niște lichior vechi de Chambord în timp ce citea articolul, umplînd biroul cu aromă de zmeură. Curry se îmbată pe tăcute, dar des. Nu acesta este însă motivul pentru care privea subiectul cu lejeritate. Nu, ăsta e doar un fel de ghinion colateral.

Am intrat în birou și am închis ușa, un birou care nu arată deloc așa cum mi-aș fi imaginat că trebuie să arate biroul redactorului-șef. Tînjisem după lambriuri mari de stejar, după o ușă cu gemuleț pe care să scrie „Șef“ și prin care reporterii începători să ne privească certîndu-ne pe tema drepturilor garantate de Primul Amendament. În schimb, biroul lui Curry e blînd și instituțional, ca de altfel tot restul clădirii. Puteai să dezbați jurnalism sau să îți faci un test ginecologic Papanikolau, nu conta pentru nimeni.

— Spune-mi despre Wind Gap!

Curry își înțepa bărbia încărunțită cu vîrful unui stilou. Îmi imaginam dîra subțire de cerneală pe care ar fi lăsat-o printre firele de păr.

— Este în sudul statului Missouri, chiar în călcîi. La o aruncătură de băț de Tennessee și de Arkansas, i-am răspuns, căutîndu-mi cu greu cuvintele.

Lui Curry îi plăcea la nebunie să instruiască reporterii cu tot felul de subiecte care i se păreau pertinente — numărul crimelor din Chicago din anul precedent, statistica demografică din ținutul Cook sau, nu știu din ce motiv, istoria orașului meu natal, un subiect pe care preferam să îl evit.

— S-a format în timpul Războiului Civil*, am continuat eu. Se află chiar lîngă fluviul Mississippi, așa că a fost și port o

---

* Războiul Civil American (1861–1865) s-a desfășurat între Statele Unite („Uniunea“) și 11 state din sud, care au declarat secesiunea și au format Statele Confederate ale Americii, conduse de președintele Jefferson Davis. Uniunea, condusă de președintele Abraham Lincoln și de Partidul Republican, se opunea expansiunii sclaviei și respingea dreptul acestor state la secesiune.

vreme. Acum cea mai înfloritoare afacere este măcelăritul porcilor. Are cam două mii de locuitori. Familii bogate de generații și sărăntoci.

— Tu de care ești?

— Sărăntoacă. Dintr-o familie bogată de generații.

Am zîmbit, iar el se încruntă.

— Și ce dracului se întîmplă acolo?

Am tăcut, gîndindu-mă la posibilele dezastre din Wind Gap, un orășel sărăcăcios sortit mizeriei: un accident de autobuz sau poate o tornadă de praf, o explozie la siloz sau un copil căzut în fîntînă. Începusem să transpir. Sperasem — ca de fiecare dată cînd Curry mă cheamă în birou — că mă va felicita pentru un articol, că mă va promova la o rubrică tare, la naiba, poate chiar să-mi dea o mărire de salariu, dar nu eram deloc pregătită să dezbat evenimentele recente din Wind Gap.

— Maică-ta mai locuiește acolo, Preaker?

— Mama, tatăl vitreg.

O soră născută cînd eram în facultate, cu o existență atît de ireală pentru mine, încît de multe ori uitam cum o cheamă. Amma. Și apoi Marian, pururi îndepărtata Marian.

— Și vorbești vreodată cu ei?

Nu mai vorbisem de la Crăciun. Și atunci un telefon distant și politicos, după ce înghițisem trei pahare de whiskey. Mi-era teamă că maică-mea le va mirosi prin firul de telefon.

— N-am vorbit recent.

— Iisuse Cristoase, Preaker, mai citește presa. A fost o crimă sau așa ceva acolo anul trecut în august? O fetiță strangulată?

Am dat din cap aprobator. Dar nu știam nimic. Maică-mea era singura persoană din Wind Gap cu care țineam legătura, chiar dacă foarte slabă, iar ea nu-mi spusese nimic. Ciudat.

— Acum a dispărut altă fetiță. Mie mi se pare deja că e vorba de un criminal în serie. Du-te acolo și află toată povestea. Rapid. Mîine dimineață să fii acolo!

Nici gînd.

— Curry, dar avem și aici o grămadă de povești terifiante.

— Sigur că avem, dar mai avem și trei ziare concurente, cu personal și buget duble față de noi.

Își trecu mîna prin păr, din care se desprinseră șuvițe tocite.

— M-am săturat să tot rămînem cu buza umflată după știri. Asta e șansa noastră de a descoperi un subiect tare. Grozav.

Curry chiar credea că putem ajunge peste noapte în topul preferințelor din Chicago, un ziar cu credibilitate națională. Anul trecut, un alt ziar și-a trimis un reporter în orașul natal, undeva prin Texas, pentru a scrie despre un grup de adolescenți înecați în inundațiile de primăvară. Individul a scris un articol dureros, dar bun, despre esența apei și regret, a prezentat amănunte despre viața victimelor, de la echipa de baschet de băieți, care-și pierduse cei mai valoroși trei jucători, pînă la morga locală, care pur și simplu nu avea nici un fel de experiență în curățarea cadavrelor înecate. Articolul a cîștigat premiul Pulitzer.

Dar tot nu voiam să plec acolo. Atît de tare doream să nu plec, încît mi-am strîns mîinile în jurul scaunului, ca și cum Curry mă forța să ies afară. Dar el mă privea în tăcere cu ochii lui umezi și căprui. Și-a dres glasul, și-a privit soția în fotografie și a zîmbit, ca un doctor pe cale de a transmite vestea cea rea. Lui Curry îi plăcea să urle — se potrivea imaginii sale de redactor de modă veche — dar, totodată, era cel mai politicos om din cîți știam eu.

— Uite ce e, puștoaico, dacă nu poți să faci asta, n-o face. Dar eu cred că ți-ar prinde bine. Mai dai deoparte niște resentimente. Te mai înzdrăvenești. În plus, e un subiect al dracului de bun, de care avem nevoie. De care tu ai nevoie.

Curry m-a susținut întotdeauna. Credea că sînt cel mai valoros reporter al său, zicea că am o minte surprinzătoare. Dar în cei doi ani de meserie nu prea am făcut față așteptărilor. Chiar grav, de cîteva ori. Acum îi puteam citi gîndurile, implorîndu-mă să îi redau speranța. Am dat din cap într-o manieră care speram să exprime încredere.

— Îmi fac bagajul.

Mîinile îmi lăsaseră pete de transpirație pe scaun.

Nu aveam animăluțe pentru care să îmi fac griji, nici măcar plante de lăsat în grija vecinilor. Am îndesat într-un sac niște haine pentru vreo cinci zile, ca să fiu sigură că voi pleca din Wind Gap înainte de finalul săptămînii. I-am aruncat apar-

tamentului o privire rapidă și parcă l-am perceput într-o nouă lumină: avea aspectul unei camere de cămin de facultate, sărăcăcioasă, tranzitorie și lipsită de personalitate. Mi-am promis să cumpăr o canapea normală la întoarcere, ca răsplată pentru povestea fulminantă pe care aveam s-o descopăr.

Pe măsuța de lîngă ușă se afla o poză cu mine la vîrsta adolescenței, ținînd-o în brațe pe Marian, care avea cam șapte ani. Rîdeam amîndouă. Ochii ei erau măriți de surprindere, iar ai mei aproape închiși. O strîngeam tare cît mai aproape de mine, în timp ce picioarele ei scurte și slabe mi se bălăngăneau pe genunchi. Nu-mi amintesc deloc de ce rîdeam. Iar de-a lungul anilor, motivul a devenit un mister confortabil. Cred că îmi place ideea de nu mai știi.

Mie îmi place să fac baie. Nu duș. Nu suport stropii, îmi face pielea să zbîrnie, ca și cum cineva ar apăsa un comutator intern. Așa că am așezat un prosop tocit pe grătarul căzii de motel, am îndreptat dușul către perete și m-am așezat în cei șapte centimetri de apă care se adunaseră în bazin. Pe lîngă mine plutea părul pubian al unui chiriaș anterior.

Am ieșit din baie. Nu mai exista un alt prosop, așa că m-am băgat în pat și m-am șters cu pătura ieftină. După care am băut niște whiskey cald și am înjurat mașina de gheață.

Wind Gap se află cam la unsprezece ore de mers la sud de Chicago. Curry a fost suficient de amabil să îmi asigure bugetul pentru o noapte la motel și mic dejun dimineața, asta dacă mîncam la o benzinărie. O dată ajunsă în oraș, urma să stau la maică-mea. Așa decisese el. Dar eu deja știam reacția de care voi avea parte la ușa maică-mii. O tulburare șocată și rapidă, o mînă trecută prin păr, o îmbrățișare nepotrivită în care eu voi atîrna aiurea într-o parte. Fleacuri despre dezordinea din casă, care oricum nu există. Și întrebări deghizate în amabilități despre durata vizitei.

— Și cam cît timp ne vom bucura de prezența ta, dulceață? va spune ea. Ceea ce de fapt înseamnă „Cînd pleci?“

Politețea asta falsă mă enervează cel mai tare.

Știam că trebuia să îmi pregătesc notițele, să îmi stabilesc întrebările. Dar am mai băut niște whiskey, am băgat și niște

aspirină și am stins lumina. Am adormit imediat, gîdilată de torsul aparatului de aer condiționat și de clinchetul electric al unui joc video de alături. Mai erau doar cincizeci de kilometri pînă în orașul meu natal, dar aveam nevoie de această noapte departe de el.

Dimineața am înghițit o gogoașă veche cu gem și am pornit din nou către sud, simțind aerul tot mai cald și presiunea pădurii luxuriante pe ambele părți. Această parte a statului Missouri este periculos de placidă: kilometri întregi de copaci banali străbătuți doar de fîșia subțire a autostrăzii. Și scena asta se repetă la fiecare două minute.

Wind Gap nu se poate vedea de la distanță. Cea mai înaltă clădire are doar trei etaje. Dar după douăzeci de minute de condus am simțit că se apropie. Întîi a apărut o stație de benzină. Cîțiva puști slăbănogi fără tricou leneveau apatici în față. Lîngă un pick-up uzat, un țînc în pamperși arunca în aer pietriș, în timp ce maică-sa umplea rezervorul. Avea părul vopsit blond, dar rădăcinile maro îi ajunseseră aproape de urechi. Le-a strigat ceva băieților, dar nu am putut auzi în trecere. Curînd, pădurea se rări. Am trecut pe lîngă plăcuța mîzgălită a unui complex comercial care vindea cabine solare, arme și draperii. După care a apărut o fundătură de case vechi, menită a fi începutul unei dezvoltări urbanistice care nu a mai avut loc niciodată. Și, în final, orașul însuși.

Fără un motiv anume, mi-am ținut respirația cînd am trecut pe lîngă plăcuța cu numele orașului, așa cum mai fac copiii cînd trec pe lîngă cimitir. Mă întorceam după opt ani aici, dar decorul îmi provoca un nod în stomac.

Drept înainte se afla casa profesoarei mele de pian, o fostă călugăriță a cărei respirație mirosea a ouă. Aleea ducea spre parcul în care am fumat prima țigară, într-o zi înăbușitoare de vară. Mergînd pe bulevard, ajungi la internatul Woodberry și apoi la spital.

Am decis să merg direct la secția de poliție, ghemuită undeva la capătul Străzii Principale, care, literal, era strada principală din Wind Gap. Pe Strada Principală se aflau salonul de frumusețe și magazinul de bricolaj, denumit „Un dolar douăzeci și cinci“ pentru că toate produsele costau un dolar douăzeci

și cinci, o librărie cu douăsprezece rafturi, și un magazin de haine denumit „Hainele comode ale lui Candy“ din care puteai cumpăra bluze tricotate, helănci și tricouri cu rățuște și școli desenate pe ele. Majoritatea femeilor de bună-cuviință din Wind Gap sînt profesoare sau casnice sau lucrează în locuri precum magazinul lui Candy. În cîțiva ani, poate, se va deschide și un Starbucks*, care îi va da orașului ceva după care a tot tînjit: o suficiență preambalată și preaprobată de toată lumea. Momentan însă, pe acel loc se află doar un magazin slinos de piese de mașină, al unei familii al cărei nume nu mi-l mai amintesc.

Strada Principală era pustie. Fără mașini, fără oameni. Un cățel se agita pe trotuar, fără a fi însoțit de stăpîn. Toți stîlpii erau înfășurați în funde galbene și copii granulate ale unei poze cu un chip de fetiță. Am tras pe dreapta și am rupt un anunț de pe stîlpul unui semafor, lipit la înălțimea unui copil. Cuvîntul „Dispărută“ era scris de mînă deasupra pozei, probabil cu un marker gros. Fetița avea ochii căprui, un zîmbet sălbatic și un păr mult prea bogat pentru capul său mic. Părea genul de copil descris de profesori ca fiind „o bătaie de cap“. Îmi plăcea de ea.

Natalie Jane Keene
10 ani
Dispărută din 11 mai a.c.
A fost văzută ultima oară în parcul Jacob J. Garret
și purta blugi scurți și un tricou roșu.
Informații: 555-7377

Îmi doream să intru în secția de poliție și să mi se spună că Natalie Jane fusese deja găsită. Fără complicații. Poate doar se rătăcise sau își luxase glezna în pădure sau chiar fugise de acasă și ulterior se răzgîndise. M-aș fi suit în mașină și aș fi plecat înapoi la Chicago, fără să fie nevoie să contactez pe cineva.

---

* Cel mai mare lanț de cafenele din lume, fondat în 1971.

Din păcate, strada era pustie pentru că jumătate de oraș se afla în împrejurimi, scotocind pădurea din nord. Ofițerul de serviciu, o femeie, mi-a spus că pot aștepta, șeful secției de poliție, șeriful Bill Vickery, urma să revină curînd pentru masa de prînz. Sala de așteptare îți dădea sentimentul fals de comoditate al unei săli de dentist. M-am așezat pe un scaun portocaliu și încercam să răsfoiesc un *Redbook*[*]. În apropiere, un aparat electric sufla periodic o aromă de plastic, menită să îmi amintească de parfumul provinciei. Treizeci de minute mai tîrziu, trecusem deja prin trei reviste și îmi era greață de la aroma aparatului. Cînd Vickery apăru, în cele din urmă, ofițerul de serviciu arătă spre mine și îl informă cu un dispreț nerăbdător:

— De la ziar!

Vickery, un tip uscat cam la cincizeci de ani, avea uniforma transpirată și tricoul lipit de piept, iar pantalonii i se încrețiseră la spate, unde ar fi trebuit să se afle fundul.

— De la ziar?

Mă privi cu atenție prin niște lentile pătate.

— De la care ziar?

— Șerif Vickery, numele meu este Camille Preaker, de la *Daily Post* din Chicago.

— Din Chicago? Și ce cauți tocmai aici?

— Aș vrea să vorbim despre cele două fetițe, Natalie Keene și cea ucisă anul trecut.

— Iisuse Cristoase! Da' cum ai aflat de chestia asta? Iisuse Cristoase!

O privi pe femeia de la recepție și apoi din nou pe mine, ca și cum ne-am fi știut demult. Mormăi să-l urmez.

— Nu vreau nici un telefon, Ruth!

Femeia își dădu ochii peste cap.

Bill Vickery porni în fața mea pe un culoar cu lambriuri de lemn, împopoțonate cu poze de păstrăvi și cai, după care intră în biroul său, unde nu se afla nici o fereastră, doar o grămadă

---

[*] Revistă mondenă, înființată în 1913, care se adresează în special femeilor măritate.

de fișiere metalice. Își aprinse o țigară, fără să mă întrebe dacă vreau și eu.

— Nu vreau deloc să se afle despre asta, donșoară, nu vreau deloc chestia asta!

— Mă tem, șerif Vickery, că nu prea aveți de ales. Ținta acestor răpiri o reprezintă copiii. Oamenii trebuie să știe.

Repetasem replica asta tot drumul. Atinge moralitatea și simțul civic.

— Da' ce-ți pasă ție? Nu sînt copiii tăi, sînt copii din Wind Gap.

Se ridică, se așeză la loc și își făcu de lucru cu niște hîrtii.

— Cred că nu greșesc dacă spun că celor din Chicago nu le-a prea păsat pînă acum de copiii din Wind Gap.

Vocea i se frînse la final. Trase cu putere din țigară, își învîrti inelul grosolan de aur rozaliu și clipi rapid de cîteva de ori, de parcă era gata să izbucnească în plîns.

— Ai dreptate, așa e. Uite ce e, nu am de gînd să scriu un articol speculativ. Dar e foarte important pentru mine. Dacă te consolează cu ceva, eu sînt din Wind Gap.

„Poftim, Curry, mă străduiesc."

Mă privi din nou cu mai multă atenție.

— Cum te cheamă?

— Camille Preaker.

— Și de ce nu te știu?

— Pentru că nu am făcut niciodată belele, domnule, i-am răspuns zîmbind șăgalnic.

— Ești din familia Preaker?

— E numele de fată al mamei. Dar s-a măritat acum vreo douăzeci și cinci de ani. E vorba de Adora și Alan Crellin.

— Ei, da, pe ei îi știu.

Pe ei toată lumea îi știa. Averea nu era ceva comun în Wind Gap.

— Dar tot nu îmi convine prezența dumitale, donșoară Preaker. Dacă scrii articolul ăsta, lumea are să ne știe numai pentru... asta.

— Dar poate că puțină publicitate va fi de folos. În alte cazuri așa a fost.

Vickery tăcu o vreme, fixînd gînditor punga mototolită de hîrtie în care avea prînzul. Mirosea a sos de roșii. Mormăi ceva despre JonBenet* și rahat.

— Mulțumesc, dar nu, donșoară Preaker. Și nu am nici un comentariu. Nu am nici un comentariu despre vreo investigație. Poți să mă citezi cu asta.

— Uite ce e, am tot dreptul să fiu aici. Hai să ne ușurăm munca. Tu îmi dai o informație. Orice. Iar eu dispar din calea ta o vreme. Nu am nici o intenție să îți îngreunez munca. Dar trebuie să mi-o fac și eu pe a mea.

Asta era o altă mică tîrguială la care mă gîndisem undeva pe lîngă St. Louis.

Am plecat de la secția de poliție cu o copie a hărții orașului Wind Gap, pe care șeriful Vickery marcase cu un mic „x“ locul în care fusese găsit anul trecut cadavrul unei fetițe.

Era vorba despre Ann Nash, nouă ani, al cărei corp fusese găsit pe data de 27 august în Falls Creek, o cascadă abruptă și zgomotoasă din pădurile de nord. Încă din noaptea de 26 august, de cînd se raportase dispariția ei, o echipă de căutare scotocise întreaga pădure. Au găsit-o însă niște vînători, în jurul orei 5 dimineața. Fusese strangulată aproximativ la miezul nopții cu un cordon textil, înfășurat de două ori în jurul gîtului. După care a fost aruncată în golf, a cărui adîncime era destul de redusă din cauza secetei. Cordonul textil se agățase de o piatră, iar corpul fetiței plutise toată noaptea în unda lenește a apei. A fost înmormîntată cu capacul sicriului închis. Asta era tot ce aflasem de la Vickery. Și a fost nevoie de o oră întreagă de întrebări.

Am format numărul de pe afișul dispariției de la un telefon public dintr-o bibliotecă. O voce de femeie în vîrstă mi-a comunicat că accesasem linia directă Natalie Keene, dar puteam

---

* JonBenét Patricia Ramsey (6 august 1990 — 25 decembrie 1996) a participat la concursurile de frumusețe pentru copii și a fost găsită moartă în pivnița casei familiei sale din orașul Boulder, Colorado, la mai puțin de opt ore după ce fusese dată dispărută. Cazul său a atras atenția națională în Statele Unite pentru că nu a fost găsit nici un suspect, iar bănuielile s-au îndreptat asupra familiei. Indiciile dramatice au fost sursă a numeroase cărți care încercau să rezolve misterul.

auzi în fundal bîzîitul unei mașini de spălat vase. Femeia m-a informat că, din cîte știa, căutările continuau în pădurea de nord. Cei care doreau să ajute se puteau prezenta la intrarea din șoseaua principală, cu propriile sticle de apă. Se anunțau temperaturi foarte ridicate.

La locul de întîlnire, patru fete stăteau pe un prosop la soare, cu un aspect îngîmfat și indiferent. Mi-au indicat o cărare și mi-au spus să merg pînă voi întîlni grupul de căutători.

— Ce te interesează aici? mă întrebă cea mai drăguță dintre ele.

Figura ei îmbujorată și părul împletit în codițe aveau gingășia unei fete în primii ani ai adolescenței, dar sînii, pe care îi scotea cu mîndrie în evidență, erau ai unei femei mature. Și chiar o femeie matură norocoasă. Îmi zîmbi ca și cum mă cunoștea, ceea ce părea imposibil de vreme ce ultima oară cînd m-am aflat în Wind Gap ea nu era decît un copil de grădiniță. Cu toate astea, și mie mi se părea cunoscută. Poate era fiica vreunei colege de școală. Vîrsta ar fi fost potrivită, dacă acea colegă ar fi rămas gravidă imediat după liceu. Ceea ce nu era deloc greu de imaginat.

— Vreau doar să ajut, i-am răspuns.

— Sigur că da, spuse ea zîmbind tendențios, după care găsi că oja de pe unghiile degetelor de la picioare era mult mai interesantă decît mine.

Am lăsat în urmă pietrișul fierbinte al șoselei și am intrat în pădure, care părea însă și mai fierbinte. Aerul avea acea umezeală tropicală a unei jungle. Tufele de păpădie și frunzele de sumac* îmi mîngîiau gleznele, iar în aer pluteau o grămadă de fulgi pufoși de bumbac, care mi se lipeau pe brațe. Mi-am amintit brusc că în copilărie îi numeam „rochița zînei“.

În depărtare se auzeau voci care o strigau pe Natalie, cele trei silabe apărînd și dispărînd ca un cîntec. După alte zece minute de căutări, i-am ajuns din urmă: aproximativ 50 de

---

* Numele mai multor arbori sau arbuști mediteraneeni cu frunze compuse, bogate în substanțe tanante, dintre care unele specii sînt cultivate și folosite în industria pielăriei, în medicină, în nutriție etc.

oameni mergînd pe rînduri paralele, despicînd continuu tufișurile cu ajutorul unor bețe.

— Salutare! Ceva nou? îmi strigă un tip cu burta rotunjită de bere, din apropiere.

Am părăsit cărarea și mi-am croit drum printre copaci pînă la el.

— Pot fi cumva de ajutor?

Nu eram gata încă să-mi scot carnețelul.

— Poți să mergi alături de noi, răspunse el. Întotdeauna ne este de folos un om în plus. E mai puțin teren de răscolit.

Am mers împreună cîteva minute în tăcere, întreruptă periodic de tusea lui umedă și grunjoasă.

— Uneori cred că e mai bine să ardem de tot pădurea asta! zise el deodată. Parcă numai rele se întîmplă pe aici. Ești prietenă a familiei Keene?

— Nu, de fapt sînt jurnalist. La ziarul *Chicago Daily Post*.

— Hmmm... I-auzi. Și scrii despre toată chestia asta?

Dintr-o dată se auzi un urlet puternic, un geamăt de femeie:

— Natalie!

Mîinile mi se umeziseră în timp ce alergam către locul urletului. Alte siluete se îngrămădeau în aceeași direcție. O adolescentă cu păr blond trecu rapid pe lîngă noi, cu fața aprinsă de groază. Se împleticea frenetic printre copaci, urlînd numele lui Natalie către cer. Un tip mai în vîrstă, probabil tatăl, o ajunse din urmă, o strînse în brațe și o îndreptă în afara pădurii.

— Au găsit-o? întrebă noua mea cunoștință.

Mai multe capete se clătinară negativ.

— Nu, cred că doar s-a speriat! îi răspunse cineva. E prea mult pentru ea. Nici nu ar trebui să meargă fetele pe aici, mai ales în situația asta.

Omul mă fixă cu privirea, după care își șterse fruntea și porni mai departe să scotocească tufele cu bățul.

— Neplăcută treabă, zise prietenul meu. Neplăcute vremuri.

Pornirăm mai departe încet. Am tras cu șutul într-o cutie goală de bere, apoi în alta. O pasăre zbură prin fața noastră, după care se înălță spre cer. Deodată, o lăcustă îmi ateriză pe încheietura mîinii. Cam sinistru.

— Te deranjează dacă îți pun niște întrebări despre povestea asta?

Mi-am scos carnețelul.

— Nu prea știu ce aș putea să-ți spun.

— Doar ce părere ai. Deja două fete ucise într-un orășel atît de mic...

— Deocamdată nu știe nimeni dacă e vreo legătură între ele. Doar dacă știi tu ceva ce eu nu știu. Pînă acum, credem că sînt șanse ca Natalie să apară bine-sănătoasă. N-au trecut nici măcar două zile.

— Despre Ann există anumite bănuieli?

— Vreun zănatec, vreun nebun a omorît-o. Unul care trecea prin oraș, uitase să își ia pastilele și auzea tot felul de voci. Așa ceva trebuie să fi fost.

— De ce crezi asta?

Se opri și scoase din buzunar o grămăjoară de tutun pe care o mestecă cu nesaț. Buzele mi se întinseră înr-un zîmbet simpatetic.

— Păi cine altcineva ar fi fost în stare să-i smulgă bietei fete dinții?

— I-a smuls dinții?

— Pe toți, în afara unui molar de lapte.

După încă o oră fără rezultate și fără prea multe informații, mi-am părăsit partenerul de căutări, pe nume Ronald Kamens („Să-mi scrii, te rog, și inițiala celui de-al doilea nume, adică *J*"), și am pornit către sud spre locul în care fusese găsit corpul lui Ann anul trecut. Abia după un sfert de oră numele lui Natalie se pierdu în depărtare. După alte zece minute puteam auzi zgomotul cascadei, urletul țipător al apei rostogolite.

Ar fi destul de dificil să cari un copil prin pădure. Multe crengi și ramuri acoperă poteca și o grămadă de rădăcini îți împiedică mersul. Dacă Ann era o adevărată „fiică" din Wind Gap, un oraș în care trebuia etalată cea mai completă feminitate, cu siguranță ar fi avut părul lung purtat pe spate. S-ar fi agățat în tufele de pe margine. Căutam cu atenție aceste fire de păr, dar nu zăream decît pînze de păianjen.

Iarba era încă turtită în locul în care se aflase cadavrul lui Ann, greblată parcă în căutarea indiciilor. Se aflau și cîteva chiștocuri de țigară recente, lăsate probabil de niște curioși plictisiți. Puști fără ocupație, care se sperie unii pe alții cu imaginea sîngeroasă a unui nebun pasionat de dinți.

În golful cascadei se afla un rînd de pietre care agățaseră cordonul textil din jurul gîtului fetiței, lăsînd corpul condamnat să zacă în apa leneșă toată noaptea. Acum, era doar o unduire calmă plutind peste nisip.

Domnul Ronald J. Kamens menționase cu mîndrie:

— Conducerea orașului a încărcat toate pietrele în portbagajul unei camionete și a dat cu ele de pămînt imediat la ieșirea din Wind Gap.

Fusese considerat un gest de credință elocvent, menit parcă să alunge posibilul rău care avea să mai apară prin oraș. Se pare că nu funcționase.

M-am așezat pe marginea golfului, mîngîind încet pămîntul pietros. Am cules o pietricică netedă și fierbinte și mi-am lipit-o de obraz. Mă întrebam dacă Ann a venit vreodată în acest loc înainte de a fi ucisă. Sau poate că tinerele generații din Wind Gap descoperiseră modalități mai interesante de a-și petrece verile. Cînd eram mică, obișnuiam să înotăm în josul apei, unde niște pietre uriașe formau adevărate bazine. Pe la picioare ni se învîrteau o grămadă de crabi, iar noi încercam din greu să îi călcăm, dar țipam de frică dacă reușeam să îi atingem. Nimeni nu avea costum de baie, ar fi fost prea complicat. Ne bălăceam în ce aveam și plecam acasă gonind pe biciclete, cu maieuri și pantaloni doldora de apă, scuturîndu-ne pletele ca niște căței uzi.

Cîteodată, băieții mai mari care aveau puști și cutii de bere furate urcau pînă aici să tragă în veverițe sau în iepuri. După care își atîrnau de curele bucăți însîngerate de carne. Întotdeauna îmi era silă de băieții ăștia beți și țîfnoși, mirosind a transpirație, pentru care prezența noastră era ca și inexistentă. Acum știu că există mai multe feluri de a vîna. Figura vînătorului gentleman, cu viziunea lui Teddy Roosevelt și a măreției sportului, care se retrage după o zi pe teren cu un pahar rece de gin tonic, nu este cea pe care am avut-o și în copilărie. Băieții

pe care îi știam eu erau vînători de sînge. Ei urmăreau acea zvîcnire de groază a animalului lovit, care într-o clipă trecea de la agilitatea goanei la inerția morții.

Cînd mai eram încă în gimnaziu, aveam poate doisprezece ani, am intrat în șopronul de vînătoare al băiatului unui vecin, o încăpere placată cu lemn, în care animalele erau tăiate și jupuite. Din tavan atîrnau hălci de carne umede, care așteptau să fie uscate și afumate. Podeaua prăfuită era plină de pete de sînge, iar pereții erau acoperiți de postere cu femei dezbrăcate. Unele aveau picioarele desfăcute, altele erau aplecate și penetrate. O alta era legată, cu ochii umezi, cu sînii strînși și învinețiți ca niște struguri, de un bărbat care îi stătea în spate. Aveam senzația că le puteam simți mirosul, în aerul dens și însîngerat din șopron.

În acea noapte, în patul meu, cu degetul băgat în chiloți, m-am masturbat pentru prima oară, tremurînd și fiindu-mi greață în același timp.

Doi

Oră de reduceri la baruri. Am renunțat la căutări și m-am oprit la Footh's, singura tavernă din oraș cu lumină fluorescentă. Asta înainte de a vizita casa din strada Grove nr. 1665, adică locuința familiei Betsy și Robert Nash, părinții lui Ashleigh, doisprezece ani, Tiffanie, unsprezece ani, Ann cea decedată, pentru totdeauna nouă ani, și Bobby junior, șase ani.

Au avut trei fete pînă a procrea, în cele din urmă, și un băiat. În timp ce sorbeam din whiskey și trosneam alune, cugetam asupra disperării simțite de familia Nash de fiecare dată cînd li se năștea un copil fără penis. Prima a fost Ashleigh, nu era băiat, dar era dulcică și sănătoasă. Oricum își doreau doi copii. Ashleigh a primit un nume fițos, cu o scriere exotică, și un dulap plin cu rochițe creponate. Apoi au respirat adînc și și-au încercat din nou norocul. A apărut Tiffanie. Erau deja cam iritați, primirea acasă nu a mai fost la fel de extravagantă. Iar cînd madam Nash a rămas din nou gravidă, bărbatul ei a cumpărat o mică mănușă de baseball, pentru a-i indica cocoloșului din burtă direcția dorită. Îmi imaginez ce consternare teribilă au avut la apariția celei de-a treia fete, Ann. I-au oferit repejor un nume din familie, fără măcar să adauge un *e* la final pentru design.

Ce miracol a fost nașterea lui Bobby! La trei ani după dezamăgirea produsă de Ann, băiatul — un accident, oare, sau chiar o ultimă șansă norocoasă? — a primit numele tatălui și toată iubirea și atenția părinților. Iar fetele, mai ales Ann, au căpătat

sentimentul că erau cam în plus. Cine are nevoie de o a treia fiică? Dar iată că acum tocmai ea beneficia de ceva atenție.

Mi-am sorbit al doilea pahar de whiskey dintr-o înghițitură, mi-am dezmorțit umerii, mi-am înviorat puțin obrajii și m-am urcat în Buick*-ul albastru, tînjind după un al treilea pahar.

Eu nu sînt genul de ziarist care se hrănește cu bucățele din viața privată a oamenilor. Probabil de accea sînt doar un reporter de mîna a doua. Unul dintre ei, cel puțin.

Încă știam drumul spre strada Grove. Se afla la două străzi în spatele liceului meu, la care mergeau de altfel toți copiii pe o rază de o sută de kilometri. Liceul Millard Calhoon fusese fondat în 1930 și reprezenta ultima sforțare de civilizație a orașului Wind Gap înainte de Marea Depresie**. Purta numele primului primar al orașului, un erou al Războiului Civil. Un erou din partea Confederaților***, dar asta nu a mai contat pentru nimeni, era oricum un erou. Domnul Calhoon se luptase în Lexington cu o armată întreagă de yankei în primul an al Războiului Civil și se pare că salvase de unul singur micul orășel (sau cel puțin așa era scris pe placa memorială de la intrarea liceului). Omul țîșnise ca o săgeată printre curțile caselor și sărise abil peste gărduțele de lemn, gonind politicos donșoarele din calea yankeilor distrugători. Astăzi există în Lexington casa memorială Calhoon, un exemplu de stil arhitectural, unde se pot vedea încă gloanțele Nordului înfipte în lambriuri. Gloanțele sudiste ale domnului Calhoon, se presupune, au fost îngropate o dată cu cadavrele pe care le-au atins.

Calhoon a murit în anul 1929, la fastuoasa celebrare a o sută de ani de existență. Stătea într-un foișor, care acum nu

---

* marcă de automobile construite în Statele Unite, Canada și China de compania General Motors Corporation. Mașinile Buick se vînd în America de Nord, China, Taiwan și Israel.

** Grava recesiune economică a Statelor Unite din anii '30.

*** Confederația Statelor Unite ale Americii (denumită și Confederația sau Statele Confederate) a fost întemeiată de unsprezece state sudiste din cadrul Statelor Unite ale Americii între 1861-1865. Inițial, șapte state și-au declarat secesiunea față de Statele Unite înainte de începerea războiului; ulterior li s-au alăturat alte patru. Statele Unite ale Americii („Uniunea") a declarat această secesiune ilegală și a refuzat să recunoască Confederația. De asemenea, nu a fost recunoscută de nici un guvern străin.

mai există, în piața centrală a orașului, care fusese pavată și decorată cu o fanfară pentru acea ocazie. S-a aplecat spre nevastă-sa, o tipă de doar cincizeci și doi de ani, și i-a spus:

— E prea tare!

După care a suferit un atac de cord, în timpul căruia și-a smuls decorațiile pentru vitejie în război și le-a aruncat în prăjiturelele decorate cu steagul Confederației special pentru el.

Am o simpatie aparte pentru Calhoon. Cîteodată, *totul* pare prea tare.

Casa familiei Nash arăta cum îmi închipuisem, tipică stilului anilor ’70, ca de altfel cam toate casele din partea de vest a orașului. Una din acele construcții în care garajul era punctul de maxim interes. Înaintînd pe alee, am observat un băiețel blond ciufulit, care bombănea de zor pe lîngă o bicicletă deja mult prea mică pentru el. Roțile se învîrteau în gol sub greutatea lui.

— Vrei să te ajut? l-am întrebat după ce am coborît din mașină.

De obicei nu mă prea pricep la copii, dar m-am gîndit că o încercare nu strică. Puștiul mă privi tăcut o secundă, după care își băgă degetul în gură. I se ridică maieul, lăsîndu-i la vedere burtica. Bobby jr. părea cam prostuț și fricos. Un băiat foarte dorit de familia Nash, dar cam dezamăgitor.

M-am apropiat de el. Sări de pe bicicletă, care rămase o clipă în echilibru, și se repezi spre casă.

— Tati!

Gonea de parcă l-aș fi ciupit.

Pînă să ajung eu, la intrare deja apăruse un bărbat. Privirea mi se fixă însă asupra unei fîntîni din spatele lui, care gîlgîia monoton în holul casei. Avea trei brațe în formă de scoică și statuia unui băiețel așezată deasupra. Chiar și de cealaltă parte a intrării, apa din fîntînă mirosea ciudat.

— Pe cine căutați?

— Dumneavoastră sînteți Robert Nash?

Deodată păru îngrijorat. Era probabil aceeași întrebare pe care i-o adresase și poliția cînd l-au anunțat despre moartea fiicei sale.

— Da, eu sînt Bob Nash.

— Îmi cer scuze că vă deranjez acasă. Mă numesc Camille Preaker. Sînt de aici, din Wind Gap.

— Aha.

— Dar acum lucrez la ziarul *Daily Post* din Chicago. Scriu despre... Mă aflu aici pentru cazul Natalie Keene, dar și datorită morții fiicei dumneavoastră.

Mă așteptam la urlete de supărare, uși trîntite, înjurături, un pumn în figură. Dar Bob Nash și-a îndesat adînc mîinile în buzunarele pantalonilor și s-a lăsat pe călcîie.

— Putem sta de vorbă în dormitor.

Mi-a deschis ușa larg să pot intra și am încercat să-mi croiesc cu atenție drum prin grămada de nimicuri împrăștiate prin hol și coșuri cu rufe din care dădeau pe afară cearșafuri și tricouri de copii. Am trecut pe lîngă baie, a cărei piesă centrală era un sul gol de hîrtie igienică rostogolit pe jos, și am continuat drumul pe hol, ai cărui pereți erau tapetați cu fotografii: niște fetițe blonde adunate grămadă în jurul unui băiețel, domnul Nash, în tinerețe, cu brațele în jurul soției, amîndoi ținînd în mînă un cuțit de tăiat tortul. Cînd am ajuns în dormitor, unde perdelele se asortau cu husa patului, iar șifonierul era ordonat, mi-am dat seama de ce Nash îl alesese ca loc al conversației noastre. Era singura zonă din casă în care se mai afla un anumit grad de civilizație, ca o ultimă redută într-o junglă de disperare.

Nash se așeză pe o latură a patului, iar eu pe cealaltă. Nu existau scaune. Păream niște figuranți într-un filmuleț porno. Doar că noi țineam în mîini cîte un pahar de Kool Aid* cu aromă de cireșe, pe care Nash le adusese de la bucătărie.

Omul avea un aspect îngrijit — mustață tunsă, părul pieptănat pe spate, dat cu gel, un tricou verde băgat în pantaloni. Bănuiam că el era cel care păstra ordinea în această cameră, în care domina îngrijirea neîndemînatică a unui burlac care se străduia prea tare.

Nu avea nevoie de introducere pentru interviu, iar eu îi eram recunoscătoare pentru asta. E ca și cum ai pierde vremea pălă-

---

* Băutură răcoritoare carbogazoasă.

vrăgind cu iubitul, cînd amîndoi știți foarte bine că veți face sex.

— Ann s-a tot plimbat cu bicicleta toată vara trecută, începu el. Întreaga vară s-a tot învîrtit pe strada din jurul casei. Eu și soția nu o lăsam să plece mai departe. Avea doar nouă ani. Iar noi sîntem niște părinți tare grijulii. Dar mai spre finalul vacanței, chiar înainte să înceapă școala, soția mea a zis bine, pentru că Ann se tot ruga de ea, iar soția mea a zis bine, adică Ann putea merge pînă la casa lui Emily, prietena ei. Dar nu a ajuns niciodată acolo. Deja se făcuse ceasul opt pînă ne-am dat seama.

— Dar la ce oră plecase?

— Pe la șapte. Așa că undeva pe drum, pe una din cele zece străzi, au prins-o. Soția mea nu-și poate ierta niciodată îngăduința. Niciodată.

— Ce vrei să spui cu „au prins-o“?

— Ei, el, ce mai contează! Un nenorocit! Un ucigaș de copii bolnav! În timp ce eu și familia mea dormim, în timp ce tu mergi cu mașina pe aici pentru a-ți scrie articolul, pe undeva umblă un om în căutare de copii pe care să-i omoare. Pentru că amîndoi știm că fetița Keene nu s-a rătăcit.

Își termină băutura dintr-o înghițitură și se șterse la gură. Cu puțină șlefuire puteam obține niște citate ca lumea de la el. Era ceva comun deja, în proporție directă cu timpul petrecut de spectator în fața televizorului. Nu demult, îi luasem interviu unei femei a cărei fiică de douăzeci și doi de ani fusese ucisă de prietenul său. Femeia mi-a dat niște replici preluate chiar dintr-un serial polițist pe care îl văzusem cu o seară în urmă: *Aș vrea să pot spune că îmi este milă de el, dar mi-e teamă că nu îmi va mai fi milă de nimic de acum înainte!*.

— Deci, domnule Nash, nu știți pe nimeni care ar fi dorit răul familiei dumneavoastră?

— Domnișoară, eu îmi cîștig banii din vînzarea *scaunelor* prin *telefon*! Lucrez pentru o firmă tocmai din Hayti, cu încă doi tipi. Nu cunosc lume nouă aproape deloc. Soția mea lucrează cu jumătate de normă la școală. Nu există drame într-un astfel de trai. Pur și simplu, cineva a decis că trebuie să o omoare pe fetița noastră.

Rostise ultimele cuvinte cu o resemnare fățișă, ca și cum acceptase pe deplin acea idee.

Nash se ridică și se apropie de o ușă glisantă de sticlă, care dădea spre o mică verandă. Deschise ușa, dar rămase înăuntru.

— Poate vreun homo a făcut-o, spuse el.

Alegerea acestei expresii era un eufemism în acel oraș.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu a violat-o. Toată lumea zice că e ceva neobișnuit într-o astfel de crimă. Eu zic că e singura binecuvîntare în situația asta. Prefer faptul că a omorît-o decît dacă ar fi violat-o.

— Nu au existat nici un fel de urme de violență? am întrebat precaut.

— Deloc. Nici un fel de vînătăi, de tăieturi, nici un fel de... tortură. Era doar sugrumată. Și îi fuseseră smulși dinții. Și nu am vrut să sune așa chestia de dinainte, că e mai bine că a ucis-o decît s-o fi fi violat. E o prostie. Dar cred că înțelegi ce vreau să spun.

Am tăcut, lăsînd reportofonul să bîzîie mai departe, înregistrîndu-mi respirația. Auzeam bucățele de gheață ciocnindu-se în pahar și zgomotul jocului de volei din camera de alături.

— Tati!

Prin deschizătura ușii de la dormitor apăru capul unei fetițe blonde, cu părul prins într-o coadă de cal care îi ajungea pînă la mijloc.

— Nu acum, draga mea.

— Dar mi-e foame!

— Poți să-ți faci singură ceva, îi spuse Nash. Sînt niște clătite în frigider și ai grijă să mănînce și Bobby.

Fetița mai zăbovi cîteva momente privind covorul, după care închise în tăcere ușa. Mă întrebam unde le e mama.

— Erați acasă cînd Ann a plecat ultima oară?

Își întorse privirea spre mine, mușcîndu-și buzele.

— Nu, eram pe drum, mă întorceam din Hayti. E cam o oră de mers. Eu nu i-am făcut nici un rău fetiței mele!

— Nu la asta mă referem, i-am răspuns eu, dar îl mințeam. Voiam doar să știu dacă ai apucat să o vezi în acea seară.

— Am văzut-o dimineața. Nu-mi aduc aminte dacă am vorbit sau nu. Probabil că nu. Patru copii dimineața poate fi cam mult uneori, știi?

Își învîrti gheața din pahar, care devenise între timp o gură de apă. Își trecu degetele prin mustața zbîrlită.

— Nu ne-a ajutat nimeni pînă acum. Vickery nu mai face față. Și mai e un detectiv mare și tare pe aici, detașat de la secția din Kansas City. E doar un puști, face pe deșteptul. De abia așteaptă să scape de aici. Vrei o poză cu Ann?

A pronunțat *poază*, nu *poză*. Și eu mai fac asta, din neatenție. Scoase din portofel fotografia unei fetițe blonde, cu un zîmbet larg într-o parte și cu părul castaniu tăiat pînă la bărbie.

— Nevastă-mea voia să-i pună bigudiuri în seara de dinaintea pozei de la școală. Iar Ann și-a ciopîrțit părul cu foarfeca. Era tare încăpățînată. Un băiețoi. Chiar mă mir că tocmai pe ea au prins-o. Ashleigh a fost întotdeauna cea drăguță, știi! Cea care atrăgea toate privirile.

Mai privi o dată fotografia.

— Cred că Ann le-a dat de furcă, nu glumă!

Înainte să plec, Nash îmi dădu adresa prietenei lui Ann pe care aceasta urma să o viziteze în seara răpirii. Am condus într-acolo de-a lungul străduțelor. Partea aceasta de vest era recentă în oraș. Îți puteai da seama după verdele deschis al ierbii, care fusese adusă sub formă de rulouri și întinsă cu treizeci de veri în urmă. Nu semăna deloc cu chestia închisă la culoare, aspră și uscată, care creștea în fața casei mamei mele. Din iarba asta îți puteai face un adevărat fluieraș. Despicai firul pe mijloc, suflai și scoteai un sunet ascuțit pînă te usturau buzele.

Ar fi durat doar cinci minute pentru ca Ann să ajungă cu bicicleta la casa prietenei sale. Mai adăugăm zece minute, în cazul în care ar fi ocolit cîteva străzi și s-ar fi odihnit puțin după prima dată în care avea ocazia să pedaleze cu adevărat. La nouă ani e deja cam greu să fii obligat să te învîrți doar în jurul casei. Ce s-a întîmplat cu bicicleta?

Am trecut încet pe lîngă casa lui Emily Stone. În lumina albastră a înserării am observat chipul unei fete în dreptul ferestrei luminate. Sînt convinsă că părinții lui Emily le spun

prietenilor chestii de genul: „O îmbrățișăm parcă mai tare seara acum, după ce s-a întîmplat!“ și pun pariu că Emily se întreabă unde a fost omorîtă Ann.

Eu sigur mă întrebam chestia asta. Să smulgi douăzeci și ceva de dinți, indiferent de cît de mici ar fi fost, indiferent că victima nu mai opunea rezistență, era destul de dificil. Trebuia să se întîmple într-un loc aparte, un loc sigur, în care atacatorul avea timp suficient să facă așa ceva.

Am privit poza lui Ann, care avea marginile îndoite spre interior de parcă ar fi vrut să o apere. Liniile drepte ale tunsorii și zîmbetul larg îmi aduceau aminte de Natalie. Îmi era simpatică puștoaica. I-am pus poza cu grijă în torpedou. După care mi-am ridicat mîneca și i-am scris numele întreg — Ann Marie Nash — cu litere albastre alungite pe tot interiorul brațului meu.

M-am gîndit că nu ar fi indicat să întorc mașina în șosea, pentru că ar fi trebuit să intru pe o alee particulară. Iar oamenii de aici erau și așa destul de agitați, fără a mai fi nevoie ca cineva să le încalce proprietatea. Așa că am făcut stînga în capătul străzii și am ales varianta mai lungă spre casa mamei mele. Nu știam sigur dacă ar fi trebuit să o anunț, dar am decis că nu e cazul cu trei străzi înainte de a ajunge. Era o oră tîrzie pentru telefoane, ar fi părut un gest exagerat de politețe. O dată ce ai trecut granița statului, nu mai are sens să telefonezi pentru a întreba dacă poți veni.

Casa masivă a mamei se află în cel mai sudic punct al orașului, în cartierul rezidențial, asta dacă aria formată de trei străzi poate fi considerată cartier. Căminul mamei — și al meu, cîndva — este un complex exemplar al stilului victorian*, cu verandă și alee în față și cu terasă de vară în spate, dar și cu o minunată cupolă. Interiorul abundă în cămăruțe și unghere, structurate într-un mod foarte ciudat. Oamenii acelei epoci, în special cei din sud, aveau nevoie de mult spațiu între ei, pentru a-și ține deoparte tuberculoza și gripa și pentru a evita

---

* Epoca Victoriană a durat 64 de ani, între 1837 și 1901. A marcat revoluția industrială în Marea Britanie.

dorințele carnale rapace și emoțiile lipicioase. Spațiul este întotdeauna binevenit.

Casa se află chiar în vîrful unui deal foarte abrupt. Poți urca în viteza întîi vechiul drum pînă sus, unde o copertină ferește mașinile de ploaie. Sau poți să parchezi la poalele dealului și să urci cele șaizeci și trei de trepte pînă în vîrf, pășind cu grijă pe scara subțire ca o țigară. În copilărie, urcam întotdeauna aceste trepte în fugă. Îmi închipuiam că scara merge spre stînga, pentru că eram eu stîngace și cineva se gîndise că îmi va face plăcere chestia asta. Acum mi se pare ciudat că puteam gîndi în felul ăsta.

Am parcat jos, pentru a atenua sentimentul de inoportunitate. Am ajuns în vîrf cu tricoul ud de transpirație și am simțit nevoia să îmi ridic părul, să îmi șterg ceafa și să îmi scutur bluza de cîteva ori. Pe cămașa albastră aveam cîteva pete de rugină. Deja miroseam, sau cum ar spune mama, *duhneam*.

Am apăsat soneria, care suna ca un miorlăit de pisică în copilăria mea, dar care acum emitea un *bing*! calm și sacadat, ca acela folosit pe cd-urile cărților pentru copii cînd trebuie să dea pagina. Era nouă și un sfert, suficient de tîrziu ca să fie deja în pat.

— Cine e? se auzi vocea subțire a mamei.

— Bună, mamă. Sînt Camille.

Încercam din greu să îmi păstrez calmul vocii.

— Camille!

Îmi deschise ușa și rămase în prag, fără a părea surprinsă și nu încercă să mă îmbrățișeze, nici măcar în felul fleșcăit la care mă așteptam.

— Ai pățit ceva?

— Nu, mamă, nu am pățit nimic. Am treabă în oraș.

— Treabă. Treabă? Vai, dragă, scuză-mă, intră, intră. Dar mă tem că nu pregătisem casa pentru musafiri.

Casa arăta perfect, inclusiv vasele de lalele ordonate la intrare. Aerul era atît de încărcat de polen, încît mi se umeziră ochii. Bineînțeles că mama nu a mai întrebat ce treabă aveam în oraș. Dar ea punea foarte rar astfel de întrebări, fie dintr-o preocupare exagerată pentru intimitatea altora, fie pur și

simplu nu prea îi păsa de multe lucruri. Vă puteți imagina ce variantă am ales eu.

— Îți ofer ceva de băut, Camille? Alan și cu mine tocmai savuram un pahar de amaretto.

Își mișcă elocvent paharul din mînă.

— Am pus și puțin Sprite, pentru a îndulci gustul. Dar am și suc de mango, vin sau ceai și apă rece. Sau apă minerală. Unde locuiești?

— Ce coincidență că mă întrebi! Speram să pot sta aici. Doar pentru cîteva zile.

Tăcu un moment și puteam auzi unghiile ei de un roz transparent tăcănind paharul.

— Ei bine, cred că e în regulă. Dar era mai bine dacă sunai înainte. Ca să știu și eu. Ți-aș fi pregătit cina sau altceva. Vino să îl saluți pe Alan! Stăteam pe terasa din spate.

Se îndepărtă de mine pe hol — încărcat pe laturi cu camere albe și luminoase pentru citit, pentru relaxare, pentru discuții — și am privit-o cu atenție. Era prima oară cînd ne vedeam într-un an de zile. Părul meu avea altă culoare — șaten de la roșcat — dar nu părea să fi observat diferența. Ea, în schimb, arăta exact la fel, nu cu mult mai în vîrstă față de cum arătam eu, deși avea aproape cincizeci de ani. Avea încă pielea netedă și lucioasă, părul lung și blond și ochii de un albastru-deschis. Era imaginea păpușii perfecte, cea cu care nu te joci niciodată pentru a nu-i strica aspectul. Purta o rochie lungă de bumbac roz cu papucei albi. Paharul se mișca în ritmul mersului său, dar nu vărsa o picătură.

— Alan, a sosit Camille!

Dispăru în bucătăria întunecată, cea mai mică dintre cele două și se auzi trosnetul unei tăvițe de gheață.

— Cine?

Am scos capul pe terasă, cu un zîmbet larg:

— Camille. Îmi pare rău că am apărut fără să vă anunț.

Ai crede că un bibelou ca maică-mea se născuse pentru a se mărita cu un star de baseball. I-ar fi stat grozav lîngă un uriaș musculos cu mustață. Alan însă era chiar mai slab decît ea, cu niște pomeți ascuțiți și înalți, încît ochii îi păreau niște aschii migdalate. De cîte ori îl vedeam, îmi provoca dorința de

a-i administra vitamine intravenos. Întotdeauna se îmbrăca prea elegant, chiar și pentru o băutură nocturnă cu mama. Acum stătea pe fotoliu, cu genunchii osoși înțepînd niște pantaloni albi de pînză și cu un pulover albastru subțire tras peste un tricou cu guler apretat. Nu transpira absolut deloc. Alan era opusul total al umezelii.

— Camille, ce plăcere! O adevărată plăcere! rosti el în stilul tărăgănat și monoton care îl caracteriza. Ai venit în Wind Gap! Credeam că îți repugnă tot ce provine din sudul statului Illinois!

— Am venit pentru serviciu, de fapt.

— Pentru serviciu.

Zîmbi. Era cea mai dezvoltată întrebare pe care o puteam obține de la el. Mama apăru din nou lîngă noi, cu părul ridicat și legat cu o fundă albastră, arătînd ca Wendy Darling* la maturitate. Îmi oferi un pahar de amaretto spumos, mă mîngîie de două ori pe umăr și se așeză lîngă Alan.

— E vorba de cele două fetițe, Ann Nash și Natalie Keene. Scriu un articol despre acest subiect.

— Vai, Camille, mă întrerupse mama, privind în altă parte.

Cînd e agitată, maică-mea are un tic nervos: își trage firele genelor. Cîteodată chiar le smulge. De-a lungul unor ani dificili ai copilăriei mele, rămăsese fără gene, iar ochii aveau în permanență un roz lipicios, vulnerabili ca ai puilor de iepure. Iarna lăcrima continuu cînd ieșea din casă. Ceea ce nu se întîmpla prea des însă.

— E o sarcină de serviciu.

— Dumnezeule mare, ce sarcină! spuse ea, în timp ce degetele i se agitau nervoase în jurul ochilor.

Își scărpină pielea de sub ochi și își așeză mîinile în poală cu un gest hotărît.

— Nu crezi că părinții lor trec prin momente groaznice și fără să vii tu să le analizezi sentimentele și să le dezvălui lumii întregi? „Wind Gap își omoară copiii!“ —asta vrei să le transmiți cititorilor?

---

* Wendy Moira Angela Darling este un personaj fictiv, cu rolul feminin principal în poveștile despre Peter Pan scrise de J.M. Barrie, ca și în toate adaptările acestor povești pentru teatru, literatură și cinematografie.

— O fetiță a fost ucisă, iar o alta a dispărut! Da, e datoria mea să le spun cititorilor despre asta!

— Am cunoscut acești copii, Camille. Trec printr-un moment foarte greu, îți dai seama. Fetițe ucise! Cine poate fi în stare de așa ceva?

Am luat o înghițitură de amaretto. De limbă mi se lipiră granule de zahăr, ceea ce îmi înfioră pielea.

— Nu stau mult. Promit.

Alan își îndreptă cutele puloverului și dungile pantalonilor. De obicei participarea lui la conversațiile noastre se rezuma la ajustări: un guler îndreptat, schimbarea încrucișării picioarelor.

— Nu pot suporta să vorbesc despre asta, continuă mama. Despre copii maltratați. Te rog să nu îmi povestești ce afli, să nu deschizi deloc acest subiect. Mă voi preface că te afli aici în vacanța de vară.

Tăcu, trasînd cu degetul o linie imaginară pe brațul fotoliului lui Alan.

— Amma ce face? am întrebat-o, încercînd să schimb tema discuției.

— Amma?

Mama căpătă o privire speriată, de parcă tocmai și-ar fi amintit că și-a lăsat copilul undeva.

— E foarte bine, doarme sus. Dar de ce întrebi?

Știam deja din zgomotul pașilor pe care îi auzisem la etaj — din camera de joacă în camera de cusut și apoi pe holul cu fereastră din care se putea spiona cel mai bine terasa din spate — că Amma nu dormea deloc, dar nici nu o puteam condamna că mă evită.

— Din politețe, mamă. Așa se obișnuiește în nord, știi?

Am zîmbit pentru a-i arăta că o tachinez, dar ea își adînci privirea în pahar. Cînd își ridică din nou ochii, avea o expresie roz și fermă.

— Poți să stai cît vrei, Camille, zău. Dar va trebui să te porți frumos cu sora ta. Acele fete îi erau colege de școală.

— De-abia aștept să o cunosc, am mormăit eu. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

Nu m-am putut abține să nu rostesc aceste ultime cuvinte, dar mama nu le-a observat nuanța ironică.

— Îți ofer dormitorul de lîngă camera de zi. Dormitorul tău. Are baie cu cadă. Îți voi cumpăra fructe și niște pastă de dinți. Și friptură. Mănînci friptură?

Am avut parte de patru ore de somn chinuit, ca și cum aș fi stat în cadă cu jumătate din lungimea urechilor în apă. Tresăream în somn la fiecare douăzeci de minute, iar inima îmi bătea atît de tare, încît mă întrebam dacă nu cumva zgomotul ei m-a trezit. Visasem că îmi făcusem bagajul pentru o călătorie, dar mi-am dat seama că luasem haine total aiurea, pulovere pentru vacanța de vară. Apoi am visat că i-am predat lui Curry un articol greșit: în loc să termin materialul despre nenorocita de Tammy Davis, care își încuiase copiii, scrisesem o poveste molatecă despre îngrijirea pielii.

Apoi am visat că maică-mea feliase un măr în bucățele subțiri de carne, pe care mi le îndesa în gură, încet și cu răbdare, pentru că eu eram pe moarte.

La cinci dimineața am decis să dau pătura deoparte. Mi-am spălat numele lui Ann de pe braț, dar nu știu cum am reușit, între periatul părului, îmbrăcat și dibuit după un ruj, să scriu în loc numele lui Natalie Keene. L-am lăsat acolo să-mi poarte noroc. De-abia răsărise soarele, dar mînerul ușii de la mașină era deja fierbinte. Aveam fața amorțită de oboseală și am încercat să îmi întind ochii și gura, ca o prințesă a filmelor de groază de categorie B.

Echipa de căutare urma să se reunească la ora șase pentru a continua raidul în pădure, iar eu doream neapărat să obțin o declarație oficială de la Vickery. Așa că păzirea secției de poliție mi-a părut o idee bună.

Strada principală era pustie la prima vedere, dar cînd am ieșit din mașină am observat două persoane cîteva străduțe mai jos. Era ceva în neregulă cu imaginea aceea. O femeie în vîrstă stătea pe jos în mijlocul drumului, cu picioarele depărtate, privind fix o clădire laterală, în timp ce un bărbat era aplecat lîngă ea. Femeia dădea isteric din cap, ca un copil care refuză mîncarea. Căzuse? Sau poate avea un atac de cord?

M-am îndreptat repejor către ei, auzind treptat murmurul sacadat al discuției lor.

Bărbatul, cu părul alb și cu o față bătrînicioasă, mă privi cu niște ochi albicioși.

— Cheamă poliția! strigă el.

Vocea îi tremura teribil.

— Și cheamă și Ambulanța!

— Ce s-a întîmplat? l-am întrebat, dar deja înțelesesem.

Îndesat în spațiul minuscul dintre magazinul de bricolaj și salonul de frumusețe se vedea un corp micuț, întors spre trotuar. Ca și cum ne-ar fi așteptat acolo, cu ochii căprui larg deschiși. Am recunoscut imediat buclele dezordonate, dar zîmbetul nu mai era. Buzele lui Natalie Keene se lipiseră de gingii în forma unui cerculeț. Semăna cu o păpușă de plastic, cu găurică între buze pentru biberon. Natalie nu mai avea dinți.

Am simțit sîngele năvălindu-mi în creieri și un fir de transpirație rece pe coloana vertebrală. Mîinile și picioarele mi s-au înmuiat și pentru o secundă am simțit că mă prăbușesc pe asfalt alături de femeie, care acum se ruga în șoaptă. Am făcut un pas înapoi pentru a mă sprijini de o mașină parcată și mi-am strîns cu putere gîtul, încercînd să încetinesc pulsul puternic. Prin minte îmi treceau imagini disparate: expresia îngrozită a bătrînului aplecat, o aluniță roz de pe ceafa femeii, plasturele de pe genunchiul lui Natalie Keene. Îi simțeam numele arzîndu-mi pielea de sub mînecă.

Apoi au apărut mai multe voci și l-am observat pe Vickery alergînd spre noi cu un alt tip.

— Fir-ar al dracului! mîrîi șeriful la vederea cadavrului. Fir-ar al dracului, Iisuse!

Își sprijini capul de zidul de cărămidă al salonului de frumusețe, respirînd cu greutate. Celălalt tip, cam de vîrsta mea, îngenunche lîngă Natalie. O dungă vineție îi înconjura gîtul, iar el îi apăsă pielea în căutarea pulsului. Se clătină puțin ridicîndu-se — copilul era mort, fără îndoială. Era detectivul șmecher din Kansas City, mă gîndeam eu, pușiul tare de cap.

Știa, totuși, ce face cînd a reușit să o trezească pe femeie din rugăciunea delirantă pentru a-i povesti cu calm ce văzuse. Cei doi erau soț și soție, patroni ai restaurantului al cărui nume

nu mi-l puteam aminti cu o zi înainte, și anume Broussard. Se pregăteau să deschidă localul pentru micul dejun, dar au văzut-o. Cam cu cinci minute înainte de a ajunge și eu.

Ni se alătură și un ofițer în uniformă, care își îngropă fața în palme la vederea motivului pentru care fusese chemat.

— Oameni buni, o să avem nevoie să mergeți la secția de poliție pentru a da declarații, ne anunță Kansas City. Bill!

Vocea lui rezona o austeritate parentală. Vickery îngenunchease lîngă cadavru, incapabil să se mai miște. Buzele i se mișcau de parcă și el începuse să se roage. A fost nevoie să fie strigat de două ori pentru a putea răspunde.

— Te-am auzit, Richard! Fii și tu uman pentru o clipă!

Bill Vickery o îmbrățișă pe doamna Broussard și îi șopti ceva, pînă cînd ea îi mîngîie mîinile.

Am așteptat într-o cameră de culoarea gălbenușului de ou pînă ce ofițerul mi-a luat o declarație. În tot acest timp mă gîndeam cît de mult mi-aș fi dorit să pot intra în sala de autopsie și să-i pun lui Natalie un plasture curat pe genunchi.

Trei

Maică-mea s-a îmbrăcat în albastru la înmormîntare. Negrul i se părea prea pesimist, iar orice altă culoare era indecentă. Și la înmormîntarea lui Marian a purtat albastru, ca de altfel și Marian însăși. A fost foarte surprinsă că nu îmi aduceam aminte acest detaliu. Eu mi-o aminteam pe Marian înmormîntată într-o rochiță roz-deschis. Dar nu era nimic neobișnuit în asta, mama și cu mine aveam păreri total diferite în privința surorii mele decedate.

În dimineața slujbei, Adora își trăncănea tocurile prin casă, aici vaporizînd parfum, acolo fixîndu-și cercelul. O priveam în timp ce sorbeam o cafea neagră și fierbinte, care îmi arsese deja limba.

— Nici nu-i cunosc prea bine, spunea ea, au o viață foarte retrasă. Dar comunitatea trebuie să le fie alături în aceste momente. Natalie era o scumpete! Oamenii au fost foarte drăguți cu mine cînd...

Privirea i se umbri de melancolie și chiar părea sinceră.

Mă aflam în Wind Gap deja de cinci zile, dar Amma era încă o prezență invizibilă. Mama nu vorbea deloc despre ea.

Nu reușisem să obțin nici o declarație de la familia Keene, ca de altfel nici permisiunea de a participa la înmormîntare. Dar Curry își dorea foarte tare acest subiect, cum nu îl mai văzusem altădată, așa că eram hotărîtă să dovedesc ce pot. Apoi mă gîndeam că familia Keene nu va afla niciodată ce am scris. Nimeni nu citește ziarul nostru.

Întîmpinări murmurate și îmbrățișări parfumate la biserica Maica Domnului Îndurerată, cîteva femei salutîndu-mă politicos din cap, după ce grîngurire spre mama (ce *curaj* din partea Adorei să vină) și se înghesuiră în lături pentru a-i face loc să treacă. Maica Domnului Îndurerată este o biserică din anii '70, aurită și împodobită ca un gablonț de la magazinul de bijuterii. Orașul Wind Gap este o oază de catolicism într-o regiune dominată de baptism sudist, deorece orașul fusese fondat de o mînă de emigranți irlandezi. Toate neamurile McMahon și Malone care acostaseră în New York în timpul Foametei Cartofului*, fuseseră abuzați cu generozitate și cei mai isteți dintre ei porniră spre vest. Francezii dominau deja regiunea St. Louis, așa că s-au îndreptat spre sud și și-au ridicat propriile așezări. Dar, într-o platitudine generală, au fost împinși mai departe în timpul Reconstrucției**. Statul Missouri, întotdeauna o regiune conflictuală, încerca să își consolideze rădăcinile sudiste, să devină un stat prosper fără sclavie, iar irlandezii au devenit o amprentă jenantă, înlăturată împreună cu alte etnii indezirabile. Dar au lăsat în urma lor religia.

Cu zece minute înainte de începerea ceremoniei, la intrarea în biserică se formase o coadă impresionantă. Am privit cu atenție interiorul bisericii și ceva mi s-a părut în neregulă. Nu se afla nici un copil prezent acolo. Nici un băiat în pantaloni negri, jucîndu-se cu tractorașul pe genunchii mamei, nici o fetiță legănînd păpuși. Nici un puști mai mic de cincisprezece

---

* Marea Foamete (în irlandeză: ***An Gorta Mór*** sau ***An Drochshaol***), cunoscută mai mult în afara Irlandei decît în interior sub denumirea de Foametea Irlandeză a Cartofului, a apărut în Irlanda în perioada 1845-1849. S-a datorat mălurei, o substanță negricioasă care atacă anumite plante. În acest caz, a distrus recoltele de cartofi, principala sursă de mîncare la acea vreme. Estimări diverse notează între 500.000 și mai mult de un milion de victime în perioada 1846-1849. Mai mult de două milioane de oameni au emigrat, majoritatea în state ca Marea Britanie, Statele Unite, Canada, Australia.

** Procesul din istoria Statelor Unite prin care se încerca rezolvarea problemelor create de Războiul Civil, cînd atît Confederația, cît și sclavia au fost abolite. Este și denumirea perioadei 1865-1877 din Statele Unite, în timpul căreia statele sudiste au revenit în federație și au fost analizate statutul liderilor confederați și cel al populației de culoare eliberate de sclavie. Reconstrucția nu a reușit să integreze populația eliberată în sistemul legal, politic, economic și social existent.

ani. Nu știam dacă motivul acestei absențe era respectul arătat părinților îndurerați sau pur și simplu o teamă instinctivă. Temerea ca propriul copil să nu fie ales ca viitoare pradă. Îmi imaginam deja grămezi de copii din Wind Gap ascunși în cămăruțe întunecate, sugîndu-și dosul palmelor în timp ce se uitau continuu la televizor, dar rămîneau în afara pericolului.

Fără copii care să se fîțîie de colo-colo, alaiul de la biserică era o poză statică, ca niște tăieturi de hîrtie așezate în locul oamenilor. În rîndul din spate l-am zărit pe Bob Nash, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Era tot fără soție. M-a salutat din priviri, după care a încremenit.

Orga bisericii intonă sunetele molatice ale imnului de înmormîntare, iar membrii familiei lui Natalie Keene, plînși, îmbrățișați și îngrămădiți lîngă ușă ca o inimă îndurerată, se strînseră și mai aproape unul de altul. Era nevoie doar de două persoane pentru a căra sicriul alb lucios. Dacă ar fi fost mai mulți, s-ar fi împiedicat unul de altul.

Procesiunea era condusă de părinții lui Natalie. Soția era cu șase centimetri mai înaltă decît soțul, o femeie plinuță și caldă, cu părul auriu prins pe spate cu o bentiță. Avea o figură deschisă, în genul celei căutate de turiști pentru a întreba adrese sau ora exactă. Domnul Keene era scund și slab, cu o față rotundă și copilăroasă, accentuată de ochelari rotunzi, care arătau ca niște roți aurii de bicicletă. În spatele lor, mergea un tînăr frumușel de optsprezece, nouăsprezece ani, cu capul plecat în piept, suspinînd continuu. Era fratele lui Natalie, după cîte am înțeles din șoaptele unei femei de lîngă mine.

Pe obrajii mamei se scurgeau lacrimi, care picau cu zgomot pe geanta de piele pe care o ținea în brațe. Femeia de lîngă ea o mîngîia pe mînă. Mi-am scos încet carnețelul din buzunar și am început să notez de zor, pînă cînd mama m-a observat și mi-a tras peste mînă, șoptindu-mi:

— Ești nerespectuoasă și ai o purtare jenantă. Oprește-te sau te oblig să pleci!

M-am oprit din scris, dar am păstrat carnețelul în mînă, într-o încăpățînare sfidătoare. Dar reușisem să roșesc deja.

Procesiunea trecu în cele din urmă de noi. Sicriul părea absurd de mic. Mi-am imaginat-o pe Natalie înăuntru și îi puteam vedea din nou picioarele zgîriate, părul pufos și genunchii umflați, cu plasture. Am icnit ușor și scurt, ca un semn de punctuație la finalul unei propoziții.

Preotul rosti ceremonialul de înmormîntare, gătit cu cele mai bune veștminte ale sale, iar noi ne-am ridicat, ne-am așezat și ne-am ridicat din nou, fiecare cu cărticica de rugăciuni primită de la biserică. În fața noastră, statuia Fecioarei Maria se apleca iubitor către pruncul Iisus. Pe spatele acestei statui era inscripționat:

Natalie Jean Keene
Scumpă fiică, soră și prietenă,
Cerul are un nou înger!

Lîngă sicriu se afla o fotografie mare a lui Natalie, puțin mai oficială decît cea pe care o văzusem inițial în postere. Era o fetiță plăcută și drăgălașă, cu bărbia ascuțită și ochii mari, genul de fată care, la maturitate, ar fi avut cu siguranță ceva aparte. Ar fi fost foarte amuzantă și interesantă povestind istorioare despre rolul de rățușca cea urîtă, povestiri reale, de altfel. Sau, la fel de bine, ar fi rămas o persoană plăcută și drăgălașă. La vîrsta de zece ani, aspectul unei fete poate fi imprevizibil.

Mama lui Natalie ajunse cu greu la pupitru, mototolind o bucată de hîrtie. Fața îi era umedă, dar glasul îi rămase ferm cînd își începu discursul.

— Aceasta este o scrisoare pentru Natalie, unica mea fiică.

Inspiră adînc și reluă.

— Natalie, ai fost fetița mea scumpă. Nu pot să cred că nu mai ești printre noi. Niciodată nu am să te mai adorm cîntînd sau gîdilîndu-te pe piele. Niciodată fratele tău nu îți va mai răsuci codițele și niciodată tatăl tău nu te va mai ține în brațe. Tatăl tău nu te va mai conduce la altar. Fratele tău nu va fi niciodată unchi. Îți vom duce dorul la masa de duminică și în vacanțele de vară. Ne va lipsi zîmbetul tău. Ne vor lipsi lacrimile

tale. Și cel mai tare, draga mea fiică, ne vei lipsi tu! Te iubim, Natalie!

Doamna Keene reveni la locul său, iar soțul o strînse în brațe, deși ea părea destul de puternică. Imediat ce se așeză, își îmbrățișă băiatul, care plîngea la pieptul ei. Domnul Keene clipea nervos privind stranele bisericii, de parcă ar fi căutat un chip de blamat.

— Pierderea unui copil este o tragedie cumplită, spuse preotul. Este și mai cumplit să o pierzi în fața unei asemenea răutăți. Pentru că acestea sînt cu adevărat fapte diabolice. Biblia spune: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte". Dar să nu ne lăsăm pradă răzbunării. Să ne aducem aminte îndemnul lui Iisus: „Iubește-ți aproapele!" Să ne purtăm cu blîndețe față de aproapele nostru! Încărcați-vă inima cu iubirea lui Dumnezeu!

— Cred că îmi convenea mai mult ideea cu „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte", șopti un bărbat în spatele meu.

Mă întrebam dacă expresia „dinte pentru dinte" mai deranjase și pe altcineva.

La ieșirea din biserică în strălucirea zilei, am observat vizavi patru fete aliniate pe un zid dărăpănat. Picioarele lungi și subțiri li se bălăngăneau în gol. Sînii le erau scoși în relief de sutiene speciale. Erau aceleași fete pe care le întîlnisem la intrarea în pădure. Stăteau adunate una lîngă alta și rîdeau, pînă ce una dintre ele, tot cea mai drăguță, se îndreptă spre mine, iar celelalte încercau să devină serioase. Însă stomacul le era încă scuturat de rîs.

Natalie a fost înmormîntată în cripta familiei, pe care erau deja trecute numele părinților săi. Mi-am amintit acea zicală potrivit căreia nici un copil nu trebuie să moară înaintea părinților săi, deoarece este împotriva naturii. Dar, de fapt, poate fi singura modalitate de a-ți păstra copilul. Copiii cresc, devin maturi, caută căi și credințe de urmat. Își aleg un soț sau un iubit. Nu vor fi înmormîntați alături de părinții lor. Cu toate acestea, familia Keene va păstra cea mai pură formă a familiei. Dar îngropată.

După slujbă, cei prezenți s-au adunat în casa familiei Keene, o clădire masivă de piatră cu aspect rural, expresie a viziunii îndestulate a Americii pastorale. Era unică în Wind Gap. Puterea financiară în Missouri se evidențiază imediat de acel șarm pastoral de provincie, plăcut, uneori, dar cam prăfuit. Ideea e că, spre exemplu, în perioada de colonizare a Americii, femeile înstărite se fardau cu nuanțe subtile de albastru sau gri pentru a-și crea o imagine specifică Lumii Noi, în timp ce aceleași femei din Anglia se vopseau ca niște păsări exotice. Pe scurt, casa familiei Keene arăta prea mult a fi din Missouri pentru a aparține unor oameni din Missouri.

Bufetul servit era compus în mare parte din produse pe bază de carne: curcan și șuncă, vită și vînat. Dar existau și murături, măsline și ouă fierte, rulouri și mîncăruri pregătite la cuptor, crocante și rumene. Musafirii s-au separat în două grupuri, cei care lăcrimau și cei care nu lăcrimau. Cei mai stoici se adunaseră în bucătărie, cu pahare de lichior sau de cafea, să dezbată apropiatele alegeri pentru primărie, situația școlilor și, ocazional, stagnarea în cazul crimelor din Wind Gap.

— Jur că dacă văd un străin în apropierea fetelor mele, îl împușc pe nenorocit înainte să apuce să dea „Bună ziua", spuse un tip cu o față prelungă și ascuțită, agitînd un sandviș în timp ce vorbea.

Prietenii săi îl aprobară tacit.

— Nu pot să înțeleg de ce Vickery nu a golit dracului pînă acum pădurea, să radă nabii toți pomii. Cu toții știm că acolo se ascunde! spuse un tînăr cu părul portocaliu.

— Donnie, mîine dimineață mergem împreună în pădure, i se adresă omul cu fața prelungă. Vom cerceta metru cu metru. Sigur îl găsim pe nenorocit. Care mai vrea să vină?

Cei de față aprobară ideea și continuară să bea lichior din pahare de plastic. Mi-am notat să trec și eu dimineață pe la intrările în pădure, pentru a vedea dacă vreun mahmur de aici își va ține promisiunea. Dar deja îmi puteam imagina telefoanele timide de mîine dimineață:

— *Tu te duci?*

— *Păi, nu prea știu, tu te duci?*

— *Nu știu nici eu, i-am cam promis lui Maggie că o ajut să coboare jaluzelele de ploaie...*

După care vor urma promisiuni de se vedea la o bere mai tîrziu și încercarea tuturor de a minimaliza sentimentul de vinovăție.

Cei care lăcrimau, în mare parte femei, erau adunați în camera de zi, pe canapele de catifea sau taburete de piele. Fratele lui Natalie se afla tot aici, încă tremurînd în brațele mamei sale, care lăcrima și îl legăna ușor, mîngîindu-i părul negru. Impresionant băiat, să își exprime durerea fără rezerve. Nu prea mai văzusem chestia asta. Femeile din jur le ofereau continuu farfurii de plastic cu mîncare, dar amîndoi refuzau politicos. Maică-mea se învîrtea în jurul lor ca un pițigoi isteric, dar ei nu păreau să o observe, așa că se refugie repejor printre prietenele ei. Domnul Keene se retrăsese într-un colț cu domnul Nash, amîndoi fumînd în tăcere.

În cameră existau încă lucruri care aminteau de Natalie. Un tricou gri împăturit, așezat pe spătarul unui scaun, o pereche de tenișI cu șireturi albastre așezați lîngă ușă. Pe un raft din bibliotecă se afla un caiet spiralat cu un unicorn pe copertă, iar într-un suport de reviste se afla cartea *A Wrinkle In Time*[*], cu colțurile îndoite.

Eu aveam o atitudine destul de acidă. Nu am vorbit cu membrii familiei, nici măcar nu m-am prezentat. Mă plimbam prin casa lor spionînd, cu privirea ascunsă în paharul cu bere ca o fantomă rușinată. Am văzut-o pe Katie Lacey, vechea mea prietenă din Liceul Calhoon, retrasă în propriul ei cerc de prieteni, o copie fidelă a grupului în care se afla maică-mea, cu o diferență de douăzeci de ani. Mă sărută pe obraz cînd m-am apropiat de ei.

— Auzisem eu că ești în oraș, dar speram să mă suni, îmi spuse ea, ridicîndu-și sprîncenele pensate foarte subțire spre mine, după care mă prezentă celorlalte trei femei de lîngă ea, care se înghesuiră pe rînd să îmi ofere o îmbrățișare leșinată.

---

[*] ***A Wrinkle in Time*** (trad. „O cută în vălul timpului“) este un roman fantastic pentru copii, scris de Madeleine L'Engle, în perioada 1959-1960 și publicat în 1962, după peste 40 de refuzuri din partea editorilor, pentru că era, conform autoarei, „prea diferit“. Romanul a cîștigat ulterior numeroase premii literare și a fost primul dintr-o serie de mare succes.

Bănuiesc că toate îmi fuseseră, la un moment dat, prietene. Ne-am exprimat condoleanțele și toate eram de acord asupra tragediei situației.

Angie Papermaker (născută Knightley) arăta de parcă s-ar fi luptat în continuare cu bulimia din liceu, deoarece gîtul său era subțire și fleșcăit ca al unei bătrîne. Mimi, o puștoaică bogată și răsfățată (tati avea o grămadă de ferme de pui în statul Arkansas) cu care nu prea mă înțelesesem niciodată, mă întrebă despre viața în Chicago, după care imediat se întoarse pentru a vorbi cu slăbuța Tish, care decisese să mă țină de mînă, un gest menit a fi reconfortant, dar oarecum ciudat.

Angie îmi spuse că acum avea o fetiță de cinci ani, pentru care soțul său stătea acasă cu arma la picior.

— O să fie o vară foarte lungă pentru cei mici, murmură Tish. Cred că toată lumea își ține copiii încuiați acum.

Mă gîndeam la fetele pe care le văzusem la înmormîntare, nu cu mult mai mari ca Natalie, și mă întrebam de ce părinții lor nu erau îngrijorați.

— Tu ai copii, Camille? mă întrebă Angie cu o voce la fel de subțire ca propriu-i corp. De fapt, nici nu știu dacă te-ai măritat!

— Nu și nu, i-am răspuns, luînd o înghițitură de bere și rememorînd imaginea lui Angie vomitînd la mine acasă după ore și ieșind din baie cu o față roșie și triumfătoare.

Curry se înșela: să aparțin acestui loc era pentru mine mult mai tulburător decît util.

— Doamnelor, doar nu credeți că puteți acapara străina toată seara!

M-am întors pentru a întîlni una dintre prietenele bune ale mamei, Jackie O'Neele (născută Jackie O'Keefe), care în mod evident tocmai suferise o operație estetică la față. Ochii îi erau încă umflați, dar pielea feței îi era roșie, umedă și netedă, de parcă era un bebeluș tocmai ieșit din pîntece. Pe degete îi străluceau cîteva diamante, iar cînd m-a îmbrățișat am simțit aroma de Juicy Fruit* și pudră de talc. Seara devenise deja un fel de reuniune. Iar eu mă simțeam din nou ca un copil și

---

* **Juicy Fruit** este marca unei gume de mestecat cu diverse arome, produsă de compania Wrigley's. A apărut în Statele Unite în 1893 și a devenit imediat una dintre cele mai bine vîndute mărci din țară, la fel ca și în prezent. Are șapte tipuri de pachete din 2004, iar ambalajele mai vechi au devenit chiar piese de colecție.

nici măcar nu îndrăznisem să îmi scot carnețelul, avertizată constant de privirile severe ale mamei.

— Puiule, arăți foarte bine! continuă Jackie.

Avea capul rotund ca un pepene galben, plin de păr decolorat la maximum, sub care se ivea un zîmbet șiret. Jackie era o tipă alunecoasă și superficială, dar întotdeauna se purta ca atare. În plus, puteam vorbi mult mai deschis cu ea decît cu propria mea mamă. Jackie, nicidecum Adora, a fost cea care mi-a oferit prima cutie de tampoane și posibilitatea de a o suna pentru detalii și tot Jackie era cea care mă tachina și se interesa în privința relațiilor mele amoroase. Erau gesturi simple, dar pentru mine contaseră enorm.

— Ce mai faci, iubire? Maică-ta nu mi-a spus că ești în oraș. Dar de fapt ea nu vorbește cu mine zilele astea, se pare că iar am dezamăgit-o cumva. Știi cum e, „lasă că știi tu de ce".

Izbucni într-un rîs gros de fumătoare și îmi strînse brațul. Bănuiam că deja se îmbătase.

— Probabil că am uitat să-i trimit vreo felicitare sau ceva de genul ăsta, îndrugă ea, explicînd în același timp și cu mîna în care ținea un pahar de vin. Sau poate nu i-a convenit grădinarul pe care i l-am trimis. Am auzit că scrii un articol despre *fete*, ce tragedie.

Monologul ei era atît de încîlcit și de abrupt, încît am avut nevoie de un minut pentru a procesa ce spunea. Cînd am încercat să-i răspund, ea mă mîngîia continuu pe braț și se uita la mine fix cu niște ochi umezi.

— Camille, dragă, a trecut o grămadă de timp de cînd nu ne-am văzut. Iar acum, mă uit la tine și te văd tot la vîrsta la care erau și aceste biete fete. Și asta mă întristează cumplit! Toate lucrurile au luat-o razna. Nu mai înțeleg nimic.

Pe obraz i se scurse o lacrimă.

— Caută-mă să ne vedem, bine? Mai stăm de vorbă.

Am plecat din casa familiei Keene fără nici o declarație. Deja obosisem după atîtea conversații, deși eu vorbisem foarte puțin.

Am sunat din nou la familia Keene ceva mai tîrziu, după ce băusem cîteva pahare peste votca oferită de ei și beneficiam de siguranța distanței impuse de linia telefonică. Am reușit

să le explic cine sînt și ce am de gînd să scriu. Nu mi-a mers prea bine. Dar în seara aceea am reușit să încropesc cîteva rînduri:

În micul oraș Wind Gap, statul Missouri, afișele de căutare a lui Natalie Jane Keene, 10 ani, fluturau încă pe stîlpi în ziua ceremoniei de înmormîntare a fetiței. O ceremonie cutremurătoare, la care preotul a invocat iertarea și resemnarea, nu a reușit să aplaneze furia și durerea celor prezenți. Și asta deoarece fetița dulce și sănătoasă a fost cea de-a doua victimă a ceea ce poliția presupune a fi un criminal în serie. Un criminal în serie ale cărui ținte sînt copiii.

„Toți copilașii de aici sînt drăguți", ne-a declarat fermierul Ronald J. Kamens, care a participat la căutarea fetiței Keene. „Nu pot să pricep de ce ni se întîmplă chestia asta".

Corpul strangulat al copilei a fost descoperit în ziua de 14 mai, înghesuit în spațiul dintre două clădiri de pe Strada Principală din Wind Gap.

„Ne va lipsi zîmbetul tău", a spus Jeannie Keene, 52 de ani, mama micuței Natalie. „Ne vor lipsi lacrimile tale. Și cel mai tare, draga mea fiică, ne vei lipsi tu!"

Aceasta nu este prima tragedie de aceste fel din orașul Wind Gap, aflat în sudul extrem al statului Missouri. Anul trecut în august, pe 27, Ann Nash, 9 ani, a fost găsită în apele rîului, de asemenea strangulată. Plecase cu bicicleta pentru a-și vizita o prietenă cînd a fost răpită. Ambele victime aveau dinții smulși de către asasin.

Cele două crime au uluit cei cinci ofițeri care formează forța de poliție a orașului. Fără prea multă experiență în astfel de cazuri dramatice, poliția locală beneficiază de ajutorul Diviziei de Omucideri a orașului Kansas, printr-un detectiv specializat în determinarea profilului psihologic al criminalilor. Locuitorii orașului (aproximativ 2.120 de oameni) pot fi siguri de un lucru: autorul acestor crime oribile ucide fără a avea un motiv anume.

„E un criminal în libertate care caută copii pentru a-i ucide!" ne-a declarat tatăl lui Ann, Bob Nash, 41 de ani, vînzător de mobilă. „Nu e vorba de o dramă mai veche aici, de vreun secret. Cineva pur și simplu ne-a omorît copilul!"

Smulgerea dinților rămîne un mister nedezlegat, iar indiciile găsite pînă acum sînt irelevante. Poliția locală nu a dorit să comenteze situația. Pînă la rezolvarea acestor asasinate, oamenii din Wind Gap se apără singuri — în oraș este instaurată stare de alertă și patrule de supraveghere sînt prezente permanent pe străzile cîndva liniștite.

În acest timp, locuitorii încearcă să își aline suferința.

„Nu vreau să vorbesc cu nimeni", spune Jeannie Keene. „Vreau doar să fiu lăsată în pace. Toți vrem să fim lăsați în pace."

Încropeală de doi bani, știu, nu trebuie să-mi spună nimeni. Cînd i-am trimis lui Curry articolul prin e-mail, deja regretam tot ce scrisesem. Exagerasem spunînd că poliția acuza un criminal în serie. Vickery nu menționase niciodată așa ceva. Primul citat din Jeannie Keene era preluat din eulogie, iar al doilea din răspunsul acid pe care mi-l scuipase cînd am sunat-o sub pretextul condoleanțelor. Știa că aveau de gînd să disec moartea fiicei sale pentru a publica povestea într-un ziar mototolit de toată lumea. „Toți vrem să fim lăsați în pace!" miorlăise ea în telefon. „Abia ne-am îngropat copilul azi. Să-ți fie rușine!" Era și ăsta un citat pînă la urmă, un citat de care mă agățam cu disperare, pentru că redactorul meu mă presa îngrozitor.

Curry a considerat articolul bunicel, nu grozav, dar în regulă pentru început. A păstrat chiar și punctul fierbinte al materialului: „*Un criminal în serie ale cărui ținte sînt copiii*". Enunțul ăsta trebuia tăiat, o știam și eu, dar simțeam nevoia unei declarații dramatice. Probabil că și Curry era beat cînd a citit mail-ul meu.

Mi-a cerut mai multe detalii despre familiile victimelor. O altă șansă de a-mi demonstra abilitățile. Și aveam și noroc, deoarece părea că povestea din Wind Gap aparținea încă în exclusivitate ziarului nostru. Un scandal sexual în Congres tocmai căpăta proporții în același timp, distrugînd cariera a nu mai puțin de trei sobri membri ai Camerei Reprezentanților. Doi dintre aceștia erau femei. Pentru presă, era o pradă grozavă, suculentă. Și mai important, mai bîntuia un criminal în serie, de data aceasta într-un oraș mult mai captivant, Seattle:

prin ceața și cafenelele locale, cineva avea plăcerea de a hăcui femei gravide, despicîndu-le abdomenul și reașezînd conținutul în forme șocante, pentru propriul amuzament.

Așa că era clar o șansă pentru ziarul nostru că reporterii marilor ziare se ocupau de subiecte mai „metropolitane". De povestea din Wind Gap mă ocupam doar eu, tolănită ca o ruină în patul copilăriei mele.

Miercuri am dormit pînă tîrziu, cu cearșafurile și păturile transpirate adunate grămadă peste cap. Mă treziseră de cîteva ori soneria telefonului, mîrîitul aspiratorului și mașina de tuns iarba. Aș fi dorit cu disperare să dorm, dar lumina zilei dădea buzna tropăind în viața mea. Țineam ochii strîns închiși, imaginîndu-mi că sînt în Chicago, în patul meu rahitic din apartamentul minuscul, cu o singură fereastră oferindu-mi zidul unui supermarket. Îmi cumpărasem un dulap de carton cu patru ani înainte, cînd cumpărasem apartamentul, și o masă de plastic pe care mîncam din niște farfurii galbene îngrozitor de subțiri și cu niște tacîmuri micuțe și îndoite. Nu mai știam dacă udasem singura plantă pe care o aveam, o ferigă ușor îngălbenită pe care o găsisem în gunoiul unui vecin. Dar mi-am amintit că se uscase deja și o aruncasem acum două luni.

Încercam să îmi aduc aminte și alte imagini din viața mea în Chicago: cutia pe post de birou în care lucram la redacție, administratorul de bloc care încă nu știa cum mă cheamă, beculețele verzi și anoste de Crăciun pe care cei de la supermarket, deși era luna mai, nu le dăduseră jos. Și, eventual, cîteva cunoștințe care probabil nu observaseră că lipsesc.

Nu mă simțeam prea bine în Wind Gap, dar, din păcate, nici acasă nu mă așteptau prea multe.

Am scotocit în sac după o sticlă de votcă și m-am băgat la loc sub pături. Sorbind pe îndelete, cercetam cu atenție camera. M-aș fi așteptat că maică-mea să redecoreze camera de îndată ce am plecat de acasă, dar aceasta arăta exact ca acum zece ani. Regretam acum că fusesem o adolescentă mult prea serioasă: nu lipisem pe pereți postere cu actori sau cîntăreți celebri, nu colecționasem poze sau alte nimicuri. Aveam, în schimb, tablouri cu vapoare, peisaje pastorale în pastel și portretul lui Eleanor

Roosevelt*. Era cam ciudat că aveam așa ceva, deoarece știam destul de puține lucruri despre doamna Roosevelt, și anume că fusese un om bun. Probabil că a fost de ajuns pentru mine. Dacă mă gîndesc la ce preferințe am acum, probabil că ar fi mai potrivit portretul soției lui Warren Harding**, „Ducesa“***, care își notase toate ofensele primite într-un carnețel roșu, după care se răzbunase ca atare. Se pare că acum prefer primele doamne ceva mai acide.

Am mai băut niște votcă. Nu-mi doream altceva decît să mi se taie filmul din nou, să mă înfășor în negru și să dispar. Mă simțeam groaznic. Gîtul îmi era sugrumat de lacrimi, ca un balon umflat cu apă gata să plesnească. Îmi doream cu disperare să simt înțepătura unui ac cu gămălie. Wind Gap nu era un loc sănătos pentru mine. Casa asta nu era un loc sănătos pentru mine.

La ușă se auzi un ciocănit încet, mai mult un foșnet.

— Da!

Băgasem deja sticla de votcă sub pat.

— Camille! E mama!

— Da!

— Ți-am adus o cremă!

M-am împleticit pînă la ușă, datorită sticlei de votcă ce-mi oferise curajul necesar să trec peste acea zi în acel loc. Nu mă mai apropiasem de băutură timp de șase luni, dar aici nu mai conta nimic.

---

* **Anna Eleanor Roosevelt** (11 octombrie 1884 — 7 noiembrie 1962) a fost un lider politic american care și-a folosit statutul de Primă Doamnă a Statelor Unite în perioada 1933-1945 pentru a promova politica soțului său (Franklin D. Roosevelt) de relansare economică, dar și respectarea drepturilor civile. După moartea soțului său în 1945, a devenit un important scriitor și orator în favoarea Coaliției New Deal (o serie de reforme introduse de Președintele Franklin D. Roosevelt pentru reformarea economiei după Marea Depresiune).

** **Warren Gamaliel Harding** (2 noiembrie 1865 — 2 august 1923) a fost politician american și cel de-al 29-lea președinte al Statelor Unite, în perioada 1921-1923, cînd a devenit cel de-al șaselea președinte care a murit în timpul mandatului.

*** **Florence Mabel Kling DeWolfe Harding** (15 august 1860 — 21 noiembrie 1924), soția lui Warren G. Harding, a fost Primă Doamnă a Statelor Unite în perioada 1921-1923. Era mai în vîrstă decît soțul ei, divorțată și mamă a unui băiat, Marshall Eugene DeWolfe.

Maică-mea se agita în dreptul ușii, încercînd să tragă cu ochiul înăuntru, de parcă era camera de trofee a unui copil mort. Pe aproape, oricum. Ținea în mînă un tub mare și verde.

— E cremă cu vitamina E. Am cumpărat-o de dimineață.

Mama crede cu tărie în efectul paleativ al vitaminei E, de parcă dacă mă ung la greu cu cremă am să devin din nou pură și catifelată. Chestia asta nu a funcționat pînă acum.

— Mulțumesc.

Ochii ei îmi cercetau cu atenție gîtul, brațele, picioarele, toate acoperite doar de tricoul cu care dormisem. Apoi privirea i se întoarse către față. Oftă și-și clătină ușor capul. După care încremeni.

— Ți-a fost greu la înmormîntare, mamă?

Chiar și în astfel de momente, nu mă puteam abține să nu o zgîndăr puțin.

— Foarte greu. Atîtea amintiri. Și sicriul acela micuț...

— Și pentru mine a fost greu. Chiar surprinzător de greu. Îmi e tare dor de ea. Chiar și acum. Nu e ciudat?

— Ciudat ar fi să nu îți fie dor de ea. E vorba de sora ta. E cam la fel de dureros ca în cazul în care ți-ai pierde copilul. Chiar dacă erai atît de mică.

La parter, Alan fluiera o melodie cu mare preocupare, dar maică-mea nu părea să-l audă.

— Nu prea m-a impresionat scrisoarea acea deschisă pe care a citit-o Jeannie Keene. Era o înmormîntare, nu o campanie electorală. Și de ce erau toți îmbrăcați așa lejer?

— Mie mi-a plăcut scrisoarea. Era sinceră. Tu nu ai citit nimic la înmormîntarea lui Marian?

— Nu, nici gînd. Abia mă țineam pe picioare, dară-mi-te să mai și vorbesc. Nu pot să cred că ai uitat asemenea lucruri, Camille. Probabil că te simți și prost că nu mai ții minte ce s-a întîmplat.

— Aveam doar treisprezece ani cînd a murit Marian, mamă. Mai știi, eram mică!

Trecuseră aproape douăzeci de ani, nu-i așa?

— În fine, asta e. Vrei să faci ceva anume azi? Au înflorit trandafirii în parcul Daly, dacă ai chef de o plimbare.

— Ar trebui să merg la secția de poliție.

— Să nu mai pomenești de asta cît stai aici! izbucni ea. Spune mai bine că ai treabă sau vrei să îți vezi prietenii.

— Am treabă.

— Foarte bine. N-ai decît!

Se îndepărtă pe coridorul cu covor și am putut auzi treptele scîrțîind rapid sub pașii ei.

M-am spălat într-o apă călîie și puțină, pe întuneric și cu un pahar de votcă așezat pe marginea căzii, după care m-am îmbrăcat și am ieșit pe hol. În casă era liniște, cam cîtă liniște putea permite o structură veche de o sută de ani. Din bucătărie se auzea bîzîitul unui ventilator și am așteptat cîteva clipe pentru a fi sigură că nu e nimeni acolo. După care am intrat rapid, am înșfăcat un măr verde și deja mușcasem din el cînd am ajuns în stradă. Cerul era de un albastru perfect.

Pe verandă am zărit un îngeraș. O fetiță cu privirea fixată asupra unei căsuțe uriașe de păpuși, înaltă de un metru și ceva, construită să arate exact ca și casa mamei. Stătea cu spatele spre mine și puteam să-i observ părul lung și blond meticulos aranjat în șuvițe. Cînd s-a întors, mi-am dat seama că era chiar fata cu care discutasem la intrarea în pădure, dar și fata care rîdea cu prietenele la înmormîntarea lui Natalie. Cea mai drăguță dintre ele.

— Amma? am strigat, iar ea zîmbi.

— Normal. Cine altcineva s-ar juca pe veranda Adorei cu o casă Adora în miniatură?

Amma purta o rochiță copilărească de vară, cu o pălărie de paie asortată alături. Arăta exact de vîrsta pe care o avea — treisprezece ani — pentru prim dată de cînd o vedeam eu. De fapt, nu. Acum arăta chiar mai mică. Hainele acelea se potriveau mai degrabă unui copil de zece ani. Își dădu seama că o studiam și se strîmbă.

— Mă îmbrac așa pentru Adora. Cînd sînt acasă, eu sînt păpușica ei.

— Și cînd nu ești acasă?

— Sînt alte lucruri. Tu ești Camille. Sora mea vitregă. Prima fiică a Adorei, înainte de *Marian*. Tu ești ante, iar eu sînt post. Dar tu nu m-ai recunoscut.

— Am fost prea mult timp plecată. Iar Adora nu mi-a mai trimis poze de Crăciun de cinci ani.

— Nu ți le-a mai trimis ție, poate. Încă ne mai pune să facem nenorocitele alea de poze. În fiecare an, Adora îmi cumpără o rochiță ecosez roșu cu verde, special pentru această minunată ocazie. Cum terminăm, o arunc imediat în foc.

Din camera din față a căsuței, scoase un scăunel de mărimea unei mandarine și îl ridică spre mine.

— Trebuie redecorată acum, pentru că Adora a schimbat culoarea de la portocaliu la galben. Mi-a promis că o să mă ducă la fabrica de țesături să îmi aleg materialele potrivite. Căsuța de păpuși e distracția mea preferată.

Sunase foarte normal, „distracția mea preferată". Cuvintele plutiseră alene din gura ei, dulci și rotunde ca niște bomboane cu lapte, murmurate cu o ușoară înclinație a capului, dar îi aparțineau cu siguranță mamei. Micuța păpușă învăța să vorbească exact ca Adora.

— Se pare că te pricepi foarte bine la chestia asta, i-am spus eu îndepărtîndu-mă și i-am făcut din mers cu mîna.

— Mulțumesc, răspunse ea.

Privirea i se opri pe camera mea din interiorul căsuței. Un deget micuț împunse patul.

— Sper să te simți bine aici, șopti ea spre cameră, ca și cum ar fi vorbit cu o Camille micuță pe care nimeni altcineva nu o putea vedea.

Pe șeriful Vickery l-am găsit trosnind cu sete un semafor strîmbat, la intersecția străzilor A doua și Ely, un loc liniștit cu case micuțe, la cîteva străzi de secția de poliție. Avea un ciocan în mîini și fiecare lovitură îi smulgea un icnet. Cămașa era deja udă pe spate, iar ochelarii îi alunecaseră pe vîrful nasului.

— Nu am nimic de declarat, donșoară Preaker. *Bang*.

— Știu că e mult mai comod să ignori realitatea, șerif Vickery. Nici eu nu mi-am dorit foarte tare subiectul acesta. Dar am fost silită să îl accept pentru că sînt din zonă.

— Nu prea mai ești din zonă de ceva ani buni, din cîte am auzit. *Bang*.

Nu i-am răspuns. Îmi întorsesem privirea spre un smoc de iarbă rătăcit prin crăpătura trotuarului. Apelativul „donșoară“ mă cam irita. Nu știam dacă era o formă de politețe cu care nu eram obișnuită sau o aluzie la faptul că nu eram căsătorită. O femeie nemăritată trecută chiar cu un fir de păr peste treizeci de ani era un lucru tare ciudat prin partea asta.

— O persoană cumsecade ar fi renunțat să scrie despre copii morți. *Bang*. Acesta-i oportunism, donșoară Preaker.

Pe trotuarul de vizavi, un bătrînel își tremura pașii spre o casă de șindrilă, cărînd o cutie de lapte.

— Ai dreptate, nu mă simt prea cumsecade zilele astea.

Nu mă deranja să îi gîdil puțin orgoliul șerifului Vickery. Voiam să îl fac să mă placă, nu pentru că mi-ar fi ușurat considerabil munca, ci pentru că felul său de a urla cînd stătea de vorbă îmi amintea de Curry, de care îmi era tare dor.

— Dar mă gîndeam că puțină publicitate ar atrage atenția asupra cazului și poate s-ar rezolva mai ușor. S-a întîmplat și în alte cazuri.

— Fir-ar al dracului!

Trînti toporul cu putere de pămînt și mă privi cu furie drept în ochi.

— Am cerut deja ajutor! Avem un detectiv foarte tare din Kansas City alături de noi, care tot bîntuie pe aici de cîteva luni. Și tot nu a fost în stare să dea de cap la nimic pînă acum. Zice că s-ar putea să fie vreun autostopist nebun care a s-a oprit pe aici, i-a plăcut locul și rămas pe aproape de un an încoace. Orașul acesta însă nu atît de mare și eu n-am văzut pe nimeni care să nu fie de-al locului.

Continuă să mă fixeze cu privirea.

— Da, dar pe aici sînt și niște păduri foarte întinse și destul de dese, am continuat eu.

— Nu e vorba de nici un străin și sînt sigur că și tu știi asta.

— Mă gîndeam că preferi, totuși, varianta cu străinul.

Vickery oftă, își aprinse o țigară și își așeză mîna protector pe panoul indicator.

— La dracu', normal că aș fi preferat-o, spuse el. Dar nici eu nu-s idiot. Nu am mai avut cazuri de crimă pînă acum, dar sigur nu-s un nenorocit de idiot!

Îmi doream în acel moment să nu fi băut atîta votcă. Simțeam că gîndurile mi se topesc, nu puteam reține nimic din ce spunea și nu puteam formula nici o întrebare inteligentă.

— Crezi că cineva din Wind Gap face chestia asta?

— Nu răspund.

— Neoficial, de ce ar ucide copii cineva din Wind Gap?

— Got a sunat odată pentru că Ann omorîse papagalul vecinului cu un băț. Îl ascuțise chiar ea cu briceagul de vînătoare al lui taică-său. Natalie, la dracu', familia ei s-a mutat aici acum doi ani din Philadelphia, pentru că îi înfipsese colegei ei o foarfecă în ochi. Taică-său a renunțat la o afacere mare, pentru a lua-o de la capăt aici. În statul în care a crescut bunică-său. Într-un orășel mic. De parcă un orășel mic n-ar avea deja destule probleme.

— În care foarte important e că toată lumea știe cine sînt uscăturile.

— Normal.

— Deci crezi că ar putea fi cineva căruia nu îi plăceau copiii? Și în special aceste fete? Poate că i-au făcut ceva. Iar el se răzbuna!

Vickery își scărpină nasul și își întinse mustața. Privi toporul aruncat pe pămînt și mi-am dat seama că se gîndea dacă să îl ridice și să încheie conversația sau nu. În acel moment se opri lîngă noi un sedan negru, cu geamul din dreapta deschizîndu-se chiar înainte de a se opri. Privirea șoferului, acoperită de ochelari de soare, se ațintì asupra noastră.

— Salut, Bill! Parcă trebuia să ne vedem la secție!

— Am avut treabă.

Era Kansas City. Se uită la mine coborîndu-și ochelarii într-o manieră studiată. Sprînceana stîngă, de un șaten deschis, îi tot încrunta privirea. Albastră. Îmi zîmbi, cu niște dinți perfecți ca bombonelele Chiclets[*].

— Salut! spuse el, privindu-l pe Vickery, care se aplecase să-și ridice toporul și apoi din nou pe mine.

— Salut, i-am răspuns eu.

[**] **Chiclets** sînt o marcă de bomboane de gumă de mestecat produse de compania Cadbury Adams din 1906.

Mi-am tras mînecile bluzei în jos, am strîns manșetele ghemotoc în palme și m-am lăsat pe un picior.

— Bill, te iau cu mașina? Sau ești cumva adeptul mersului pe jos? Aș putea opri în drum să iau cafea și ne vedem la secție.

— Nu beau cafea. Ar fi trebuit să îți dai seama pînă acum. Ajung la secție în cincisprezece minute.

— Poate reușești să ajungi în zece, totuși. Deja am rămas în urmă o grămadă.

Kansas City mă mai privi o dată.

— Sigur nu te iau cu mașina, Bill?

Vickery nu mai spuse nimic, se mulțumi doar să dea din cap.

— Cine e prietena ta, Bill? Credeam că am întîlnit deja toți Wind Gap-erii de seamă. Sau se spune... Wind Gap-ieni?

Rînji. Iar eu tăceam în continuare, sperînd că Vickery mă va prezenta.

Stupoare! Vickery preferă să nu audă întrebarea. În Chicago, aș fi întins fără probleme mîna și m-aș fi prezentat zîmbind, bucurîndu-mă de reacția stîrnită. Dar aici am ales să îl privesc pe Vickery fără să spun nimic.

— În regulă, ne vedem la secție.

Geamul se ridică și mașina porni.

— Acesta era detectivul din Kansas City? am întrebat eu.

În loc de răspuns, Vickery își aprinse o țigară și se îndepărtă. Pe celălalt trotuar, moșulețul ajunsese la ultima treaptă.

Patru

Cineva desenase cu spray spirale albastre pe picioarele turnului de apă din Parcul Memorial Jacob J. Garrett, creîndu-i o imagine drăgălașă, de parcă ar fi purtat botoșei croșetați. Parcul în sine — ultimul loc în care Natalie Keene fusese văzută în viață — era pustiu. Noroiul de pe terenul de baseball avea deja cîțiva centimetri buni. Îi puteam simți gustul parcă rămas în gît ca de la un ceai stătut. Iarba crescuse la marginea pădurii. Mă miram că nimeni nu a vrut s-o taie, să o elimine precum pietrele care au sugrumat-o pe Ann Nash.

Cînd eram la liceu, parcul Garrett era locul ideal în care toată lumea venea în week-end pentru a bea bere, pentru a fuma iarbă sau pentru a se masturba cîțiva metri mai încolo în pădure. Aici mă sărutasem prima dată, la treisprezece ani, cu un jucător de baseball care își îndesase în gură un pachet întreg de iarbă. Asprimea aromei m-a surprins mult mai tare decît sărutul. În spatele mașinii am vomitat mai tîrziu wine cooler* cu bucățele mici de fructe.

— James Capisi a fost aici.

M-am întors pentru a vedea un băiat blond tuns scurt, cu o minge de tenis destul de șifonată.

— James Capisi? am repetat eu.

— Prietenul meu, era aici cînd ea a luat-o pe Natalie, răspunse puștiul. James a văzut-o. Era îmbrăcată cu o cămașă

---

* Băutură alcoolică obținută din amestec de vin cu suc de fructe, cu apă minerală și zahăr.

de noapte. Se jucau Frisbee la marginea pădurii, iar ea a luat-o pe Natalie. Putea să îl ia pe James, dar el a rămas aici pe teren. Așa că Natalie s-a dus lîngă copaci. James se afla aici din cauza soarelui. Nu are voie să stea în soare, pentru că maică-sa are cancer la piele, dar el mai stă oricum. Sau stătea înainte.

Băiatul lovi mingea de pămînt și un fir de praf se împrăștie în jurul său.

— Nu-i mai place soarele?

— Nu-i mai place nimic.

— Din cauza a ceea ce s-a întîmplat cu Natalie?

Dădu din umei nervos.

— Din cauză că e un pămpălău.

Puștiul mă privi de sus pînă jos și dintr-o dată mă lovi cu mingea cu putere. Aceasta îmi atinse șoldul și se rostogoli.

— Femeia care a luat-o pe Natalie!

— Stai puțin, ce vrei să spui?

Ceea ce știam eu era că Natalie se juca aici cu niște prieteni, care au plecat pe rînd, iar ea se presupunea că fusese răpită în drumul scurt spre casă.

— James a văzut cînd femeia a luat-o pe Natalie. Erau numai ei doi și se jucau cu discul Frisbee, iar Natalie a ratat să-l prindă și s-a dus după disc în pădure, iar femeia a prins-o și a luat-o în brațe. După care au dispărut. Iar James a fugit acasă. Și de atunci nu mai iese!

— Da' tu de unde știi cum s-a întîmplat?

— Am fost la el o dată. Și mi-a povestit. Sînt prietenul lui cel mai bun.

— Casa lui James e prin apropiere?

— Dă-l în mă-sa! Mai bine plec la bunică-mea vara asta. În Arkansas. Mai bine decît aici, oricum.

Puștiul aruncă mingea în plasa care îngrădea terenul de baseball, iar aceasta se înțepeni acolo, zornăind metalul.

— Ești de pe aici? mă întrebă, aruncînd praf în aer.

— Da. Locuiam aici. Acum stau în altă parte. Sînt doar în vizită.

Am mai încercat o dată:

— Dar James stă pe aproape?

— Ești la liceu?

Pielea lui era foarte bronzată, arăta ca un marinar în miniatură.

— Nu.

— La facultate? Pe bărbie i se scursese salivă.

— Nu, sînt mai mare.

— Trebuie să plec.

Făcu un salt în spate, smulse mingea din gard ca pe un dinte cariat, se întoarse și mă mai privi o dată, mișcîndu-și bazinul cu un tremur nervos.

— Trebuie să plec.

Își aruncă mingea spre stradă, unde se izbi de mașina mea cu o bufnitură impresionantă. Alergă să o prindă și dispăru.

La singurul FaStop* din Wind Gap am găsit într-o carte de telefoane, subțire ca o revistă, familia Capisi Janel. După care am umplut un dispozitiv Big Mouth cu bombonele de căpșuni și am pornit spre numărul 3617 de pe strada Holmes.

Casa familiei Capisi se afla în zona modestă din partea de est a orașului, o adunătură de case dărăpănate cu două camere, unde majoritatea locuitorilor munceau la abatorul de porci din apropiere, o afacere privată care livra aproape două procente din totalul cărnii de porc la nivel național. Dacă întîlnești o persoană săracă în Wind Gap, cu siguranță îți va spune că lucrează la abator, așa cum făcuse, de altfel, și taică-său. La abator sînt mai multe secții: pe de o parte e sectorul de înmulțire a porcilor, de tăiere și repartizare, scroafe de însămînțat și însemnat, grămezi de baligă de controlat; pe de altă parte, e secția de măcelărie. O parte din angajați încarcă porcii, împingîndu-i prin pasaj, unde sînt ametiți. Unii apucă picioarele din spate, leagă centura în jurul porcului, care este ridicat, zbătîndu-se înnebunit, și întors cu picioarele în sus. Li se taie gîtul cu niște cuțite ascuțite, iar sîngele se scurge grămadă și alunecă precum vopseaua printre lespezile podelei. După care porcii ajung în vasul de opărire. Țipetele continui, ca niște lovituri metalice, îi determină pe majoritatea lucrătorilor să poarte dopuri de urechi și să-și petreacă restul zilei în cea mai adîncă tăcere. Seara se îmbată și ascultă muzică la maximum. Barul local, *La Heelah*, nu are în meniu absolut nimic preparat

---

* Băcănie.

pe bază de porc, ci doar minuturi de pui, care, probabil, sînt procesate de niște lucrători la fel de furioși de la vreun abator situat în alt oraș la fel de ciudat.

De dragul dezvăluirilor complete, ar trebui să adaug că maică-mea deține acest abator, de la care are anual aproximativ 1,2 milioane de dolari profit. Bineînțeles, are angajați care se ocupă de conducerea afacerii.

Un cotoi mieuna de zor pe veranda casei familiei Capisi și, pe măsură ce mă apropiam, puteam auzi zumzetul unei emisiuni televizate. Am bătut la ușă și am așteptat. Pisica mi se freca deja de picioare și i-am putut simți coastele. Am bătut din nou, iar televizorul tăcu. Pisica se ascunse sub balansoarul din verandă și începu să miorlăie. Am trasat cu unghia conturul cuvîntului „scheunat“ în palma dreaptă, după care am bătut din nou.

— Mamă! se auzi un strigăt de copil de la fereastră.

M-am apropiat și am putut zări prin geamul prăfuit chipul unui băiat cîrlionțat, cu ochii mari.

— Salut! Scuze că te deranjez! Tu ești James?

— Ce vrei?

— Bună, James, îmi pare rău că te-am deranjat. Urmăreai ceva interesant?

— Ești de la poliție?

— Nu, doar încerc să aflu cine i-a făcut rău prietenei tale. Putem sta de vorbă?

Băiatul rămase pe loc, trasînd cu degetul o linie imaginară pe pervazul ferestrei. M-am așezat la capătul îndepărtat al balansoarului.

— Numele meu e Camille. Un prieten de-ai tăi mi-a povestit ce ai văzut tu. Un puști cu părul blond tuns foarte scurt?

— Dee.

— Așa îl cheamă? Ne-am întîlnit în parc, acolo unde te jucai tu cu Natalie.

— Ea a luat-o. Și nimeni nu mă crede. Mie nu mi-e frică. Doar că acum trebuie să stau acasă. Mama are cancer. E foarte bolnavă.

— Asta mi-a spus și Dee. Eu cred că ai dreptate. Sper doar că nu te-am speriat cu vizita asta.

James începu să zgîrie geamul cu unghiile. Sunetul îmi încleștă dinții.

— Tu nu semeni cu ea. Dacă arătai ca ea, chemam poliția. Sau te împușcam.

— Dar ea cum arăta?

Dădu din umeri.

— Am mai zis. De o mie de ori.

— Mai zi o dată.

— Era bătrînă.

— Bătrînă ca mine?

— Bătrînă ca o mamă.

— Și mai cum era?

— Purta o cămașă de noapte albă și avea părul alb. Era toată albă, dar nu ca o stafie. Asta tot spun mereu.

— Dar cum era albă?

— Ca și cum nu ar fi ieșit niciodată din casă.

— Și femeia asta a prins-o pe Natalie cînd s-a apropiat de pădure?

Întrebasem cu aceeași voce pe care o folosește maică-mea pentru a vorbi cu chelnerii.

— Să știi că nu mint.

— Știu că nu minți. Femeia a prins-o cînd vă jucați?

— Da, foarte repede, spuse el, dînd din cap hotărît. Natalie mergea prin iarbă ca să găsească discul de Frisbee. Iar eu am văzut-o pe femeie apărînd dintre copaci și privind-o pe Natalie. Am văzut-o înaintea lui Natalie. Dar nu m-am speriat.

— Probabil că nu.

— Chiar și cînd a prins-o pe Natalie, la început nu m-am speriat.

— Dar după aceea?

— Nu. Vocea îi tremură. Nici după aceea.

— James, îți mai amintești ce s-a întîmplat cînd a prins-o pe Natalie?

— A lipit-o strîns de ea, de parcă o îmbrățișa. După care a ridicat privirea spre mine. Și se tot uita la mine.

— Femeia?

— Da. Îmi zîmbea. Pentru o clipă m-am gîndit că e totul în regulă. Dar ea nu zicea nimic. Și după aia n-a mai zîmbit. A pus un deget la gură și mi-a arătat să nu suflu o vorbă. După care a dispărut în pădure. Cu Natalie.

Băiatul dădu din nou din umeri.

— Dar eu am mai spus chestile astea.

— Le-ai spus și poliției?

— Întîi i-am spus mamei, după care la poliție. Așa a vrut mama. Dar polițiștilor nu le-a păsat.

— De ce nu le-a păsat?

— Pentru că au crezut că mint. Dar nu aș inventa niciodată așa ceva. E o prostie.

— Dar Natalie făcea ceva în timp ce femeia o lua cu ea?

— Nu, doar stătea, pur și simplu. Cred că nu știa ce să facă.

— Ți s-a părut că femeia seamănă cu cineva cunoscut?

— Nu, ți-am mai zis; după care se ridică și privi către sufragerie.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat. Poate ar fi bine să te viziteze un prieten. Să-ți țină de urît.

James ridică iar din umeri și începu să-și roadă o unghie.

— Poate te-ai simți mai bine dacă ai ieși puțin afară.

— Nu vreau. Și, oricum, avem o armă.

Îmi arătă cu capul spre brațul canapelei pe care se afla un pistol lîngă un sandviș cu șuncă mîncat pe jumătate. Doamne!

— Ești sigur că e bine să ții arma așa, James? Nu e bine să folosești arma, știi că e foarte periculos.

— Nu e așa periculos. Mamei nu-i pasă, oricum.

Mă privi drept în ochi pentru prima oară de cînd ne aflam împreună.

— Ești drăguță. Părul tău e foarte drăguț.

— Mulțumesc.

— Trebuie să plec acum.

— Ok. Ai grijă de tine, James.

— Asta fac.

Oftă și se îndepărtă de geam. Imediat am auzit din nou sonorul televizorului.

În Wind Gap există unsprezece baruri. Am intrat într-unul pe care nu îl știam, Sensors, probabil vreo relicvă a curentului idiot al anilor ’80, după zigzag-urile de neon de pe pereți și după ringul de dans din centru. Îmi beam liniștită paharul de whiskey și mîzgăleam ceva pe carnețel, cînd „Legea din Kansas

City“ aterizã pe canapeaua plușatã de lîngã mine. Își tot zdrăngănea paharul de bere pe masa dintre noi.

— Parcă știam că reporterii nu au voie să vorbească cu minori fără a cere permisiunea părintelui.

După care zîmbi și luă o înghițiturã de bere. Probabil că mama lui James sunase la secție.

— Reporterii n-au decît să fie mai agresivi cînd poliția nu oferă nici o informație despre caz, i-am răspuns eu, fără a-mi ridica ochii spre el.

— Pentru că poliția nu își poate face datoria dacă reporterii divulgă toate detaliile în ziarele din Chicago.

Jocul acesta era deja perimat. M-am apucat din nou de scris, cu mîna umedă din cauza paharului.

— Hai să încercăm o altă abordare. Numele meu e Richard Willis.

Sorbi din nou din bere și își supse buzele.

— Acum e momentul să spui gluma cu „dick“*. Încă mai ține la anumite niveluri.

— E tentant.

— „Dick“ de la căcănar, „dick“ de la detectiv.

— Da, da, am priceput.

— Iar tu ești Camille Preaker, fetișcană din Wind Gap care a nimerit succesul în marele oraș.

— Da, asta sînt.

Zîmbi cu dinții lui de reclamă și își trecu mîna prin păr. Nu avea verighetă. Mă întrebam cînd am început să observ detalii de genul acesta.

— Ok, Camille, ce-ar fi ca noi doi să încheiem un armistițiu? Cel puțin momentan. Să vedem dacă ține. Bănuiesc că nu trebuie să te învăț eu care e procedura în cazul puștiului Capisi.

— Cred că îți dai seama că nici nu ai avea ce să mă înveți. De ce poliția nu a luat în considerare mărturia singurului martor ocular al răpirii lui Natalie Keene?

Mi-am luat și pixul pentru a-i da de înțeles că declarația era oficială.

— Cine a zis că nu am luat-o în considerare?

---

* Dick este diminutivul de la Richard. Dar, în argou, este și penis, și detectiv.

— Chiar James Capisi.

— Ah, da, iar el e o sursă extraordinară.

Rîse.

— O să-ți spun un mic secret, *donșoară* Preaker.

Îl imita destul de bine pe Vickery și mai avea puțin să învîrtă și un inel rozaliu imaginar.

— Nu prea lăsăm puști de nouă ani să fie implicați într-o anchetă în curs. Chiar dacă le credem sau nu povestea.

— O credeți?

— Nu comentez.

— Mie mi se pare că, dacă aveați o descriere a suspectului, era bine ca oamenii să știe pentru a se feri. Dar nu aveți așa ceva, ceea ce mă face să cred că nu i-ați luat în considerare mărturia.

— Din nou, nu pot comenta.

— Am înțeles că Ann Nash nu a fost molestată sexual. Este valabil și în cazul lui Natalie Keene?

— *Donșoară* Preaker, chiar nu pot face comentarii acum.

— Atunci de ce stai aici și discuți cu mine?

— Păi, înainte de toate, știu că ai petrecut o grămadă de vreme ieri, probabil în timpul serviciului, vorbind cu polițistul local despre propria ta versiune a descoperirii cadavrului lui Natalie Keene. Voiam să îți mulțumesc.

— Versiunea mea?

— Fiecare are propria lui versiune în minte, spuse el. De exemplu, tu ai spus că ochii lui Natalie erau deschiși. Soții Broussard au spus că erau închiși.

— Nu pot comenta.

Deodată, mi-era foarte ciudă.

— Eu tind să cred versiunea unei femei care trăiește de pe urma reportajelor și nu pe cea a unor proprietari de restaurant destul de în vîrstă, adăugă Willis. Dar aș vrea să știu cît de sigură ești de cele declarate.

— Natalie a fost molestată sexual? Neoficial, drept care mi-am așezat pixul pe masă.

El tăcu o clipă, rotindu-și sticla de bere.

— Nu.

— Sînt sigură că avea ochii deschiși. Dar tu ai fost acolo!

— Așa e, spuse el.

— Deci nu ai nevoie de confirmarea mea. Care e a doua întrebare?

— Poftim?

— Păi ai spus „în primul rînd...“

— Ah, da. Al doilea motiv pentru care voiam să stăm de vorbă și sînt foarte sincer — pentru că se pare că apreciezi chestia asta — ar fi că sînt disperat să discut cu cineva care nu e de pe-aici.

I-am zărit din nou dinții.

— Adică, știu că și tu ești din orașul acesta. Și nu înțeleg cum te descurci. Tot vin aici de anul trecut din august și simt că o iau razna. Nu spun că în Kansas City ai avea o mulțime de lucruri de făcut, dar măcar există o viață de noapte. Ceva... cultură. Oameni!

— Sînt convinsă că te descurci foarte bine!

— N-am încotro. Se pare că mai am de stat!

— Așa e.

I-am arătat carnețelul.

— Așadar, domnule Willis, care e teoria ta?

— Sînt detectiv Willis, chiar.

Afișă un zîmbet larg, în timp ce eu îmi terminam băutura dintr-o înghițitură.

— Deci, Camille, îți pot oferi încă un rînd?

Îmi învîrti paharul gol și zîmbi:

— Whiskey, sec!

— Interesant!

În timp ce el se afla la bar, mi-am scris cu ajutorul unui pix cu tuș pe încheietură cuvîntul „dick“, cu caractere cursive. Se întoarse la masă cu două băuturi Wild Turkeys*.

— Deci!

Dădu din sprîncene în timp ce se uită la mine.

— Propunerea mea e să stăm puțin de vorbă, pur și simplu. Ca doi oameni obișnuiți. Știi, îmi doresc tare mult chestia asta, iar Bill Vickery nu arde de nerăbdare să mă cunoască mai bine.

— Iată că sîntem deja doi în situația asta!

---

* Marcă de whiskey din statul american Kentuky.

— Da! Așadar, ești din Wind Gap, dar acum lucrezi pentru un ziar în Chicago. Pentru *Tribune*?

— Nu, pentru *Daily Post*.

— Pe acesta nu-l știu.

— Nici nu ai avea cum…

— Nu prea ești entuziasmată!

— Nu, e în regulă. E foarte bine.

Nu prea aveam chef să fiu fermecătoare, nici nu cred că mai știam jocul ăsta. Adora are darul de a fi captivantă, chiar și tipul care vine pentru dezinsecție o dată pe an îi trimite felicitări de Crăciun.

— Nu prea te implici în conversație, Camille. Dacă vrei să plec, spune!

Nu voiam asta, de fapt. Era plăcut să-l privesc, iar vocea lui mă mai calma. Era bine că nici el nu aparținea acestui loc.

— Îmi pare rău, sînt cam seacă. A fost o revenire destul de șocantă. Iar faptul că trebuie să scriu despre acest subiect nu mă ajută deloc.

— De cînd nu ai mai fost acasă?

— De ani de zile. Opt, mai exact.

— Dar ai familie aici, nu?

— Da. Wind Gap-ieni fervenți, apropo, cred că acesta e termenul preferat, asta ca răspuns la întrebarea ta de mai devreme.

— Ah, da, mulțumesc. Nu aș vrea să supăr oamenii simpatici de aici. Mai mult decît am făcut-o deja. Revenind, familiei tale îi place aici?

— Îhmm. Nici prin vis nu le-ar trece să plece. Au o grămadă de prieteni. O casă perfectă. Și așa mai departe.

— Deci ambii părinți sînt de aici?

La o masă vecină se așezară cîțiva tipi cunoscuți, cam de vîrsta mea, fiecare cu cîte o halbă de bere. Speram să nu mă vadă.

— Mama e de aici. Tatăl meu vitreg e din Tennessee. S-a mutat aici cînd s-au căsătorit.

— Și cînd a fost asta?

— Acum aproape treizeci de ani, cred.

Încercam să beau mai încet, ca să nu-l depășesc.

— Iar tatăl tău natural?

I-am zîmbit cu subînțeles:

— Tu ai crescut în Kansas City?

— Îhî. Niciodată nu m-am gîndit să plec. Am o grămadă de prieteni. O casă perfectă. Și tot așa.

— Și faptul că ești polițist acolo e... în regulă?

— E ceva treabă. Destul cît să mă ferească să mă transform în Vickery. Anul trecut am avut și niște acțiuni foarte importante. Crime, în mare parte. Și am prins un tip care molestase cîteva femei din oraș.

— Le viola?

— Nu. Le spînzura, după care le băga mîna în gură și le scrijelea gîtul.

— Doamne!

— L-am prins. Era un tip de vîrsta a doua, vînzător la un magazin de băuturi, care trăia cu maică-sa, iar la zece *zile* după ultima crimă, încă mai avea țesutul victimei sub unghii.

Nu știam sigur dacă Willis blama idioțenia tipului sau faptul că stătea foarte prost cu igiena.

— Foarte bine!

— Iar acum mă aflu aici! Un orășel mic, dar mai multe piste. Cînd ne-a sunat Vickery prima dată, cazul nu avansase atît de mult, așa că s-a decis să se trimită un tip cu o funcție medie pe „stîlpul totemic". Adică pe mine.

Zîmbi, cu un aer nepăsător.

— Dar iată că au devenit crime în serie! Deocamdată mi se permite continuarea cercetărilor, dar în ideea că ar fi recomandabil să nu o dau în bară.

Situația lui mi se părea foarte familiară.

— E destul de ciudat să te lansezi în carieră pe baza unei asemenea atrocități, continuă el. Dar cred că înțelegi foarte bine lucrul acesta. Ce fel de reportaje faci în Chicago?

— Mă ocup de activitatea poliției. E foarte probabil ca amîndoi să ne confruntăm cu nenorociri similare în fiecare zi: abuz, viol, crimă.

Voiam să știe că m-am ocupat și înainte de subiecte groaznice. Era o copilărie, dar nu m-am putut abține.

— Luna trecută m-am ocupat de cazul unui bătrîn de optzeci și doi de ani. L-a omorît fiu-său, după care l-a lăsat în cadă aco-

perit de Drano* ca să se dizolve. Individul a mărturisit, evident, dar nu a putut oferi nici un motiv pentru care a făcut așa ceva.

Îmi părea rău că folosisem cuvîntul „nenorociri“ pentru a descrie abuzul, violul sau chiar crima. Nu trebuia să trivializez.

— Se pare că amîndoi am văzut ceva oribilități, spuse Richard.

— Așa e.

Îmi învîrteam băutura, pentru că nu prea aveam ce să spun.

— Îmi pare rău.

— Și mie.

Mă privi cu atenție. Barmanul comutase lumina într-o fază difuză, semnalul oficial pentru programul de noapte.

— Am putea merge la film cîndva.

Avea acum un ton împăciuitor, de parcă o seară la cinematograful local ar fi îmbunătățit substanțial situația.

— Poate! și înghiți dintr-odată toată băutura. Poate!

Willis dezlipi eticheta de pe ultima sticlă de bere și o împrăștie pe masă. Făcu mizerie. Era un semn sigur că nu lucrase niciodată în bar.

— Mi-a făcut mare plăcere să stăm de vorbă, Camille. Pot să te conduc la mașină?

— Nu, mă descurc.

— Ești în stare că conduci? Promit, nu te întreb în calitate de polițist.

— Sînt foarte bine.

— În regulă. Să visezi frumos!

— Și tu la fel. Data viitoare aș vrea o declarație oficială.

I-am găsit pe Alan, Adora și Amma în camera de zi la întoarcerea mea. Scena era de-a dreptul emoționantă, semăna foarte tare cu zilele în care trăia Marian. Maică-mea, îmbrăcată cu o cămașă de noapte de lînă, în ciuda căldurii de afară, o ținea în brațe pe Amma și îi plimba un cub de gheață pe buze. Sora mea vitregă își ridică ochii spre mine cu o satisfacție senină, după care își îndreptă din nou atenția spre o măsuță lucioasă din lemn de mahon, pereche fidelă a celei din camera de alături, numai că aceasta avea doar un metru înălțime.

---

* Soluție acidă de curățat țevi.

— N-ai de ce să îți faci griji, spuse Alan, ridicînd ochii din ziar. Amma are o simplă răceală de vară.

M-am speriat o secundă auzindu-l, după care am simțit o revoltă lăuntrică: îmi aduceam aminte vechile obiceiuri, cînd alergam disperată la bucătărie să fac ceai cînd Marian se simțea rău. După care zăboveam lîngă piciorul maică-mii, sperînd să așeze o mînă și pe umărul meu.

Adora și Amma nu spuneau nimic. Maică-mea nici măcar nu se uită la mine, doar o strînse pe Amma mai aproape și îi gînguri ceva în ureche.

— Noi, cei din familia Crellin, sîntem ceva mai sensibili, adăugă Alan cu o notă de vinovăție, parcă.

Doctorii din Woodberry consultau, probabil, un Crellin în fiecare săptămînă. Atît mama, cît și Alan erau niște ipohondri veritabili. Cînd eram copil, maică-mea încerca să mă îmbuibe cu tot felul de alifii și uleiuri, remedii făcute în casă și prostii homeopatice. Cîteodată acceptam soluțiile alea împuțite, dar de cele mai multe ori le refuzam. Apoi s-a îmbolnăvit Marian, destul de rău, iar Adora a descoperit lucruri mult mai importante de făcut decît să mă convingă pe mine să-i înghit extractul din semințe de grîu. Acum, chestiile astea deveniseră cel mai mare junghi al meu: toate tabletele și siropurile pe care mi le dădea și pe care eu le refuzam mereu. Atunci fusese ultimul moment în care beneficiasem de toată atenția ei de mamă. Brusc, mi-aș fi dorit să nu fi fost atît de încăpățînată.

Cei din familia Crellin. Mi-am dat seama de ironia că toți cei de față făceau parte din acestă familie, cu excepția mea.

— Îmi pare rău că nu te simți bine, Amma, i-am spus.

— Picioarele nu sînt făcute corect, spuse ea deodată, ridicînd cu indignare măsuța spre maică-mea.

— Ce ochi ai, Amma! spuse Adora, privind cu atenție măsuța. Dar abia se observă, puiule. Numai tu vei ști lucrul ăsta! Și îi netezi părul transpirat.

— N-o suport așa greșită! răspunse Amma încruntată. Trebuie să o trimitem înapoi. La ce bun să o facem pe comandă dacă nu e corect făcută!

— Draga mea, te asigur, nici nu se observă!

Maică-mea o liniștea pe Amma mîngîind-o pe obraz, dar ea deja se ridicase.

— Dar ai spus că o să fie perfectă! Mi-ai promis!

Vocea i se înecă în lacrimi.

— Acum nu mai e bună de nimic. Totul s-a dus de rîpă. Toată camera, nu poți avea o măsuță care nu e bună. O urăsc!

— Amma...

Alan își lăsase ziarul deoparte și încercă să o îmbrățișeze, dar ea se feri violent.

— Este tot ce îmi doresc, tot ce v-am cerut, iar vouă nici măcar nu vă pasă că e greșită! țipa ea printre lacrimi, într-un real acces de pandalii, cu fața schimonosită de furie.

— Amma, calmează-te! îi spuse Alan încet, încercînd să o îmbrățișeze din nou.

— E tot ce îmi doresc! scheună Amma încet și trînti măsuța de podea, făcînd-o țăndări. O lovi în continuare pînă o termină de tot, după care își înfundă capul în canapea și jeli mai departe.

— Ei bine, spuse mama, se pare că va trebui să comandăm alta!

M-am dus în camera mea, cît mai departe de copila aceea îngrozitoare, care nu semăna deloc cu Marian. Simțeam că tot corpul mi se înfierbînta. Am încercat să mă liniștesc, să îmi aduc aminte cum se respiră normal și să îmi liniștesc pielea. Pielea care, pur și simplu, îmi trîmbița în urechi. Cred că cicatricele mele au propria lor personalitate.

Mie îmi place să tai. Și să despic, și să cioplesc, și să înțep. Sînt un caz foarte special. Și am și un scop. Vezi tu, pielea mea urlă. Și este plină de cuvinte — *bucătar, prăjiturică, pisicuță, bucle* — ca și cum un ucenic învăța să scrie cu un cuțit în pielea mea. Cîteodată, dar numai cîteodată, mă amuză. Cînd ies din cadă și surprind cu coada ochiului, pe pulpa piciorului: *cămășuță de noapte*. Sau cînd îmi pun un tricou și citesc pe încheietura mîinii: *malefic*. De ce aceste cuvinte? Mii și mii de ore de terapie au produs cîteva păreri din partea doctorilor. Sînt cuvinte de gen feminin, majoritatea ceva de genul „Dick și Jane“*

---

* Dick și Jane, un băiețel și o fetiță, erau personajele principale în cărțile de citit pentru copii scrise de Zerna Sharp și publicate de Scott Foresman, din 1930 pînă în 1970, în Statele Unite.

sau „roz contra coadă de cățel“*. Sau sînt pur și simplu negativiste. În plus, sînt o mulțime de sinonime ale cuvîntului *neliniște*: unsprezece. Singurul lucru de care sînt sigură e că la acea vreme era crucial să văd acele cuvinte scrise pe pielea mea și nu doar să le văd, ci mai ales să le simt. Să ardă pe șoldul meu stîng: *pizdă***.

Și lîngă el, primul meu cuvînt, încrustat într-o zi agitată de vară, la treisprezece ani: *pervers****. Mă trezisem în acea dimineață, transpirată și plictisită, gîndindu-mă cu disperare la orele pe care trebuia să le umplu cu ceva. Cum să fii liniștit, cînd ziua ta arată la fel de goală și deschisă precum cerul? Orice se putea întîmpla. Îmi aduc aminte senzația acelui cuvînt, puternic și lipit deasupra părului pubian. Cuțitul de tăiat carne al mamei. Tăiam ca un copil, de-a lungul unor linii roșii imaginare. După care m-am curățat. Și am tăiat mai adînc. Și iar m-am curățat. Apoi am turnat înălbitor pe lama cuțitului și m-am strecurat în bucătărie pentru a-l pune la loc. *Pervers*. Liniștitor. Mi-am petrecut restul zile îngrijindu-mi rana. Ștergeam dîrele lui *P* cu un șervețel îmbibat în spirt. Și îmi strîngeam în mîini obrajii, pentru a le potoli fierbințeala. Cremă. Plasture. Și iarăși.

Problemele începuseră cu mult înainte, evident. Problemele încep întotdeauna cu mult înainte de a ne da seama că există. Aveam nouă ani și, cu un creion cu buline, copiam într-un caiet spiralat cu coperți lucioase verzi, întreage serie a „Căsuței din preerie“****.

La zece ani scriam cu pixul pe blugi cuvinte rostite de învățătoare. Le spălam în chiuvetă cu șampon de copii, în secret și plină de remușcări. Cuvintele se transformau în pete scîlcite, lăsînd urme indigo pe pantaloni, ca și cum o păsărică plină de cerneală țopăise pe ei.

---

* În argou, se referă la organele sexuale feminine și masculine.

** Petticoat: jupon; argou: pizdă, vulvă.

*** Wicked: răutăcios, imoral, pervers.

**** ***Căsuța din Preerie*** este o carte pentru copii, scrisă de Laura Ingalls Wilder pe baza copilăriei acesteia în vestul Statelor Unite la sfârșitul secolului al XIX-lea. A fost publicată în 1935 și face parte dintr-o serie de alte titluri, cunoscută sub numele de „Căsuța“.

La unsprezece ani scriam cu înverșunare într-un carnețel albastru orice cuvînt pe care mi-l spunea cineva, fiind deja un fel de reporter. Fiecare frază trebuia scrisă pe hîrtie, altfel nu era reală, nu exista. Parcă vedeam cuvintele atîrnind în aer — „Camille, dă-mi laptele“ — și mă cuprindea o neliniște îngrozitoare cînd simțeam că le pierd, că dispar ca un pufăit de motor. Dacă le scriam, aveam senzația că îmi aparțin. Nu mai puteau dispărea. Eram un păstrător de limbă. Eram ciudata clasei, o posedată slabă de clasa a opta, care scria cu frenezie orice frază („Domnul Feeney e absolut poponar“, „Jamie Dobson e oribilă“, „Niciodată nu au lapte cu ciocolată“) cu o precizie religioasă.

Marian a murit de ziua mea de naștere, cînd împlineam treisprezece ani. Mă trezisem și am ieșit pe hol să o salut — primul lucru, de altfel, în fiecare dimineață — și am găsit-o cu ochii deschiși și cu pătura trasă sub bărbie. Nu am fost foarte surprinsă. Marian era pe moarte de-o viață.

Și alte lucruri s-au mai întîmplat în acea vară. Am devenit, brusc și irevocabil, frumoasă. Mi-era indiferent, oricum. Marian fusese frumusețea familiei: ochi mari și albaștri, un nas micuț, bărbie ascuțită. Trăsăturile mele se schimbau zilnic, de parcă deasupra mea pluteau niște nori ale căror umbre fie mă flatau, fie mă stîlceau. Dar o dată fixate, și se pare că toți ne-am dat seama de asta în acea vară, vara în care mi-am găsit prima oară chiloții pătați de sînge, în care am început, în mod frenetic și obsesiv, să mă masturbez, am fost fermecată. Eram vrăjită de mine însămi, flirtam cu orice oglindă. Fără nici o reținere, precum un mînz plin de viață. Și toată lumea mă plăcea. Nu mai eram acel caz patetic (deși, ce ciudat, aveam o soră moartă). Eram fata frumoasă (deși, ce trist, aveam o soră moartă). Și aveam foarte mult succes.

Tot în acea vară am început să mă tai și devenisem la fel de devotată obiceiului, ca și noii mele frumuseți. Îmi plăcea la nebunie să mă îngrijesc, să șterg o baltă de sînge cu o cîrpă umedă pentru a scoate miraculos la iveală, chiar deasupra buricului: *grețos*. Ștergeam cu discuri de vată îmbibate în spirt, care lăsau firicele pe dungile însîngerate ale lui *arogant*. În ultimul an de liceu, am avut o serie porcoasă, pe care am

rectificat-o mai tîrziu. Cîteva tăieturi rapide și *pizdă* a devenit *pildă*, *pulă* se transformă în *pală*, iar *lindic* devine un foarte deosebit *Antic*, prin transformarea lui l și i într-un A ascuțit.

Ultimul cuvînt pe care mi l-am încrustat în piele, după șaisprezece ani de cînd făceam chestia asta, a fost *dispariție*.

Uneori, îmi pot auzi cuvintele ciondănindu-se unul cu altul de-a lungul pielii mele. De pe umăr, *chiloței* strigă către *cireșică*[*], aflat pe interiorul gleznei. De dedesubtul unuia dintre degetele mari de la picior, *cusătură* aruncă amenințări înfofolite către *puiuț*, scris chiar sub sînul drept. Le pot reduce la tăcere doar gîndindu-mă la *dispariție*, întotdeauna placid și distant, domnind peste celelalte cuvinte din siguranța conferită de poziționarea pe ceafă.

Dar, în mijlocul spatelui meu, datorită dificultății de a ajunge acolo, se află un cerc de piele neatinsă, de mărimea unui pumn.

De-a lungul anilor, mi-am creat tot felul de glume personale: „Sînt ca o carte deschisă, citește-mă!“, „Vrei să îți spun chestia asta pe litere?“ sau „Cu siguranță, mi-am oferit o frază fatală“. Foarte amuzant, nu-i așa? Nu suport să mă privesc în oglindă fără a fi complet acoperită. Poate într-o zi voi merge la un plastician, pentru a mă netezi puțin, dar acum, cel puțin, nu aș putea suporta reacția provocată. Ca o compensație, am început să beau, pentru a nu mă mai gîndi așa des la ce i-am făcut trupului meu și măcar să n-o mai fac în continuare. Cu toate astea, în mare parte a timpului cît nu dorm, vreau să tai. Și nu cuvinte mici. *Ambiguu, nearticulat, duplicitar*. La spitalul din Illinois unde am fost internată, cu siguranță nu ar fi admis astfel de tăieturi.

Pentru cei care caută un nume, cunosc un întreg arsenal de termeni medicali. Dar ce știu sigur e că tăieturile îmi ofereau siguranță. Erau concrete. Gînduri și cuvinte, surprinse unde le puteam vedea și urmări. Adevărul înțepîndu-mi pielea printr-o scriere ciudată. Dacă îmi spui că vrei să vezi un doctor, o să vreau să-mi scrijelesc *îngrijorare* pe braț. Dacă-mi spui că te-ai îndrăgostit, deja simt mîncărimea lui *tragedie* de-a

---

[*] Cireșică — termen argotic pentru himen.

lungul sînilor. Și nu îmi doream neapărat să mă vindec. Dar nu mai aveam loc pe corp să mai scriu altceva, mă tăiasem și între degete — *rea, plîns* — ca un drogat disperat pentru o ultimă venă. *Dispariție* m-a ajutat enorm. Salvasem porțiunea gîtului, o pielicică atît de curată și fină, pentru o tăietură finală, dar bună. După care m-am predat. M-am internat în spital pentru douăsprezece săptămîni. Era un loc special pentru cei cărora le place să taie, majoritatea femei, majoritatea sub douăzeci și cinci de ani. Am intrat cînd aveam treizeci de ani. Și am ieșit de șase luni. Vremuri grele.

Curry m-a vizitat o dată și mi-a adus trandafiri galbeni. Cei de la pază jumuliseră deja toți spinii înainte să îl lase înăuntru și îi puseseră în cutiuțe de plastic — Curry zicea că arătau ca flacoanele pentru tablete — pe care le-au încuiat pînă în ziua ridicării gunoiului. Am stat de vorbă în camera de zi, plină de colțuri rotunjite și canapele de pluș, și, în timp ce îmi povestea despre ziar, despre nevastă-sa și despre ultimele noutăți din Chicago, îl cercetam cu atenție în căutarea unui obiect ascuțit. O cataramă, un ac de siguranță, un lănțișor de ceas.

— Îmi pare rău, fetițo, mi-a spus la plecare și știam că era sincer, pentru că avea vocea umedă.

După ce a plecat, îmi era atît de greață de mine, încît am vomitat în baie. Și în timp ce vomitam, am observat piulițele învelite în cauciuc ale toaletei. Am smuls un capac și mi-am frecat în palmă cuvîntul *eu*, pînă cînd paznicii m-au smuls de acolo, cu sîngele țîșnind din rană.

Colega mea de cameră s-a sinucis în acea săptămînă. Nu tăindu-se, ceea ce a fost, bineînțeles, o ironie. A înghițit, în schimb, o sticlă de Windex* uitată afară de un îngrijitor. Avea șaisprezece ani, fusese majoretă și obișnuia să se taie pe coapse pentru a nu vedea nimeni. Părinții ei se încruntaseră la mine cînd au venit să îi ia lucrurile.

Întotdeauna, lumea numește depresia „melancolie“**. Dar eu aș fi fost foarte fericită să mă trezesc cu o perspectivă mai

---

* Lichid pentru curățat geamuri.

** Aluzie la serialul pentru copii „Blue's Clues“ (blues: melancolie).

puțin melancolică asupra vieții. Pentru mine, depresie înseamnă pipi galben. Kilometri întregi de pișat obosit și spălăcit.

Asistentele ne dădeau calmante pentru a ne liniști pielea excitată. Și mai multe calmante pentru a ne anihila creierele încinse. Eram percheziționate de două ori pe săptămînă în căutare de obiecte ascuție și organizau ședințe de grup, în care trebuia să ne curățăm, teoretic, de furie și autoflagelare. Învățam să nu ne mai blamăm pe noi înșine. Ci să dăm vina pe altceva sau pe altcineva. După o lună de bună purtare, primeam băi spumante și masaje.

Celălalt vizitator pe care l-am avut a fost maică-mea, pe care nu o mai văzusem de cinci ani de zile. Mirosea a violete și purta o brățară zdrăngănitoare la care tînjisem din greu în copilărie. Cînd am fost singure, mi-a vorbit despre frunzișul pomilor și despre o nouă regulă a orașului, conform căreia beculețele de Crăciun trebuie date jos pînă la 15 ianuarie. Cînd ni s-au alăturat doctorii care mă îngrijeau, a început să plîngă și să mă mîngîie îngrijorată. Mă atingea pe păr și mă întreba continuu de ce îmi făcusem așa ceva.

După care, inevitabil, au intervenit poveștile despre Marian. Adora deja pierduse un copil, înțelegi? Aproape că o ucisese tragedia asta. De ce e nevoie ca și cea mare (și neapărat mai puțin îndrăgită) să își facă rău de una singură? Eram așa de diferită față de fetița pe care o pierduse, care — *imaginează-ți* — ar avea aproape treizeci de ani acum. Marian iubea viața, cît a avut parte de ea. Doamne, înmuia pe toată lumea — *Mai știi, Camille, ce mai rîdea chiar și cînd era în spital?*

Detestam să îi atrag atenția maică-mii că era inevitabil să se întîmple așa cu un copil de zece ani, dezorientat și tracasat. De ce aș mai fi încercat? Este imposibil să te iei la întrecere cu un mort. Îmi doream foarte tare să pot renunța la chestia asta.

Cinci

Cînd am coborît la micul dejun, Alan purta o pereche de pantaloni albi, cu marginile perfect călcate și un tricou verde cu guler. Era singur în camera de zi, alături de setul masiv de mobilier din mahon, umbra sa reflectîndu-se în lemnul lucios. M-am uitat special la picioarele măsuței, să-mi dau seama de motivul balamucului de aseară. Alan preferă să nu observe chestia asta. Mînca în continuare cu o linguriță niște ouă moi dintr-un castron. Cînd și-a ridicat privirea spre mine, de bărbie îi atîrna o dîră de albuș, ca un scuipat.

— Camille! Ia loc! Ce vrei să-ți aducă Gayla de mîncare?

Zdrăngăni clopoțelul de lîngă el, iar prin ușa batantă a bucătăriei intră Gayla, o fostă fermieră, care cu zece ani în urmă a renunțat la porci pentru a îngriji și găti în casa mamei mele. Era de înălțimea mea, adică înaltă, dar nu părea să aibă mai mult de patruzeci și cinci de kilograme. Uniforma albă și apretată se bălăngănea pe ea precum un clopot.

Intră și maică-mea după ea și îl sărută pe Alan pe obraz, după care își așeză în față o pară, pe un șervet alb de bumbac.

— Gayla, o mai știi pe Camille.

— Bineînțeles, doamnă Crellin, spuse ea, arătînd cu fețișoara ei de vulpiță spre mine și zîmbindu-mi cu niște dinți încălecați și cu buzele crăpate și decojite. Bună, Camille, îți pot oferi ouă, pîine prăjită, fructe...

— Doar cafea, te rog, cu lapte și zahăr.

— Camille, am cumpărat mîncare special pentru tine, spuse Adora, mușcînd din capătul gros al perei. Mănîncă măcar o banană.

— Și o banană.

Gayla plecă la bucătărie zîmbind afectat.

— Camille, trebuie să îți cer scuze pentru ce s-a întîmplat aseară, spuse Alan. Amma trece printr-o anumită perioadă.

— Ține foarte tare la anumite lucruri, adăugă mama, de cele mai multe ori într-un mod plăcut, dar cîteodată mai și întrece măsura.

— O întrece cam mult, am răspuns eu. A fost o adevărată isterie pentru un copil de treisprezece ani. M-a speriat ceva.

Aceasta era atitudinea mea de Chicago, mai sigură de mine și, cu siguranță, mai rea de gură. Dar mă simțeam ușurată.

— Da, mă rog, nici tu nu erai liniștea în persoană la vîrsta ei.

Nu înțelegeam la ce se referea maică-mea, la faptul că mă tăiam, la urletele scoase pentru sora mea moartă sau poate la viața sexuală mult prea activă pe care o adoptasem. Am dat din cap doar.

— În fine, sper că e în regulă, am spus ca o concluzie și m-am ridicat să plec.

— Te rog, Camille, așază-te la loc, spuse Alan încet, ștergîndu-se la gură. Povestește-ne despre Orașul Vînturilor*, mai stai puțin cu noi.

— Orașul Vînturilor merge foarte bine. Și la slujbă merge bine, am primit critici favorabile.

— Ce înseamnă critici favorabile? mă întrebă Alan, aplecîndu-se spre mine cu mîinile încrucișate, ca și cum considera această întrebare foarte interesantă.

— Păi, m-am ocupat de niște cazuri de anvergură. Chiar de la începutul anului, am avut reportaje despre trei cazuri de crimă.

— Și ăsta e un lucru bun, Camille? întrebă maică-mea, începînd să mai mănînce. Nu o să pricep niciodată înclinația ta spre

---

* Chicago are mai multe porecle, dar cea mai cunoscută este „Orașul Vînturilor“, probabil datorită climei, politicii, Expozițiilor Mondiale sau rivalității cu orașul Cincinnati, în legătură cu care s-a și formulat pentru prima dată porecla, în 1876.

mizeria umană. Cred că ai destul parte de așa ceva, fără să mai fie nevoie să cauți și în altă parte.

Bufni în rîs, cu un chicotit ascuțit, ca un balon dezumflat.

Gayla reveni cu cafeaua și cu o banană înfiptă ciudat într-un castron. Pe cînd pleca, intră Amma, ca doi actori într-o comedioară de salon. Își sărută mama pe obraz, îl salută pe Alan și se așeză în fața mea. Mă lovi cu piciorul sub masă și rîse. *Ah, tu erai?*

— Îmi pare rău că m-ai văzut în halul ăla, Camille, spuse Amma. Mai ales că nici nu prea ne cunoaștem. Pur și simplu trec printr-o perioadă.

Zîmbi oarecum forțat.

— Dar acum sîntem împreună. Tu ești Cenușăreasa, iar eu sînt sora vitregă cea rea. Nu chiar vitregă, de fapt.

— Nu există nici o urmă de răutate în tine, draga mea, spuse Alan.

— Dar Camille a fost prima. Și de obicei, primul este cel mai bun. Acum că s-a întors, o s-o iubiți pe Camille mai mult decît pe mine? întrebă Amma.

A pus întrebarea ca o tachinare, dar treptat obrajii i s-au înroșit așteptînd răspunsul mamei mele.

— Nu, spuse Adora încet.

Gayla îi aduse Ammei o farfurie cu șuncă, peste care ea turnă miere, în cerculețe subțiri.

— Pentru că trebuie să mă iubiți pe mine, spuse Amma, cu gura plină de șuncă.

Duhoarea de carne și miere pluti în aer.

— Mi-ar plăcea să fiu ucisă.

— Amma, nu vorbi așa! îi spuse maică-mea, albă la față.

Degetele i se apropiară de gene, dar se așezară ferm la loc pe masă.

— Păi nu aș mai avea nici o grijă. Cînd mori, devii perfect. Aș fi ca Prințesa Diana. Toată lumea o iubește acum.

— Ești cea mai iubită fată din școală, iar noi te adorăm, Amma. Nu te lăcomi.

Amma mă lovi din nou cu piciorul sub masă și îmi zîmbi emfatic, ca și cum o problemă foarte importantă fusese clarificată. Își trase bluza pe umăr și mi-am dat seama că, ceea ce

credeam eu a fi o rochie de casă, era de fapt un cearșaf foarte isteț înfășurat. Observă și maică-mea chestia asta.

— Amma, cu ce te-ai îmbrăcat?

— E mantia mea de fecioară. Mă duc la pădure să mă joc de-a Ioana D'Arc*. Eu și fetele vom arde în flăcări.

— Ba nu o să faci așa ceva, draga mea, izbucni Adora, luînd mierea de lîngă Amma, care voia să mai înmoaie o altă bucată de șuncă. Două fete de vîrsta ta sînt deja moarte și tu vrei să mergi la pădure să te joci?

Copiii au jocuri sălbatice și ascunse în pădure. Era primul vers al unei poezii pe care, cîndva, o știam pe de rost.

— Nu te speria, nu pățim nimic, spuse Amma rînjind cu satisfacție.

— Ba o să stai acasă!

Amma își străpunse șunca și mîrîi ceva urît. Maică-mea se întoarse spre mine încordată, iar sclipirea inelului cu diamant de pe degetul ei mi se păru un strigăt de ajutor.

— Acum, Camille, crezi că putem face și ceva plăcut cît timp ești aici? Am putea organiza un picnic în curte. Sau putem scoate mașina decapotabilă să mergem la o plimbare sau să jucăm golf în Woodberry. Gayla, adu-mi, te rog, niște ceai rece.

— Sună foarte plăcut. Dar mai am nevoie de ceva timp să-mi dau seama cît mai stau pe aici.

— Da, e bine de știut asta și pentru noi. Nu că nu ai fi binevenită să stai cît vrei, adăugă ea. Dar e bine de știut și pentru noi, pentru a ne putea face propriile planuri.

— Desigur.

Am mușcat din banană, care avea doar un gust de ceva verde deschis.

— Sau poate Alan și cu mine am putea veni la tine anul ăsta. Niciodată nu am vizitat cu adevărat Chicago.

Spitalul la care fusesem eu era la nouăzeci de minute de Chicago. Maică-mea venise cu avionul pînă la aeroportul

---

* **Ioana D'Arc**, (1412 — 30 mai 1431) a fost o eroină națională a Franței și face parte dintre sfinții Bisericii Catolice. Declara că are viziuni de la Dumnezeu prin care i se cerea să recucerească pămîntul natal de sub dominația englezilor, în perioada finală a Războiului de 100 de ani. A fost acuzată de erezie și arsă pe rug.

O'Hare din Chicago, după care luase un taxi. O costase 128 de dolari cursa, 140 cu bacșiș.

— Și asta e o idee bună. Avem niște muzee grozave. Și ți-ar plăcea foarte tare lacul.

— Hm... Nu cred că mi-ar mai plăcea nici un fel de apă.

— De ce?

Dar deja știam răspunsul.

— După ce fetița acea, micuța Ann Nash, a murit înecată în rîu.

Făcu o pauză, pentru a sorbi din ceai.

— Știi, am cunoscut-o.

Amma oftă și se foi în scaun.

— De fapt, nu a fost înecată, am spus eu, știind că rectificarea mea o va enerva. A fost sugrumată. Doar a fost lăsată în apă.

— Și apoi și fetița Keene. Țineam la amîndouă. Foarte tare.

Privi în depărtare cu melancolie, iar Alan își puse mîna peste a ei. Amma se ridică, țipă precum un pui de cățel și o luă la fugă pe scări.

— Sărăcuța, spuse maică-mea, îi e și ei la fel de greu ca și mie.

— Ea chiar se vedea cu acele fete zilnic, sînt sigură că îi e greu, am spus eu cu un ton ursuz, pentru că nu credeam chestia asta. Dar tu cum le-ai cunoscut?

— Wind Gap, nu trebuie să-ți mai amintesc eu, este un orășel mic. Iar ele erau niște fetițe dulci și frumoase. Foarte frumoase.

— Dar nu le-ai cunoscut îndeaproape.

— Ba da. Le știam bine.

— Cum așa?

— Camille, nu mai face asta. Ți-am spus că sînt supărată și tulburată și, în loc să îmi ușurezi suferința, mai rău mă zgîndări.

— Așadar, nu mai vrei să auzi de nici o formă de apă niciodată?

Mama scoase un sunet spart.

— Oprește-te, Camille.

Împachetă șervetul în jurul resturilor de pară ca pe un bebeluș și părăsi camera. Alan o urmă cu fluieratul lui obsesiv, ca un cîntăreț la pian încheind pe un ton dramatic un film mut.

Orice tragedie pe lumea asta i se întîmplă maică-mii, iar chestia asta mă enervează cel mai tare la ea. Își face griji pentru oamenii necunoscuți care au parte de tot felul de nenorociri. Plînge la știri dramatice din lumea întreagă. Tot necazul din lume îi atîrnă greu pe umeri, toată cruzimea ființei umane.

După ce a murit Marian, nu a mai ieșit din camera ei un an de zile. O cameră minunată, de altfel: un baldachin de mărimea unei corăbii, o măsuță de toaletă plină de sticluțe de parfum. Iar podeaua era atît de spectaculoasă, încît apăruse în cîteva reviste renumite de decorațiuni: creată din pătrățele de fildeș pur, practic lumina camera de jos în sus. Veneram acea cameră și podeaua ei imoral de frumoasă, mai ales pentru că nu aveam voie acolo. Oficiali din oraș, precum Truman Winslow, primarul, veneau săptămînal în vizită și îi aduceau flori și romane de literatură clasică. Reușeam să privesc pe furiș cînd se deschidea ușa pentru a intra acești oaspeți. Ea stătea întotdeauna în pat, întinsă pe un morman de perne, purtînd tot felul de rochii subțiri și înflorate. Eu nu am avut niciodată voie să intru.

Mai aveam două zile pînă la termenul fixat de Curry și aveam foarte puține de spus despre subiect. Zăceam în camera mea, întinsă pe pat cu mîinile împreunate ca un cadavru, și încercam să adun laolaltă informațiile aflate. Nimeni nu a văzut răpirea lui Ann Nash de anul trecut din august. Pur și simplu a dispărut, pentru a-i apărea cadavrul cîteva zeci de ore mai tîrziu la Falls Creek. Fusese sugrumată la aproximativ patru ore după răpire. Bicicleta nu fusese găsită. În opinia mea, îl cunoștea pe răpitor. Să iei un copil cu tot cu bicicletă ar fi produs mult zgomot pe străzile liniștite ale orășelului. Poate era cineva care mergea la biserică sau poate vreun vecin? Cineva care îi inspira încredere, în orice caz.

Dar dacă prima crimă a fost comisă cu atîta migală, ce însemna răpirea lui Natalie Keene, în mijlocul zilei și în fața unui prieten? Nu avea sens. Dacă James Capisi ar fi stat la marginea pădurii, în loc să se prăjească cu vinovăție la soare, el ar fi fost mort acum? Sau de fapt chiar Natalie Keene era ținta? Ea a fost ținută mai mult: a lipsit mai mult de două zile înainte de apariția cadavrului, înghesuit în cei treizeci de centi-

metri dintre magazinul de bricolaj și salonul de frumusețe, pe Strada Principală.

Ce a văzut, de fapt, James Capisi? Băiatul mă neliniștea. Credeam ce spune. Dar mai cred și faptul că, uneori, copiii percep teroarea altfel. Băiatului i-a fost groază de ce a văzut, rămînîndu-i în minte imaginea unei vrăjitoare malefice din povești, zîna cea crudă din Tărîmul de Gheață. Dar dacă această persoană doar părea a fi femeie? Putea fi un bărbat slăbănog cu părul lung, un travestit chiar, un băiat cu înfățișare androgină. Femeile nu omorau în felul ăsta, pur și simplu nu puteau. Puteai să numeri femeile care uciseseră în serie pe degetele de la o mînă, iar victimele erau mai întotdeauna bărbați — din cauza unor probleme sexuale, adesea. Dar fetele nu fuseseră molestate sexual, ceea ce iarăși nu se potrivea schemei.

Alegerea celor două fete îmi părea la fel de lipsită de sens. Exceptînd răpirea lui Natalie, puteai considera că era vorba de un ghinion stupid. Dar dacă James Capisi nu mințea, fetița fusese special atrasă în pădure și dacă ea trebuia să fie victima, atunci nici Ann Nash nu fusese doar un capriciu. Nici una dintre ele nu avea o frumusețe uluitoare, obsesivă. Cum spusese Bob Nash, *Ashleigh este cea frumoasă în familie.* Natalie provenea dintr-o familie înstărită, dar nou venită în Wind Gap. Familia lui Ann se afla la capătul de jos al clasei mijlocii și se aflau în oraș de generații întregi. Nici măcar nu erau prietene una cu alta. Singurul lor punct comun era, conform poveștilor lui Vickery, un anumit fel de răutate.

Apoi mai era și teoria autostopistului. Oare la asta se oprise Richard Willis? Orașul se afla lîngă autostrada dinspre Memphis. Dar e puțin probabil ca un străin să nu fie remarcat timp de nouă luni, iar pădurile din împrejurimi nu au scos nimic la iveală pînă acum, nici măcar prea multe animale. Fuseseră vînate cu ani în urmă.

Îmi simțeam gîndurile rostogolindu-se, pîngărite de prea multe prejudecăți și de fapte știute anterior. Am simțit brusc nevoia de a vorbi cu Richard Willis, pentru că nu era din Wind Gap și pentru că trata acest caz ca pe o datorie de serviciu, ca pe un proiect de soluționat și finalizat, ca pe ultima piesă de puzzle, exactă și la locul ei. Așa trebuia să privesc și eu problema.

Am făcut o baie, cu apă rece și pe întuneric. După care am stat pe marginea căzii și m-am uns repejor cu crema lăsată de mama. Cutele cicatricelor mă înfiorau.

Mi-am pus o pereche de pantaloni de bumbac și o bluză cu guler cu mînecă lungă. M-am pieptănat și m-am privit în oglindă. În ciuda a ceea ce-i făcusem corpului meu, fața era încă frumoasă. Nu în felul în care aș fi ieșit în evidență în mulțime, ci prin faptul că trăsăturile erau echilibrate. Căpătau sens împreună parcă într-un fel uimitor: ochi mari și albaștri, pometi înalți, care încadrau nasul mic, buze pline cu colțurile ușor lăsate. Era foarte plăcut să mă privești, atîta timp cît eram complet îmbrăcată. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, m-aș fi amuzat rupînd inimi de amanți. Poate mi-aș fi făcut de cap chiar cu bărbați inteligenți. Sau poate chiar m-aș fi măritat.

Afară, bucata noastră de cer din Missouri era, ca întotdeauna, de un albastru electrizant. Mi se umezeau ochii numai gîndindu-mă la el.

L-am găsit pe Richard la restaurantul familiei Broussard, mîncînd clătite fără sirop, cu un strat de dosare care îi ajungea pînă la umăr. Am aterizat în fața lui cu o ciudată senzație de fericire, conspirativă și confortabilă totodată.

A privit spre mine și a zîmbit.

— Donșoară Preaker. Îți ofer niște pîine prăjită, dacă vrei. De fiecare dată cînd vin aici, le spun „Fără pîine prăjită!“. Dar se pare că nu ne înțelegem. Probabil au un fel de normă zilnică de îndeplinit la pîinea prăjită.

Am luat o felie și am uns-o cu unt. Pîinea era rece și tare și am împrăștiat o grămadă de firimituri mușcînd din ea. Le-am băgat sub farfurie și am trecut la subiect.

— Uite ce e, Richard! Vorbește-mi! Oficial sau neoficial. Nu mai înțeleg nimic. Nu pot să fiu suficient de obiectivă în situația asta.

Mîngîie dosarele de lîngă el și își flutură insigna galbenă spre mine.

— Am eu toată obiectivitatea de care ai nevoie, din 1927 încoace. Nimeni nu știe ce s-a întîmplat cu dosarele de dinainte de 1927. Probabil le-a azvîrlit vreun funcționar, cred eu, pentru a nu îmbîcsi secția de poliție.

— Ce fel de dosare?

— Încerc să construiesc un profil criminal tipic pentru Wind Gap, un fel de istorie a violențelor locale, spuse el, fluturînd un dosar. Știai că în 1975 două adolescente au fost găsite moarte la marginea cascadei, aproape de locul lui Ann Nash, cu încheieturile tăiate? Poliția a decis că a fost sinucidere. Fetele erau „extrem de apropiate, nesănătos de intime pentru vîrsta lor. Se suspecta o legătură homosexuală". Dar nu s-a găsit niciodată cuțitul. Ciudat.

— Una din ele se numea Murray.

— Aha, deci știi despre ce vorbesc.

— Tocmai născuse.

— Da, o fetiță.

— E vorba despre Faye Murray. Am fost colege de liceu. I se spunea Lesbi Murray. Băieții o duceau în pădure după ore și făceau sex pe rînd. Maică-sa se sinucide, iar șaișpe ani mai tîrziu Faye trebuie s-o pună cu toți masculii din liceu.

— Nu înțeleg.

— Ca să demonstreze că nu e lesbiană. Așa mamă, așa fiică, pricepi? Dacă nu o punea cu toții băieții, n-ar fi interesat pe nimeni. Dar ea o făcea. Așa demonstra că nu e lesbiană, ci o mare tîrfă. Așa funcționează Wind Gap. Cu toții cunoaștem secretele fiecăruia. Și le utilizăm.

— Pitoresc loc.

— Da. Dă-mi o declarație.

— Tocmai ți-am dat.

M-a amuzat chestia asta și m-a surprins. Mă și imaginam dîndu-i lui Curry ceva de genul: *Poliția nu are nici o pistă, dar consideră Wind Gap un loc pitoresc*.

— Uite, Camille, facem un tîrg. Îți dau o declarație oficială, iar tu mă ajuți să completez aceste povești din trecut. Am nevoie de cineva care cunoaște cu adevărat orașul, iar Vickery nu mă ajută. E foarte... protector.

— Dă-mi o declarație oficială. Dar vreau să mă ajuți și neoficial. Nu public nimic din ce îmi spui fără acordul tău. Iar tu poți folosi tot ce îți spun eu.

Nu era cel mai corect tîrg, dar era tot ce puteam oferi.

— Și ce declarație ai vrea? zîmbi Richard.

— Crezi cu adevărat că aceste crime au fost comise de un străin?

— O publici?

— Da.

— Suspectăm pe toată lumea.

Mai mușcă o dată din clătită și rămase pe gînduri, cu ochii în tavan.

— Cercetăm cu atenție potențiali suspecți din cadrul comunității, dar luăm foarte serios în considerare și posibilitatea ca aceste crime să fie comise de un străin.

— Deci nu aveți nici o pistă clară pînă acum.

Rînji și dădu din umeri.

— Ți-am dat o declarație.

— Ok, acum neoficial, aveți vreo pistă?

Se jucă puțin cu capacul lipicios al sticlei de sirop și își așeză tacîmul în cruciș pe farfurie.

— Neoficial, Camille, ție ți se pare a fi o crimă comisă de un străin? Investighezi crime, de obicei.

— Nu, nu mi se pare.

M-am agitat doar auzind chestia asta rostită cu voce tare. Încercam din greu să nu privesc dinții furculiței din fața mea.

— Ești isteață.

— Vickery mi-a spus că vă gîndiți la un autostopist sau ceva de genul ăsta.

— Ei, la naiba, chestia asta am spus-o cînd am fost trimis aici, ca o primă variantă, adică acum nouă luni. Iar el se ține scai de povestea asta, ca un fel de dovadă a incompetenței mele. Vickery și cu mine avem niște probleme de comunicare.

— Aveți vreun suspect concret?

— Hai să ieșim în oraș să bem ceva săptămîna asta. Vreau să-mi verși tot ce știi despre toată lumea din Wind Gap.

A plătit consumația și a pus sticla de sirop înapoi lîngă perete. Rămăsese un cerc lucios pe masă în urma ei și, fără să îmi dau seama, l-am șters cu degetul și mi l-am lins. De sub mînecă, se zăriră o clipă cicatricele. Richard își ridică privirea chiar în momentul în care îmi afundam din nou mîinile sub masă.

Nu mă deranja ideea de a-i povesti lui Richard secretele din Wind Gap. Nu simțeam vreo afecțiune aparte pentru oraș. Aici

murise sora mea, aici începusem să mă tai. Un oraș atît de sufocant și de mic, încît zilnic te împiedicai de oameni pe care îi urai. Oameni care știau diverse lucruri despre tine. E genul de loc care te marchează.

Deși, e adevărat și faptul că nicăieri nu fusesem tratată mai bine ca aici. Maică-mea a avut grijă să se întîmple așa. Tot orașul o iubea, era un fel de cireașă de pe tort: cea mai frumoasă și mai drăgălașă fată din Wind Gap. Părinții ei și bunicii mei fuseseră proprietarii fermei de porci și a jumătate din casele din jurul ei, iar pentru mama aplicau aceleași reguli stricte ca pentru lucrători: fără băutură, fără țigări, fără înjurături, obligatoriu mers la biserică. Îmi imaginez cum au primit vestea că maică-mea e gravidă la șaptișpe ani. Un tip din Kentucky, pe care îl întîlnise în tabăra creștină, venise într-o vizită de Crăciun și m-a lăsat pe mine în burta ei. Bunicii mei au făcut amîndoi tumoare de supărare, tumori care creșteau o dată cu burta mamei. Au murit la nici un an de la nașterea mea.

Bunicii aveau niște prieteni în Tennessee, iar fiul lor a început să o curteze pe Adora înainte de a mă ridica eu în picioare, venind în vizită cam în fiecare week-end. Nu-mi pot imagina această relație decît ca pe ceva foarte ciudat. Alan, călcat și apretat, comentînd vremea. Maică-mea, singură și nerăsfățată pentru prima dată în viața ei, dornică de o partidă bună, rîzînd la... glume? Nu știu dacă Alan a făcut vreo glumă în viața lui, dar sînt convinsă că maică-mea a găsit prilejuri să gîngurească gingaș la el. Și unde eram eu în poza asta? Probabil în vreo cameră îndepărtată, în grija bonei, care primea cinci dolari în plus de la Adora pentru a fi sigură că nu fac găligie. Mi-l imaginez pe Alan cerînd-o de soție pe Adora, prefăcîndu-se că privește peste umărul ei sau că se joacă cu o plantă, orice, de fapt, pentru a evita contactul direct dintre priviri. Și pe maică-mea acceptînd cu grație și turnîndu-i niște ceai. Probabil au schimbat și un sărut uscat.

Nu conta. Pînă am început să merg, ei erau deja căsătoriți. Despre tatăl meu natural nu știu mai nimic. Numele din certificatul de naștere este fals: Newman Kennedy, de la actorul și, respectiv, președintele favorit al mamei*. A refuzat mereu

---

* Paul Newman, actor, John F. Kennedy, președinte al Statelor Unite.

să îmi spună numele adevărat, pentru a nu-l căuta. Și pentru că trebuia să mă obișnuiesc cu ideea că eram copilul lui Alan. Era destul de dificil, mai ales că foarte curînd chiar a născut copilul lui Alan, la opt luni de la căsătorie. Adora avea douăzeci de ani, Alan treizeci și cinci și o avere considerabilă, de care mama însă nu avea nevoie, avînd și ea destul. Nici unul dintre ei nu a muncit vreodată. Iar despre Alan am aflat foarte puțin în plus de-a lungul anilor. Cîștigase cîteva medalii la călărie, dar renunțase la acest sport pentru că o agita pe Adora. De cele mai multe ori este bolnav, iar cînd se simte bine este în mare parte sedentar. Citește la nesfîrșit cărți despre Războiul Civil și se complace în a o lăsa pe Adora să vorbească tot timpul. E la fel de calm și superficial precum sticla. În plus, Adora nu a încercat niciodată să stabilească o conexiune între mine și Alan. Eram considerată copilul lui Alan, dar el nu mi-a fost niciodată tată, nici nu m-a încurajat să-i spun așa, ci doar pe nume. Nu am primit numele său de familie și nici nu l-am cerut vreodată. Mi-aduc aminte că am încercat să-i spun o dată „tati", cînd eram mică, dar șocul din privirea sa a fost suficient pentru a înăbuși alte încercări similare. Sincer, cred că Adora preferă ca noi să rămînem doi străini. Pentru că preferă ca toate relațiile din casă să fie intermediate de ea.

Dar, să revenim la copilul lor. Marian a fost un dulce șir de suferințe. A avut probleme cu respirația de mică, se trezea noaptea gîfîind, cu fața schiminosită și palidă. O puteam auzi ca pe o adiere leșinată de-a lungul holului, în dormitorul de lîngă cel al mamei. Se aprindeau luminile și începeau îngrijirile, șoaptele, plînsetele și, cîteodată, urletele. Drumurile la secția de urgență erau regulate, la spitalul din Woodberry aflat la patruzeci de kilometri de Wind Gap. Mai tîrziu, avea probleme cu digestia și își petrecea ziua șoptindu-le păpușilor într-un pat de spital montat în camera ei, în timp ce Adora turna în ea substanțe nutritive prin intermediul perfuziilor și tuburilor medicinale.

În ultimele zile din viața lui Marian, maică-mea își smulsese toate genele. Nu-și putea stăpîni degetele. Lăsa firicele pe toate mesele. Iar eu îmi spuneam că sînt cuiburi de zîne. Chiar îmi aduc aminte că am găsit două fire blonde pe piciorul meu și

le-am păstrat luni întregi lîngă pernă. Noaptea, îmi gîdilam obrajii și buzele cu ele, pînă într-o zi cînd nu le-am mai găsit.

Cînd sora mea a murit în cele din urmă, am fost într-un fel recunoscătoare. Mi se părea că fusese trimisă pe lumea asta fără a fi pregătită complet. Nu era pregătită să înfrunte greutățile lumii. Oamenii încercau să ne consoleze, spunînd că Marian a fost chemată înapoi în rai, dar maică-mea nu dorea să scape de suferință. Acesta a devenit hobby-ul ei favorit, chiar și acum.

Mașina mea, de un albastru-pal, acoperită de rahat de pasăre și cu scaune de piele încinse la maximum, nu mi se părea foarte atractivă momentan, așa că am decis să dau o tură prin oraș pe jos. Pe Strada Principală, am trecut pe lîngă magazinul care vinde carne de pasăre, unde sînt aduși pui proaspeți, măcelăriți în fermele din Arkansas. Mirosul îmi gîdila nările. O duzină de păsări jumulite atîrnau lasciv în vitrină, cu cîțiva fulgi albi împrăștiați pe sub ele.

La capătul străzii, unde se afla o troiță pentru Natalie, am zărit-o pe Amma împreună cu prietenele ei. Scotoceau printre baloanele și jucăriile lăsate pentru Natalie, trei stînd de pază pentru ca sora mea vitregă să poată șterpeli două candele, un buchet de flori și un ursuleț. Toate, cu excepția ursulețului, au fost băgate rapid într-o geantă mare. Jucăria o ținea în mînă, în timp ce fetele își încrucișaseră mîinile și țopăiau în bătaie de joc spre mine. Direct în mine, de fapt, de vreme ce se opriră la cîțiva centimetri, umplînd aerul cu genul acela de aromă greoaie pe care o au mostrele de parfum din reviste.

— Ne-ai văzut făcînd ceva? O să scrii despre asta în ziarul ăla al tău? țipă Amma.

Cu siguranță îi trecuseră istericalele provocate de măsuță. Copilăriile astea, bineînțeles, le păstra pentru acasă. Acum lăsase deoparte rochița de vară și purta o fustă foarte scurtă, sandale cu toc ortopedic și un top colant fără bretele.

— Dacă o să scrii, vezi să-mi apară numele corect: *Amity Adora Crellin*. Fetelor, ea este... sora mea. Din Chicago. *Bastardul familiei*.

Amma își ridică sprîncenele spre mine, iar fetele chicotiră.

— Camille, ele sînt drrrrrrrrrăguțele mele prietene, dar nu trebuie să scrii și despre ele. Eu sînt șefa!

— Ea e șefa pentru că țipă cel mai tare! spuse o fată micuță cu părul de culoarea mierii și cu o voce răgușită.

— Și are și cele mai mari țâțe! spuse o altă fată, cu părul arămiu.

A treia, cu părul blond-roșcat, îi prinse sînul Ammei și i-l strînse.

— O parte adevărat, o parte burete.

— Du-te dracului, Jodes! îi spuse Amma.

Apoi, ca și cum ar fi certat o pisică, îi arse o palmă peste falcă. Fata se înroși și mîrîi o părere de rău.

— În fine, care e treaba cu tine, surioară? întrebă Amma, privindu-și ursulețul. De ce scrii un articol despre două fete moarte pe care oricum nu le băga nimeni în seamă? De parcă dacă ești omorît devii interesant.

Două dintre fete rîseră forțat. Cea de-a treia încă își ținea privirea în pămînt. O lacrimă se lovi de asfalt.

Știam genul ăsta de dialog provocator. Era echivalentul oral pentru a face curte. Și în timp ce o parte din mine aprecia spectacolul, mă simțeam datoare să le apăr pe Ann și Natalie, iar nesimțirea agresivă a surorii mele mă enerva la culme. Pentru onestitate completă, trebuie să adaug că eram și geloasă pe Amma (al doilea nume al ei era *Adora*?)

— Pun pariu că Adorei nu i-ar conveni să citească prin ziare că fata ei fură lucruri de la troița colegei ei de școală, i-am spus eu.

— Colegă de școală nu e același lucru cu prietenă, spuse fata mai înaltă, privind în jur pentru a primi confirmarea naivității mele.

— Hai, mă, Camille, ne prostim și noi! spuse Amma. Mă simt groaznic. Erau niște fete drăguțe. Doar puțin mai ciudate.

— Foarte ciudate, se auzi vocea alteia în completare.

— Oh, Doamne, fetelor, dar dacă ucigașul omoară toate ciudatele? chicoti Amma. Nu-i așa că ar fi perfect?

Fata mustrată își ridică acum privirea și zîmbi. Amma o ignoră intenționat.

— Ucigașul? am întrebat eu.

— Dar toată lumea știe cine a făcut-o, spuse fata cu voce răgușită.

— Fratele lui Natalie. Toată familia aia e ciudată, declară Amma.

— Are o chestie pentru fetițe, adăugă și cea numită Jodes, cu o vocea încă îmbufnată.

— Întotdeauna găsește cîte un motiv să intre în vorbă cu mine, continuă Amma. Măcar știu că n-o să mă omoare. Sînt prea șmecheră.

Aruncă un sărut în aer și îi oferi ursulețul lui Jodes, după care își întinse brațele în jurul celorlalte fete și, cu un scurt „Scuze", dădu peste mine și plecă. Jodes o urmă îndeaproape.

În răutatea Ammei am putut surprinde un oftat de disperare și dorință de justețe. După cum afirmase și la micul dejun: *Mi-ar plăcea să fiu ucisă.* Amma dorea ca nimeni să nu primească mai multă atenție decît ea. Cu atît mai mult fete care nu aveau nici o șansă cît trăiau.

L-am sunat pe Curry acasă aproape de miezul nopții. Curry face naveta, nouăzeci de minute pînă la biroul nostru din suburbie de la casa moștenită de la părinți și situată în Mt. Greenwood, o enclavă irlandeză de funcționărași în Cartierul de Sud al orașului. El și soția sa, Eileen, nu au copii. Nici nu și-a dorit vreodată, mîrîie Curry, dar l-am surprins adesea privind copiii angajaților sau fiind foarte atent la apariția vreunui bebeluș în redacția noastră. Curry s-a căsătorit tîrziu. Probabil prea tîrziu pentru a mai concepe copii.

Eileen e o femeie rotunjoară, roșcată și cu pistrui, pe care a întîlnit-o la spălătoria de mașini din vecinătate, cînd avea patruzeci și doi de ani. Mai tîrziu au aflat că ea era verișoară de gradul doi cu cu cel mai bun prieten al lui Curry din copilărie. S-au căsătorit exact la trei luni de la ziua în care s-au cunoscut. Și sînt împreună de douăzeci și doi de ani. Îmi place mult că lui Curry îi place să-și povestească viața.

Eileen a răspuns la telefon, cu o voce primitoare, care era exact ce-mi trebuia. Bineînțeles că nu dormeau, rîse ea. Curry chiar lucra la unul din jocurile lui de puzzle, de 4.500 de piese. Ocupase toată sufrageria cu piesele lui, iar ea îi acordase o săptămînă să-l termine.

L-am auzit pe Curry fornăind spre telefon și parcă puteam să simt aroma tutunului.

— Preaker, fetițo, ce se aude? Ești bine?

— Sînt bine. Numai că nu prea progresăm aici. Pînă acum abia am reușit să obțin o declarație oficială de la poliție.

— Care ce zice?

— Că cercetează pe toată lumea.

— La naiba. Astea-s gogoși. Trebuie să fie și altceva la mijloc. Mai caută. Ai mai vorbit cu părinții?

— Nu încă.

— Vorbește cu părinții. Dacă nu reușești să afli altceva, vreau măcar un profil al celor două fete. Trebuie să arătăm și partea umană, personală a cazului, nu doar declarațiile poliției. Vorbește și cu alți părinți, vezi ce cred ei. Întreabă dacă și-au luat măsuri de protecție. Vorbește cu vînzători de yale și de arme, dacă le-au crescut vînzările. Și cu un preot sau cu profesori. Și cu un stomatolog, întreabă cum este posibil să smulgi atîția dinți, ce fel de sculă se folosește și dacă e nevoie de o oarecare experiență pentru asta. Vorbește cu copii. Vreau niște voci, niște fețe. Și mai vreau trei pagini pînă duminică. Hai să acoperim chestia asta cît avem încă exclusivitate.

Am notat ce spunea, mai întîi pe un carnețel, apoi în minte, pentru că începusem să-mi conturez cicatricele cu pixul.

— Adică pînă la o altă crimă, vrei să spui.

— Dacă poliția chiar nu știe mai mult decît spune, o să fie o altă crimă, asta e sigur. Genul ăsta de criminal nu se oprește după două crime, a devenit deja un ritual.

Curry nu are nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă un ritual criminal, dar își bagă nasul în tot felul de romane polițiste bazate pe fapte reale, cărți de mîna a doua cu copertă lucioasă, pe care le cumpăra săptămînal de la librărie. *Două la dolar, Preaker, asta numesc eu divertisment.*

— Deci, pușitoaico, e și vreo teorie că ucigașul e localnic?

Lui Curry îi plăcea tare mult să-mi spună așa, eram reporterul lui tînăr favorit. Avea întotdeauna o voce moale cînd îmi spunea așa, de parcă apelativul în sine îl emoționa. Mi-l imaginam în sufragerie, cu ochii pe piesele de puzzle, Eileen trăgînd un fum rapid din țigara lui, în timp ce-i pregătea o salată de ton cu murături pentru prînz. Asta mînca trei zile pe săptămînă.

— Neoficial, spun că da.

— Ei, fir-ar al naibii, fă-i s-o spună oficial. Ne trebuie chestia asta. E beton.

— E ceva ciudat, Curry. Am vorbit cu un băiat care era cu Natalie cînd a fost răpită. El zice că o femeie a luat-o.

— O femeie? Nu, nu e femeie. Poliția ce zice?

— Nu comentează.

— Cine e pușt iul?

— Băiatul unui lucrător de la ferma de porci. E simpatic. Și foarte speriat, Curry.

— Poliția nu-l crede, altfel ai fi auzit chestia asta. Așa-i?

— Chiar nu știu. Sînt foarte secretoși.

— La naiba, Preaker, fă-i să vorbească! Să-ți dea ceva oficial!

— E ușor de zis. Și simt că faptul că sînt de aici mă dezavantajează și mai tare. Și mă resping ca pe un yankeu pentru că m-am întors acasă din cauza asta.

— Fă-i să te placă. Ești drăguță cînd vrei. Mama ta o să te susțină.

— Nici măcar ea nu e încîntată că sînt aici.

Un moment de liniște, după care un oftat la celălalt capăt al firului îmi sună în ureche. Brațul meu drept devenise deja o hartă desenată cu pixul.

— Ești bine, Preaker? Ai grijă de tine?

Nu i-am răspuns nimic. Îmi venea să plîng.

— Sînt bine. Dar locul ăsta îmi face rău. Mă simt... aiurea.

— Nu te ambala, fetițo. Faci o treabă grozavă. O să fie foarte bine. Iar dacă nu, sună-mă. Te iau de-acolo.

— Bine, Curry.

— Eileen zice să ai grijă de tine. La naiba, și eu îți spun să ai grijă de tine!

Șase

Orașele mici deservesc de obicei un singur tip de băutor. Dar sînt mai multe tipuri de baruri: există barurile acelea în care se cîntă muzică country și în care zona rurală se împletește cu cea urbană, iar patronii simt oarecum că trăiesc periculos făcînd chestia asta. Apoi există barurile de fițe, unde plătești pentru un gin cu gheață atît de mult, încît bieții oameni trebuie să se mulțumească să bea acasă. Și mai sînt barurile amenajate în mall-uri, unde berea se servește cu aranjamente de ceapă și cu sandvișuri cu denumiri haioase.

Din fericire, toată lumea bea în Wind Gap, așa că avem toate aceste tipuri de baruri și chiar în plus. Om fi noi un oraș mic, dar sigur băgăm sub masă multe alte orașe. Cea mai apropiată bodegă de casa maică-mii era un local scump cu pereți de sticlă, specializat în salate și șprițuri, cel mai select local, de fapt, din Wind Gap. Era timpul pentru masa mea tîrzie de dimineață și, cum nu mai suportam ideea unei alte mese în compania lui Alan și a ouălelor lui moi, am plecat spre La Mère. Franceza mea nu ajunge mai departe de clasa a unsprezecea, dar, judecînd după motivul nautic copleșitor al decorațiunilor, cred că proprietarii au vrut să-i spună, de fapt, La Mer, *Marea*, și nu La Mère, *Mama*. Oricum, se pare că denumirea era totuși potrivită, deoarece Mama, adică maică-mea, frecventa adeseori localul împreună cu prietenii ei. Cu toții erau pur și simplu înnebuniți după salata Caesar, care nu este nici mîncare franțuzească, nici din fructe de mare, dar nu o să fiu tocmai eu cea care o să pună punctul pe i.

— Camille!

O blondă într-un costum de tenis venea spre mine cu pași mărunți și repezi, strălucind toată datorită lanțurilor de aur și inelelor mari de pe degete. Era prietena cea mai bună a Adorei, Annabelle Gasser, născută Anderson și poreclită Anne-B. Toată lumea știa că Annabelle detesta numele de familie al soțului ei, chiar își încrețea nasul cînd îl rostea. Dar se pare că niciodată nu s-a gîndit că nu era obligatoriu să îl adopte.

— Bună, draga mea, mi-a spus mama că ești în oraș.

La masa din spate, am zărit-o și pe Jackie O'Neele, osîndită de Adora, dar la fel de cherchelită ca la înmormîntare.

Annabelle mă sărută pe ambii obraji și făcu un pas în spate pentru a mă studia.

— La fel de frumușică! Hai, vino să stai lîngă noi! Ne distrăm cu niște sticle de vin și o bîrfă mică. Abia ne mai scazi puțin media de vîrstă.

Annabelle mă trase la masa la care Jackie trăncănea cu alte două blonde bronzate. Nici măcar nu s-a oprit din vorbă cînd Annabelle m-a prezentat, ci a continuat să bălmăjească ceva despre noul ei mobilier de dormitor. Apoi a dat pe gît un pahar de apă și s-a întors către mine.

— Camille! Erai aici! Ce mă bucur să te revăd, scumpo!

Părea chiar sinceră. Am simțit din nou acea aromă a bomboanelor de Juicy Fruit.

— E aici de cinci minute, spuse una dintre blonde, ștergînd apa de pe masă cu o mînă bronzată; două diamante sclipiră pe degetele ei.

— Așa e, îmi amintesc. Trebuie să scrii despre crime, sărăcuța de tine, continuă Jackie. Probabil că Adora nu suportă chestia asta. Să dormi în casa ei cu creierașul ăla pervers al tău.

Îmi adresă un zîmbet care, cu ceva ani în urmă, ar fi fost insinuant. Acum însă îmi părea doar malițios.

— Jackie! spuse una dintre blonde, fixîndu-și ochii mari și rotunzi asupra ei.

— Normal că, înainte de a o prelua Adora, noi toate dormeam în casa lui Joya cu creierașele noastre perverse. Aceeași casă, doar doamna țicnită era alta, îmi spuse, pipăindu-și pielea din spatele urechilor.

Să fi fost oare copci de la operația de lifting?

— Nu ai cunoscut-o pe bunică-ta, Joya, nu-i așa, Camille? întrebă Annabelle.

— O, ce figură era! spuse Jackie. O femeie tare înspăimîntătoare.

— Cum așa? am întrebat eu.

Nu mai auzisem astfel de povești despre bunica mea. Adora îmi spusese doar că fusese o femeie foarte severă și cam atît.

— Ei, exagerează Jackie, spuse Annabelle. Nimănui nu-i place de maică-sa în liceu. Iar Joya a murit curînd după ce Adora a terminat liceul. Nu prea au avut timp să dezvolte o relație matură.

Pentru o clipă am nutrit speranța că poate din cauza asta eu și maică-mea aveam o relație atît de distantă: ea nu cunoscuse altfel de comportament. Dar ideea a murit înainte ca Annabelle să îmi umple paharul.

— Sigur, Annabelle, spuse Jackie, sînt convinsă că, dacă Joya ar fi trăit, s-ar fi înțeles de minune. Cel puțin Joya s-ar fi distrat la maximum. I-ar fi plăcut să o chinuiască pe Camille. Mai știi ce unghii lungi avea? Niciodată nu le dădea cu ojă. Mereu mi s-a părut o chestie ciudată.

— Să schimbăm subiectul, spuse Annabelle zîmbind și fiecare cuvînt părea clinchetul unui clopoțel.

— Cred că meseria lui Camille este absolut fascinantă, spuse o blondă, plină de respect.

— Da, mai ales subiectul ăsta, adăugă cealaltă.

— Da, Camille, zi-ne și nouă cine e criminalul, spuse Jackie cu un zîmbet viclean și dînd din sprîncene spre mine.

Îmi aducea aminte de o păpușă de ventriloc, cu pielea întinsă și cu vasele capilare sparte.

Mai aveam niște drumuri de făcut, dar mă gîndeam că bîrfa de aici poate fi interesantă. Un cvartet de neveste bete, blazate și răutăcioase, care știau toate secretele din Wind Gap? Îl puteam considera drept dejun de lucru.

— Aș prefera să știu ce credeți voi.

Era o propoziție pe care nu o auzeau prea des.

Jackie își înmuie pîinea într-un sos alb de maioneză, care îi picură ulterior pe piept.

— Știți bine ce cred eu, spuse ea. Tatăl lui Ann, Bob Nash. E un pervers nenorocit. Mereu se holbează la pieptul meu cînd ne întîlnim la magazin.

— Și ce mai piept ai tu! îi spuse Annabelle zîmbind spre mine.

— Vorbesc serios, tipul întrece măsura. Chiar voiam să-i spun și lui Steven chestia asta.

— Am eu niște știri foarte interesante, adăugă cealaltă blondă.

Nu mai știam cu o chema, Dana sau Diana. Uitasem din momentul în care o prezentase Annabelle.

— Da, DeeAnna are întotdeauna vești interesante, spuse Annabelle, strîngîndu-mi brațul.

DeeAnna luă o pauză teatrală, își linse dinții, își mai turnă un pahar de vin și ne privi pe fiecare.

— John Keene nu mai stă cu părinții, anunță ea.

— Ce? se miră altă blondă.

— Glumești! spuse alta.

— Pe cuvînt! Și..., adăugă DeeAnna triumfătoare, zîmbind ca o prezentatoare de concurs televizat, pe cale de a acorda un premiu. S-a mutat în casa lui Julie Wheeler. În garajul din spatele casei, mai precis.

— Asta chiar că e tare, spuse Melissa sau Melinda.

— Oho, acum *știm* sigur că o fac, rîse Annabelle. Și nu mai poate Meredith să-și afișeze imaginea de sfîntă. Vezi tu, Camille, îmi explică ea, John Keene este fratele mai mare al lui Natalie, și cînd familia lui s-a mutat aici, tot orașul a înnebunit după el. Adică gagiul e superb. Este. Realmente. Superb. Julie Wheeler este o prietenă a mamei tale și a noastră. Nu a avut copii mai devreme de treizeci de ani, iar cînd i-a făcut, a devenit insuportabilă. Genul ăla de părinte ai cărui copii sînt pur și simplu perfecți. Așa că, atunci cînd Meredith, fii-sa, a pus mîna pe John, oh, Doamne! Credeam că nu se mai termină! Meredith, eleva de 10, virgină și nepătată, pune mîna pe cel mai tare mascul din ogradă. Dar îți dai seama că un tip de genul ăsta nu-și pierde vremea cu o fată care nu și-o pune. Nu merge așa. Iar acum e foarte convenabil pentru ei. Ar trebui să cumpărăm niște aparate Polaroid și să le montăm sub ștergătoarele mașinii lui Julie.

— Ei, știi bine care e versiunea ei, o întrerupse Jackie. O să facă paradă despre ce oameni buni sînt ei că îl primesc pe John și îi oferă puțin spațiu să jelească în voie.

— Dar de ce s-a mutat, totuși? întrebă Melissa/Melinda, despre care începeam să cred că este vocea rațiunii între ele.

Nu ar fi normal să fie alături de părinții lui într-un moment ca ăsta? De ce ar avea nevoie de spațiu?

— Pentru că *el* e criminalul, răspunse DeeAnna, iar toate de la masă izbucniră în rîs.

— Vai, ce amuzant ar fi dacă Meredith Wheeler și-ar trage-o cu un criminal în serie, spuse Jackie.

Dintr-odată rîsetele se opriră. Annabelle sughiță și se uită la ceas. Jackie își pironi bărbia în palmă și oftă suficient de tare încît să spulbere firimiturile din farfurie.

— Nu pot să cred că se întîmplă așa ceva, spuse DeeAnna, privindu-și unghile. În orașul nostru, în care am crescut. Fetele acelea mici. Mi se face rău la stomac. Greață.

— Ce mă bucur că fetele mele sînt mari, spuse Annabelle. Nu cred că aș fi putut suporta. Săraca Adora, cred că e îngrijorată de moarte pentru Amma.

Am rupt o bucățică de pîine, în felul copilăresc al comesenelor mele, și am încercat să schimb subiectul Adora.

— Chiar se crede că John Kenne ar putea avea vreo legătură cu crimele? Sau pur și simplu e o bîrfă afurisită?

Simțeam propriu-zis forțarea de a spune ultimele cuvinte. Uitasem cît de neplăcut pot face să pară Wind Gap aceste femei oamenilor pe care nu-i agreau.

— Întreb asta pentru că un grup de fete, probabil de la școala generală, mi-au spus ieri același lucru.

Mi s-a părut mai înțelept să nu menționez faptul că Amma era una dintre ele.

— Lasă-mă să ghicesc, erau patru blonde cu gura mare, care se cred mai frumoase decît sînt de fapt, spuse Jackie.

— Jackie, dragă, îți dai seama cu cine vorbești? spuse Melissa/Melinda, atingînd-o pe Jackie pe umăr.

— Ei, căcat. Mereu uit că Amma și Camille sînt rude, parcă sînt din vieți diferite, zîmbi Jackie.

Din spatele ei de auzi zgomotul unei sticle destupate, iar Jackie își ridică paharul fără ca măcar să privească chelnerul.

— Camille, oricum o să afli chestia asta: micuța ta Amma nu face altceva decît necaaaaaaazuri.

— Am auzit că merg la toate petrecerile din liceu, spuse DeeAnna. Și îmbîrligă toți băieții. Și fac niște lucruri pe care noi le-am făcut mulți ani după căsătorie, și atunci în schimbul unor valoroase bijuterii.

Și învîrti o brățară cu diamante.

Toate rîseră; Jackie chiar bătu cu pumnii în masă, ca un bebeluș în scăunel.

— Dar...

— Nu știu dacă lumea crede cu adevărat că John e autorul. Știu că a vorbit deja cu poliția, spuse Annabelle. Și, într-adevăr, sînt o familie tare ciudată.

— Hm, și eu care credeam că sînteți prietene cu ei, le-am spus eu. V-am văzut la la ei acasă după înmormîntare. *Pizde nenorocite ce sînteți!* am adăugat în gînd.

— Toată lumea importantă din Wind Gap a fost acolo, spuse DeeAnna. Cum să lipsim de la așa eveniment!

Încerca să pornească din nou rîsetele, dar Jackie și Annabelle doar dădeau solemn din cap. Melissa/Melinda privea continuu în jurul ei, dorindu-și, parcă, să se fi aflat la o altă masă.

— Dar mama ta unde e? întrebă deodată Annabelle. Trebuie să vină și ea încoace. I-ar face bine. Se poartă foarte ciudat de cînd cu tragedia asta.

— Se purta ciudat și înainte, spuse Jackie, strîmbîndu-și fălcile.

Credeam că o să vomite.

— Hai, Jackie...

— Serios. Camille, vreau să-ți spun ceva: după cum merg lucrurile cu maică-ta, e mai bine că locuiești în Chicago. Ar fi bine să te întorci acolo cît mai repede.

Fața ei își pierduse alura maniacă și arăta foarte serioasă. Și sincer îngrijorată. O plăceam din nou.

— Zău, Camille...

— Jackie, taci din gură, îi spuse Annabelle și îi aruncă în față cu o chiflă.

I se izbi de nas și căzu înapoi pe masă. Fusese o reacție violentă și prostească, ca atunci cînd Dee aruncase cu mingea de tenis în mine. Te șochează mai puțin lovitura în sine, cît faptul că așa ceva chiar s-a întîmplat. Dar Jackie a dat din mînă a nepăsare și și-a continuat ideea.

— O să spun ce vreau și ceea ce vreau să spun este că Adora poate răni...

Annabelle se ridică și veni lîngă Jackie, pe care o prinse de braț și o ridică.

— Jackie, trebuie să vomiți acum, îi spuse ea. Vocea ei trăda grijă, dar și amenințare.

— Ai băut prea mult și o să ți se facă rău. O să merg cu tine la toaletă și o să te ajut să te simți mai bine.

Jackie îi împinse inițial mîna, dar Annabelle o prinse mai tare și, în cele din urmă, amîndouă se îndepărtară. La masă era liniște. Eu rămăsesem cu gura deschisă.

— O nimica toată, spuse DeeAnna. Avem și noi, fetele mai mari, dispute ca și voi, fetele mai mici. Camille, ai auzit că s-ar putea să se deschidă un magazin de haine Gap?

Cuvintele lui Jackie nu-mi ieșeau din minte: *după cum merg lucrurile cu maică-ta, e mai bine că locuiești în Chicago.* Ce alt indiciu îmi mai trebuia ca să plec odată din Wind Gap? Mă întrebam de ce oare se certaseră ea și cu Adora. Trebuia să fie ceva mai mult decît o felicitare. Mi-am notat în minte să-i fac o vizită lui Jackie, cînd o să fie mai puțin amețită. Dacă era vreodată mai puțin amețită. Dar, pînă la urmă, cine eram eu să condamn un băutor?

Cu o dulce amețeală în cap de la vinul băut cu fetele, am telefonat de la magazinul de presă familiei Nash. Mi-a răspuns o voce tremurată de fată, care a spus „Alo“ și s-a oprit. O puteam auzi respirînd, dar nu răspundea nimic la rugămintea mea de a vorbi cu mama sau cu tata. Și apoi un clic încet, după care a venit tonul. Am decis să merg personal pînă la casa lor.

O dubiță din anii ’80 era parcată pe aleea din fața casei familiei Nash, lîngă un Pontiac Firebird galben și cam obosit, ceea ce m-a făcut să cred că atît Bob, cît și Betsy erau acasă. Mi-a răspuns fata cea mare, dar s-a oprit în spatele ușii de plasă, holbîndu-se la stomacul meu, fără să răspundă dacă părinții erau acasă sau nu. Cei din familia Nash erau micuți de înălțime. Fetița asta, Ashleigh, știam că are doisprezece ani, dar, la fel ca puștiul îndesat pe care îl întîlnisem prima dată, părea mai mică. Și se purta ca atare. Își sugea o șuviță de păr și clipea rar, în timp ce micul Bobby se clătină pe lîngă ea și izbucni în plîns la vederea mea. Imediat plînsul i se transformă în urlet. Într-un tîrziu, apăru la ușă Betsy Nash. Arăta la fel de amețită ca și copiii ei și părea nedumerită cînd am spus cine sînt.

— În Wind Gap nu există ziar, spuse ea.

— Așa e, eu sînt de la *Chicago Daily Post*, i-am spus eu. Tocmai din Chicago, Illinois.

— Păi, soțul meu se ocupă de treburi de genul ăsta, îmi răspunse și începu să-și plimbe degetele prin părul blond al băiatului ei.

— Știi, nu vreau să-ți vînd vreun abonament sau chestii de genul ăsta... Domnul Nash e acasă? Poate putem sta puțin de vorbă?

Toți cei trei Nash s-au dat deoparte din dreptul ușii și, după alte cîteva minute, Bob Nash m-a invitat înăuntru, aruncînd rufele de pe canapea pentru a face loc.

— Fir-ar al dracului, locul ăsta e o cocină, mîrîi el destul de tare spre nevastă-sa. Îmi cer scuze pentru halul în care arată casa noastră, domnișoară Preaker. Lucrurile au cam luat-o razna după ce s-a întîmplat cu Ann.

— Nu vă faceți griji, i-am spus, trăgînd o pereche de chiloței de băiat de sub mine. Casa mea arată așa tot timpul.

Era exact opusul adevărului. Una dintre calitățile moștenite de la maică-mea era o grijă obsesivă pentru curățenie. Mă abțin cu greu să calc și șosetele, de exemplu. Cînd am ieșit din spital, am avut o perioadă în care fierbeam o grămadă de lucruri: pensetele și întorcătorul de gene, clamele de păr sau periuțele de dinți. Era una dintre dorințele pe care îmi permiteam să mi le satisfac. Dar pînă la urmă am distrus pensetele. Îmi petreceam prea multe nopți gîndindu-mă la capetele lor lucioase și calde. Eram o fată perversă, într-adevăr.

Speram ca Betsy Nash să dispară, la propriu. Era atît de superficială, încît mi-o puteam imagina evaporîndu-se, lăsînd doar o pată lipicioasă pe canapea. Dar ea continua să zacă acolo, cu ochii trecînd de la mine la bărba-su, chiar înainte de a începe discuția. Ca și cum se pregătea să asimileze conversația noastră. Copiii bîntuiau și ei pe acolo, ca niște stafii blonde înțepenite între nepăsare și prostie. Fata drăguță poate că avea ceva șanse, dar cea mijlocie care se împiedica prin cameră, îndesată și aiurită, era predestinată sexului mediocru și bulimiei. Iar puștiul părea să devină genul de bărbat care își bea mințile prin parcările benzinăriilor. Acel tip de adolescent blazat și supărat pe care l-am văzut la intrarea în oraș.

— Domnule Nash, trebuie să mai discut cu dumneavoastră despre Ann. Pentru un articol mai detaliat, am început eu. Ați fost foarte amabil și înainte și sper că voi mai beneficia de ajutorul dumneavoastră.

— Dacă putem atrage atenția asupra cazului nostru, nu ne deranjează, spuse el. Ce vreți să știți?

— Ce jocuri îi plăceau, ce mîncare prefera? Cu ce cuvinte ați descrie-o? Era genul căreia îi plăcea să conducă sau prefera să stea mai mult în umbră? Avea prieteni mulți sau doar cîțiva mai apropiați? Îi plăcea la școală? Cum își petrecea sîmbetele?

Familia Nash mă privi o clipă în tăcere.

— Pentru început, le-am spus eu zîmbind.

— Cred că soția mea ar fi mai potrivită să răspundă, spuse Bob Nash. Ea se... îngrijește de ei.

Se întoarse către Betsy Nash, care împacheta și despacheta încontinuu o rochie în poală.

— Îi plăceau pizza și degețelele de pește, spuse ea. Și avea multe prietene, dar numai cîteva erau mai apropiate, dacă mă înțelegi. Se juca destul de mult de una singură.

— Uite, mami, Barbie are nevoie de haine, spuse Ashleigh, fluturînd o păpușă de plastic dezbrăcată prin fața mamei ei.

Toți trei am ignorat-o, iar fetița aruncă păpușa pe jos și începu să se învîrtească prin cameră ca o balerină. Profitînd de această ocazie rară, Tiffanie, cea mijlocie, se repezi asupra păpușii și se distra desfăcîndu-i încontinuu picioarele.

— Era puternică, era cea mai puternică, spuse Bob Nash. Dacă era băiat, putea să joace fotbal. Alerga tot timpul și era plină de vînătăi și de zgîrieturi.

— Ann era vocea mea, adăugă Betsy, după care nu mai spuse nimic.

— Cum adică, doamnă Nash?

— Era foarte vorbăreață, spunea tot ce-i trecea prin minte. Lucruri bune, în cea mai mare parte.

Tăcu iar cîteva secunde și mi-am dat seama că își amintea anumite momente, așa că nu am spus nimic.

— Știi, mă gîndeam că o să ajungă avocat sau lector sau ceva de genul ăsta, într-o zi, pentru că era pur și simplu... niciodată nu-și măsura cuvintele. Cum fac eu. Eu cred că tot ce spun e o prostie. Dar Ann credea că toată lumea trebuie să asculte ce spune ea.

— Ați vorbit despre școală, domnișoară Preaker, o întrerupse Bob Nash. Acolo a avut ceva necazuri din cauza pălăvrăgelii ei. Era cam dominatoare și cîțiva profesori s-au plîns de comportamentul ei. Era puțin cam sălbatică.

— Dar cred că se întîmpla așa pentru că era foarte deșteaptă, adăugă Betsy Nash.

— Da, era isteață brici, aprobă Bob Nash. Cîteodată cred că era mai deșteaptă și decît taică-su. Cîteodată și ea credea că e mai deșteaptă decît taică-su.

— Uită-te la mine, mami!

Tiffanie cea grăsuță, care pînă atunci mestecase nestingherită degetele de cauciuc ale lui Barbie, se așezase în mijlocul camerei și făcea tumbe. Ashleigh, înfuriată dintr-odată, urlă pentru a-i atrage atenția maică-sii și o îmbrînci cu putere pe soră-sa. După care îi smuci și părul. Fața lui Tiffanie se înroși și începu să urle de durere, ceea ce îl făcu pe Bobby jr. să plîngă și el.

— E vina lui Tiffanie, țipă Ashleigh și începu și ea să se smiorcăie.

Reușisem să distrug echilibrul delicat al casei. O familie cu mai mulți copii este un cuib de gelozii meschine, știam asta, dar copiii familiei Nash erau speriați nu numai de ideea de a concura unul cu altul, ci și cu o soră moartă. Îi compătimeam sincer.

— Betsy, șopti Bob Nash, cu sprîncenele ușor ridicate.

Bobby jr. a fost rapid pescuit și proptit pe un șold, Tiffanie ridicată de pe jos cu o mînă, în timp ce cealaltă mînă se afla pe umărul lui Ashleigh cea neconsolată și toți patru dispărură rapid din cameră.

Bob Nash privi un moment în urma lor.

— Așa se poartă cam de un an de zile fetele astea, spuse el. Ca niște copii mici. Credeam că de-abia așteaptă să se facă mari. De cînd nu mai e Ann, casa noastră s-a schimbat...

Se foi puțin pe canapea.

— Știi, ea chiar părea o persoană reală. Adică, te gîndești: avea nouă ani, ce putea să spună sau să facă la vîrsta asta? Dar Ann avea *personalitate*. Puteam să-mi dau seama ce crede despre anumite lucruri. Știam, de exemplu cînd ne uitam la televizor, ce emisiune i se părea amuzantă și care i se părea o prostie. Cu ceilalți copii nu pot să știu asta. La dracu', nici la nevastă-mea nu pot să știu asta. Pe cînd Ann, o simțeai că e *acolo*, că *există*. Iar eu...

Vocea lui Bob Nash se stinse. Se ridică și se întoarse cu spatele la mine, după care reveni și iar se întoarse, ocoli canapeaua și veni în fața mea.

— Fir-ar să fie, cît aș vrea să o am din nou. Adică, ce mai am acum? La ce bun, asta e tot? și ridică mîna, arătînd spre ușa pe care ieșiseră soția și copiii lui. Pentru că dacă asta e tot, nu prea e mare lucru, nu? Și, fir-ar să fie, trebuie să-l găsească cineva pe criminalul ăla, pentru că vreau să știu: de ce Ann? Trebuie să știu chestia asta. Ea era cea mai bună și întotdeauna am crezut că ea va ajunge departe.

Am tăcut un timp, simțindu-mi pulsul în gît.

— Domnule Nash, mi s-a sugerat că este posibil ca tocmai personalitatea lui Ann, de care ați spus că era foarte puternică, să-i fi deranjat pe anumiți oameni. Credeți că ar putea fi o cauză?

L-am simțit devenind circumspect, pentru că s-a așezat și s-a lăsat pe spate pe canapea, cu brațele în lături, încercînd să pară relaxat.

— A deranjat anumiți oameni?

— Păi, înțeleg că au fost niște probleme cu Ann și cu pasărea unui vecin? Că a rănit respectiva pasăre?

Bob Nash se frecă la ochi și își privi pantofii.

— Doamne, ce mai bîrfesc oamenii în orașul ăsta! Nu știe nimeni sigur că Ann a făcut așa ceva. Oricum se certase deja cu vecinii. Cu Joe Duke de vizavi. Fetele lui o tachinau mereu pe Ann și se purtau urît cu ea. Apoi, într-o zi, au chemat-o la ele acasă să se joace împreună. Nu știu exact ce s-a întîmplat, dar cînd s-a întors Ann, ele urlau că le omorîse fata mea pasărea.

Bob Nash rîdea și dădea din umeri.

— Din partea mea, putea s-o omoare, era o nenorocire gălăgioasă, oricum.

— Credeți că Ann ar fi fost în stare de așa ceva, dacă era provocată?

— Păi, trebuie să fi fost un nebun ăla care a provocat-o, spuse el. Nu-i plăcea deloc să fie provocată. Nu prea era o domnișoricăă manierată.

— Credeți că e posibil să fi cunoscut persoana care a ucis-o?

Nash ridică un tricou roz de pe canapea și îl împături ca pe o batistă.

— Credeam că nu. Acum cred că da. Cred că a plecat de bunăvoie cu cineva cunoscut.

— Ar fi plecat mai degrabă cu un bărbat sau cu o femeie? am întrebat eu.

— Deci ați auzit și varianta lui James Capisi?

Am dat din cap aprobator.

— Păi, e mai probabil ca o fetiță să se încreadă într-o persoană care seamănă cu mama ei, nu?

Depinde cum e mama ei, m-am gîndit eu.

— Dar eu cred că a fost un bărbat. Nu pot să-mi imaginez o femeie făcînd... toate alea unui copil. Am auzit că John Keene nu are nici un alibi. Poate voia să omoare o fetiță, pe Natalie o vedea tot timpul și nu a mai suportat, era o nevoie prea puternică, așa că a căutat un alt băiețoi, o fetiță care să semene cu Natalie. Dar nu a mai putut să reziste și a omorît-o apoi și pe Natalie.

— Așa se spune?

— Astea-s unele păreri, cel puțin.

Betsy Nash apăru deodată în ușă. Cu privirea în jos, spuse:

— Bob, a venit Adora.

Mi se chirci stomacul.

Maică-mea apăru înăuntru, mirosind a apă de mare. Părea să se simtă mai confortabil în casa familiei Nash decît se simțea doamna Nash. Era un talent natural al Adorei să facă alte femei să se simtă în plus. Betsy Nash plecă din cameră, ca o îngrijitoare dintr-un film din anii ’30. Maică-mea nici nu se uită la mine, ci merse direct lîngă Bob Nash.

— Bob, Betsy mi-a spus că a venit un reporter la voi, iar eu am știut imediat că e vorba de fiica mea. Îmi pare foarte rău. Nu există cuvinte care să scuze această prezență inoportună.

Bob Nash se holbă la Adora, apoi la mine.

— Ea e fata ta? N-am știut.

— Probabil că nu. Camille nu e genul care să țină prea mult la familie.

— De ce nu mi-ai spus nimic? mă întrebă Nash.

— Ți-am spus că sînt din Wind Gap. Nu credeam că te interesează cine e maică-mea.

— Nu e nici o problemă, să nu mă înțelegi greșit. Doar că mama ta este o prietenă foarte apropiată a familiei mele, spuse el, ca și cum maică-mea era un fel de protector benefic. A

meditat-o pe Ann la engleză și la gramatică. Erau foarte apropiate. Ann era foarte mîndră că are o prietenă mai mare.

Mama stătea pe canapea cu mîinile împreunate în poală, cu fusta întinsă în jurul ei și mă privea clipind. Aveam impresia că mă avertiza să nu spun ceva, dar nu știam ce.

— N-am știut, am spus în cele din urmă.

Și era adevărat. Credeam că maică-mea își exagerează propria durere, jelind după aceste fete. Dar eram surprinsă de cît de subtilă fusese. Dar de ce oare o medita pe Ann? Jucase și în copilărie rolul de părinte grijuliu la școală, în mare parte pentru a pierde vremea cu alte neveste casnice, dar nu-mi puteam imagina noblețea ei de a-și petrece după-amiezile cu o fată nemanierată din partea de vest a orașului. Se pare că, uneori, o subestimam pe Adora. Cred.

— Camille, ar trebui să pleci, spuse Adora. Mă aflu într-o vizită de curtoazie și îmi este greu să mă relaxez cu tine în preajmă.

— Dar nu am terminat de discutat cu domnul Nash.

— Ba ai terminat.

Adora îl privi pe Nash pentru a o susține, iar el zîmbi stînjenit, ca și cum se uita în soare.

— Poate putem continua mai tîrziu, domnișoară... Camille.

Dintr-odată, am simțit pe șold arsura unui cuvînt: *pedeapsă*. Simțeam cum mă arde din ce în ce mai tare.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Nash, i-am spus și am ieșit din cameră, fără a o privi pe Adora.

Am izbucnit în plîns înainte să ajung la mașină.

Șapte

Stăteam odată la o intersecție în Chicago, așteptînd să se schimbe culoarea semaforului, cînd lîngă mine a apărut un orb, bătînd cu bățul în asfalt. *Ce străzi se intersectează aici?,* a întrebat el și pentru că nu i-am răspuns, s-a întors spre mine și a adăugat: *E cineva aici?*

Eu sînt aici! i-am răspuns eu atunci și m-am simțit ciudat de reconfortant rostind acele cuvinte. De atunci, cînd intru în panică, le rostesc cu voce tare: *Eu sînt aici!* De obicei, nu prea mă simt prezentă. Am impresia că, dacă o pală caldă de vînt ar bate spre mine, aș dispărea pentru totdeauna, fără a rămîne în urmă nici măcar o așchie de unghie. Cîteodată, acest gînd mă liniștește, altădată îmi dă fiori.

Sentimentul meu de inconsistență provine, cred eu, de la faptul că știu foarte puține lucruri despre trecutul meu, cel puțin asta a fost explicația psihologilor de la spital. Am renunțat demult să mai caut informații despre tatăl meu. Cînd mă gîndesc la el, am o reprezentare generică în minte. Nu suport să mă gîndesc la el în prea multe amănunte, să mi-l imaginez la cumpărături, bîndu-și cafeaua de dimineață sau venind acasă la copii. Oare într-o zi o să dau nas în nas cu o fată care seamănă cu mine? Cînd eram copil, încercam din greu să descopăr o asemănare între mine și maică-mea, ceva care să demonstreze că am ieșit din ea. O studiam cînd ea nu era atentă sau îi furam fotografiile înrămate din cameră, încercînd să mă conving că am ochii ei. Sau poate nu era ceva legat de figură. Poate semănam la picioare sau la scobitura gîtului.

Ea nu mi-a spus niciodată nici măcar cum l-a cunoscut pe Alan. Ce știam despre ei aflasem de la alte persoane. Întrebările mele nu primeau răspuns, fiind considerate indiscrete. Îmi amintesc ce șoc am suferit auzindu-mi colega de cameră de la facultate vorbind cu mama ei la telefon: toate detaliile pe care i le dădea, toate amănuntele îmi păreau de-a dreptul decadente. Îi spunea tot felul de prostioare, despre cum uitase să se înscrie la un curs, că trebuia să fie de trei ori pe săptămînă la sala 101 la cursul de geografie, și le spunea cu tonul lăudăros și naiv al unui copil de grădiniță.

Îmi amintesc că am și cunoscut-o pe maică-sa, cînd ne-a vizitat camera și punea atîtea întrebări, deși știa deja foarte multe lucruri despre mine. I-a dat lui Alison, colega mea, o punguță mare cu ace de siguranță, în caz că avea nevoie, iar cînd au plecat la masa de prînz am izbucnit în plîns. Gestul acela — atît de normal și firesc — m-a năucit. Asta făceau mamele normale, se întrebau dacă ai nevoie de ace de siguranță? Mama mea suna doar o dată pe lună pentru chestiuni foarte practice: note, cursuri sau cheltuieli necesare.

Nu-mi amintesc să-i fi spus Adorei în copilărie culoarea mea preferată sau ce nume aș fi vrut să aibă fata mea cînd o să am eu copii. Nu cred că știa ce mîncare îmi plăcea și cu siguranță nu am dat buzna niciodată în camera ei în mijlocul nopții, cu lacrimi în ochi din cauza unui coșmar. Eram întotdeauna tristă că eram așa, pentru că niciodată nu am crezut că maică-mea m-ar putea alinta. Nu mi-a spus în viața mea că mă iubește și nici eu nu credeam că m-ar iubi. Avea însă grijă de mine. Mă administra. Ah, da, și o dată mi-a cumpărat cremă cu vitamina E.

O vreme, am crezut că răceala cu care mă trata Adora era un fel de sistem de apărare după durerea pricinuită de moartea lui Marian. Dar, de fapt, cred că avea în general o problemă legată de copii, mai mult decît putea recunoaște. Cred că urăște copiii. Are un fel de gelozie, de dispreț pe care îl simt și acum, în amintirea mea. La un moment dat, probabil că a încîntat-o ideea de a avea o fată. Cînd era fetiță, probabil că visa la ziua cînd avea să fie mamă, să-și cocoloșească copilul, ca o pisică umflată de lapte. Are un fel de lăcomie pentru copii. Pur și

simplu se repede la ei. Chiar și eu, în public, eram un copil alintat. O dată ce și-a încheiat perioada de jelire după Marian, defila cu mine prin oraș, zîmbind și jucîndu-se cu mine sau gîdilîndu-mă în timp ce stătea de vorbă cu cineva pe trotuar.

Cînd ne întorceam acasă, însă, dispărea în camera ei ca o frază neterminată, iar eu rămîneam afară cu fața lipită de ușa ei și îmi repetam în minte toate fazele zilei, încercînd să îmi dau seama cu ce greșisem față de ea.

Am un moment în minte, care s-a lipit de mine ca un cheag nenorocit de sînge. Marian murise de doi ani, iar maică-mea avea o adunătură de prieteni în vizită. Unul dintre ei a venit cu un bebeluș. Timp de patru ore, copilul a fost răsfățat, înăbușit cu săruturi rujate, șters cu șervețele și mînjit la loc. Eu trebuia să stau în camera mea și să citesc, în schimb mă postasem în capul scărilor și urmăream tot ce se întîmpla.

În cele din urmă, mama a luat copilul în brațe și îl strîngea tare la piept. *Vai, ce minunat e să țin un bebeluș în brațe din nou!* Adora îl juca pe genunchi, îl plimba prin cameră, îi șoptea, iar eu priveam scena de sus, ca un zeu disprețuitor, cu fața în mîini, imaginîndu-mi cum ar fi să să-mi simt obrajii lipiți de ai mamei.

Cînd celelalte doamne au plecat în bucătărie pentru a ajuta la spălatul vaselor, ceva s-a întîmplat. Mi-o amintesc pe maică-mea, singură în camera de zi, privind copilul cu o expresie lascivă. Își apăsă buzele cu putere de obrăjorul rotund al copilului. Apoi deschise puțin gura, prinse puțină cărniță între dinți și mușcă ușor.

Copilul începu să plîngă. Urma mușcăturii dispăru cît timp Adora legănă bebelușul în brațe și le spuse celorlalte femei că micuțul era doar puțin obosit. Eu am fugit în camera lui Marian și m-am ascuns sub pătură.

După întîlnirea cu maică-mea la familia Nash, m-am dus să beau ceva la Footh. Întotdeauna beam, dar niciodată pînă la punctul în care să nu mai știu de mine. Aveam nevoie de o înghițitură. Întotdeaua am apreciat calitatea de lubrifiant a alcoolului — un scut de protecție împotriva tuturor gîndurilor ascuțite pe care le avem cîteodată. Barmanul era un tip cu fața

rotundă, cu doi ani mai mic decît mine și pe care eram destul de sigură că îl chema Barry, dar nu chiar atît de sigură încît să îi și spun așa. Îmi mormăi un „Bun venit înapoi“ în timp ce îmi umplea cana Big Mouth trei sferturi cu whiskey și restul coca-cola.

— E din partea casei, îi spuse chelnerului. Nu luăm bani de la femeile drăguțe aici.

Se înroși și se prefăcu că are niște treburi urgente la celălalt capăt al barului.

Cînd am plecat spre casă, am luat-o pe Neeho Drive, strada pe care locuiau cîțiva dintre prietenii mei. Aceasta tăia orașul de-a curmezișul și devenea tot mai elegantă pe măsură ce mă apropiam de casa Adorei. Am văzut casa veche a lui Katie Lacey, o vilă lucioasă pe care o construiseră părinții ei cînd noi aveam zece ani, asta după ce zdrobiseră în bucăți fosta lor casă în stil victorian.

La o stradă în fața mea, am văzut o fetiță aflată într-o mașinuță de golf decorată cu abțibilduri cu flori aliniate. Avea părul împletit în niște codițe complicate, ca o fecioară elvețiană pe o cutie de cacao. Era Amma. Profitase de vizita Adorei la familia Nash pentru a evada puțin — fetele singure pe stradă erau deja o raritate în Wind Gap după uciderea lui Natalie.

În loc să se ducă acasă, ea viră spre est, unde se aflau case mici și sărăcăcioase și ferma de porci. Am virat și eu, urmînd-o atît de încet, încît aproape că am pierdut-o.

Drumul îi oferi Ammei o pantă plăcută la un moment dat, iar mașinuța aluneca atît de repede, încît codițele îi fluturau pe spate. În zece minute, ieșisem deja din oraș. Se vedeau doar spice galbene și vaci plictisite. Știuleți de porumb care se aplecau ca niște moșuleți. Am lăsat mașina încet cîteva minute, pentru a o lăsa pe Amma să se îndepărteze, după care am condus suficient cît să o am în vedere. Am urmărit-o de-a lungul cîtorva ferme și a unei gherete de lemn de nuc de pe marginea drumului, la care un puști își ținea țigara în gură la fel de mîndru precum un star de cinema. Curînd, aerul se umplu de duhoare de rahat și de bale și am știut încotro mergeam. Încă zece minute și am putut vedea dispozitivele de metal pentru

porci, lungi și lucioase ca rîndurile de cîrlige. Grohăielile îmi făceau urechile să transpire. Erau ca urletele unei pompe de apă. Nasul începu să mă usture și mi se umeziră ochii. Dacă ați fost vreodată la o fabrică de procesare a cărnii, înțelegeți perfect aceste senzații. Duhoarea nu este deloc ca apa sau ca aerul, este solidă, are formă. Ca și cum ar trebui să tai o gaură în putoare ca să poți respira. Dar nu se poate așa ceva.

Amma trecu rapid de porțile fabricii. Tipul din cabină doar îi făcuse cu mîna. Eu, în schimb, am reușit să trec doar după ce am rostit cuvîntul magic *Adora*.

— Da, așa e, Adora are și o fată mai mare, mi-amintesc, îmi spuse bătrînul.

Pe ecusonul lui scria *Jose*. M-am uitat să văd dacă îi lipsesc degete de la mîini. Mexicanii nu au parte de slujbe comode la cabină decît dacă li se datorează așa ceva. Așa funcționează fabricile pe aici, mexicanii primesc slujbele cele mai căcăcioase, cele mai periculoase, dar tot albii se plîng cel mai tare.

Amma își parcase mașinuța lîngă un trailer și se scutura de praf. Apoi, cu alura unui om de afaceri, trecu de măcelărie pe lîngă lanțurile de porci, unde scroafele alea roz se agitau printre canale, pînă la grînarul metal de mare al unei clădiri unde erau crescuți purceii. Majoritatea scroafelor sînt inseminate de mai multe ori, șarjă după șarjă, pînă ce corpurile lor nu mai rezistă și sînt tăiate. Dar cît timp sînt utile, sînt puse la alăptat, aliniate pe laturi în niște lăzi mari, cu picioarele desfăcute și cu sfîrcurile la îndemînă. Porcii sînt foarte deștepți, creaturi sociabile, iar această intimitate forțată de grup le omoară pe scroafe. Și asta li se și întîmplă, odată ce nu mai dau lapte.

Mi se pare respingătoare chiar și ideea acestei practici. Iar priveliștea lor te marchează profund, te face să te simți mai puțin uman. Ca și cum ai privi un viol fără să spui nimic. Am văzut-o pe Amma la celălalt capăt al hambarului, stînd pe marginea unei lăzi. Cîțiva oameni scoteau niște purcei gălăgioși din staul, pentru a-i înlocui cu o altă serie. M-am dus la capătul îndepărtat al hambarului, pentru a putea sta în spatele Ammei fără ca ea să mă vadă. Scroafa stătea aproape șocată, cu burta în sus, prinsă între barele de metal, iar sfîrcurile roșii, sîngerii

ieșeau în relief ca niște degete. Unul dintre bărbații de acolo îi frecă unei scroafe sfîrcul cel mai afectat cu niște ulei, după care îl zgîlțîi și rîse. Nu erau atenți la Amma, ca și cum era ceva foarte normal ca ea să se afle acolo. Ea îi făcu cu ochiul unuia dintre ei în timp ce băgau o altă scroafă în ladă și plecau pentru a aduce altă serie.

Purceii din staul năvăliră asupra scroafelor ca un mușuroi de furnici la un borcan de dulceață. Se băteau pe sfîrcuri, care erau scăpate și apucate de fălci flămînde, tremurînd de parcă erau din cauciuc. Scroafei i se învîrteau ochii în cap. Amma stătea pe jos cu picioarele încrucișate și se uita atentă, fascinată. După cinci minute era în aceeași poziție, dar acum rîdea și chicotea. A trebuit să plec de-acolo. Am mers, la început, după care am gonit pur și simplu pînă la mașină. Am închis portiera, am dat radioul tare și mi-am turnat whiskey pe gît, după care am plecat cît mai departe de duhoare și urlet. Și de copilul ăla.

Opt

Amma. În tot acest timp, nu mi se păruse deloc interesantă. Acum îmi părea. Priveliștea de la fabrică îmi încleștа și acum stomacul. Maică-mea spusese că Amma era cea mai îndrăgită fată de la școală și o credeam. Jackie spusese că Amma era cea mai rea și o credeam și pe ea. Trăind înconjurat de acreala Adorei automat deveneai o persoană învrăjbită. Și oare ce credea Amma despre Marian, mă întreb. Cît de ciudat trebuia să fie să trăiești în umbra unei umbre? Dar Amma era o fată isteață, își făcea numărul de teatru departe de casă. Cînd era cu Adora, știa să să fie înțelegătoare, dulce, neajutorată, exact așa cum trebuia pentru a capta dragostea mamei.

Avea însă și o latură violentă: isteriile, lovitura aplicată prietenei și urîțenia de la fabrică. Avea o nevoie ardentă de a face și de a vedea perversități. Mi-a amintit deodată de poveștile depre Ann și despre Natalie. Amma nu semăna deloc cu Marian, dar poate că semăna cu aceste fete.

Era după-amiază tîrziu, chiar înainte de cină, dar am decis să mai fac o vizită familiei Keene. Aveam nevoie de un citat pentru articol și dacă nu reușeam să îl obțin, Curry urma să mă cheme înapoi la Chicago. Nu mi-ar fi părut rău să plec din Wind Gap, dar trebuia să dovedesc că sînt în stare să fac față situației, în special acum cînd credibilitatea mea scădea. O fată care își taie pielea nu este chiar prima pe listă pentru un job dur.

Am trecut pe lîngă locul în care fusese găsit trupul lui Natalie. Ceea ce Ammei i se păruse nedemn de a fi furat zăcea

într-o grămadă pe asfalt: trei lumînări topite, arse de ceva vreme, laolaltă cu niște flori ieftine, împachetate încă în hîrtia de la magazin. Un balon răsuflat cu heliu în formă de inimioară se bălăngănea fără direcție.

Pe aleea din fața casei familiei Keene, fratele lui Natalie se afla pe scaunul din dreapta al unei decapotabile roșii, vorbind cu o fată blondă aproape la fel de frumoasă ca el. Am parcat în spatele lor și le-am observat privirile rapide care se prefăceau că nu mă observă. Fata începu să rîdă cu putere, trecîndu-și unghiile roșii prin părul brunet al băiatului. I-am salutat dînd rapid din cap, convinsă că nu m-au văzut, și m-am îndreptat spre ușa de la intrare.

Îmi răspunse mama lui Natalie. În spatele ei, casa era întunecată și tăcută. Expresia feței îi rămăsese încă senină, pentru că nu mă recunoscuse.

— Doamnă Keene, îmi pare rău să vă deranjez în asemenea moment, dar trebuie să vorbesc neapărat cu dumneavoastră.

— Despre Natalie?

— Da, pot intra?

Era o păcăleală răutăcioasă să mă strecor în casa ei fără să mă prezint. Reporterii sînt ca niște vampiri, spune Curry. Nu pot intra în casă fără să-i inviți, dar o dată ce intră, nu-i mai dai afară pînă nu sug tot ce știi. Femeia deschise ușa larg.

— Ah, e răcoare și plăcut aici, mulțumesc, i-am spus eu. Am auzit că trebuia să fie 40 de grade azi, dar cred că am trecut de pericol.

— Eu auzisem de 42 de grade.

— Cred. Vă deranjează dacă vă cer un pahar cu apă?

Încă un truc eficient: e puțin probabil ca o femeie să te dea afară, o dată ce ți-a oferit deja ospitalitate. Și dacă ai alergii sau ești puțin răcit, este și mai bine să ceri un șervețel. Femeilor le place vulnerabilitatea. Sau cel puțin majorității femeilor.

— Desigur.

Se opri o secundă și se uită la mine, ca și cum simțea nevoia să mă întrebe cine sînt, dar îi era jenă să mă întrebe. Oamenii de la morgă, preoți, polițiști, doctori, rude îndurerate —probabil că întîlnise mai mulți oameni în ultimele zile decît în tot anul trecut.

Cînd doamna Keene a plecat la bucătărie, m-am uitat puțin prin jur. Camera arăta cu totul altfel acum, cînd mobila fusese mutată în locul inițial. Pe o măsuță din apropiere se afla o fotografie a celor doi copii ai familiei. Fiecare se apleca pe o parte a unui stejar gros, îmbrăcați în blugi și în tricouri roșii. Băiatul zîmbea puțin stînjenit, de parcă nu era chiar în largul lui. Fetița era jumătate cît fratele ei și era foarte serioasă, de parcă poza pentru un portret de pe vremuri.

— Cum îl cheamă pe fiul tău?

— Ah, e John. E un băiat tare bun și blînd. Întotdeauna m-am mîndrit cu asta. Tocmai a terminat liceul.

— Au mai scurtat anul. Cînd am terminat eu liceul, am dat examenul în iunie.

— Eh, e mai bine cu o vacanță mai lungă.

Am zîmbit. Zîmbi și ea. M-am așezat și am băut o gură de apă. Nu mai știam ce îmi spusese Curry că trebuie să fac o dată ce intru în sufrageria cuiva.

— Nu ne cunoaștem foarte bine, de fapt. Eu sînt Camille Preaker, de la ziarul *Chicago Daily Post*. Am vorbit puțin la telefon ieri seară.

Îi pieri zîmbetul. I-am observat fălcile încordate.

— Trebuia să spui așa de la început.

— Îmi dau seama prin ce perioadă îngrozitoare treceți, dar aș vrea doar să pun cîteva întrebări...

— Nu vreau să aud.

— Doamnă Keene, noi vrem să fim corecți față de familia dumneavostră, de-asta mă aflu aici. Cu cît oferim oamenilor informații corecte...

— Cu atît mai multe ziare vindeți. Mi-e silă de chestia asta. Îți mai spun pentru ultima oară: nu mai veni aici. Nu încerca să iei legătura cu vreunul dintre noi. Nu am absolut nimic de declarat.

Stătea în picioare lîngă mine, aplecată deasupra mea. Purta, ca la înmormîntare, un colier din bile de lemn, cu o inimioară mare și roșie la mijloc. Se bălăngănea înainte și înapoi pe pieptul ei, precum un ceas hipnotizant.

— Eu cred că ești un parazit, urla ea spre mine. Dezgustătoare. Și sper ca într-o zi să privești în urmă și să îți dai seama ce meschină ești. Acum te rog să pleci.

M-a condus la ușă, ca și cum nu credea că plec pînă nu m-a văzut afară din casă. Trînti ușa în urma mea cu atîta forță, încît soneria bîzîi ușor.

Am rămas pe prag emoționată, gîndindu-mă ce amănunt interesant avea să fie acea inimioară în articolul meu, cînd am observat-o pe blonda din mașina decapotabilă uitîndu-se la mine. Băiatul dispăruse.

— Tu ești Camille Preaker, așa-i? strigă ea.

— Da.

— Îmi amintesc de tine, spuse fata. Eram micuță cînd stăteai aici, dar toți te cunoșteam.

— Cum te cheamă?

— Meredith Wheeler. Nu ai cum să mă mai știi, eram doar o chestie rotundă cînd tu erai la liceu.

Era prietena lui John Keene. Numele ei îmi era cunoscut, datorită prietenelor mamei, dar altfel nu mi-aș fi amintit-o. La naiba, probabil că avea șase sau șapte ani cînd locuiam aici. Cu toate astea, nu mă mira să mă știe. Fetele din Wind Gap studiau fetele mai mari ca pe o obsesie: cine se întîlnea cu fotbaliștii, cine era regina balului, cine conta cu adevărat în oraș. Se schimbau favoritele ca niște cartonașe cu fotbaliști. Mi-o amintesc și acum pe CeeCee Wyatt, regina balului la liceul Calhoon cînd eram eu mică. Cumpărasem odată unsprezece rujuri de la magazin, încercînd să găsesc exact nuanța pe care o purta ea cînd m-a salutat într-o dimineață.

— Mi-aduc aminte de tine, i-am spus eu. Nu-mi vine să cred că deja ai permis de conducere.

Ea zîmbi, plăcut surprinsă de minciuna mea.

— Acum ești ziaristă, nu?

— Da, la un ziar din Chicago.

— Îl conving eu pe John să stea de vorbă cu tine. Ținem legătura.

Meredith plecă. Sînt convinsă că era foarte mulțumită de sine — *Ținem legătura* — corectîndu-și rujul fără să se gîndească o secundă la fetița de zece ani ucisă, care avea să fie subiectul conversației.

Am sunat la magazinul principal de bricolaj din oraș, cel lîngă care fusese găsit corpul lui Natalie. Fără să spun cine sînt, am început să pălăvrăgesc aiurea despre redecorarea unei băi sau poate achiziționarea unor plăci noi de gresie. Nu a fost prea greu să îndrept conversația spre cele două crime. Bănuiesc că toată lumea își înnoiește sistemul de încuietori în ultima vreme, am sugerat eu.

— Așa e, doamnă. Am vîndut o grămadă de de lacăte și yale duble zilele astea, spuse vocea mîrîită de la celălalt capăt al firului.

— Zău? Cam cîte ați vîndut?

— Păi vreo trei duzini, cam așa.

— Au fost cumpărate în special de familii cu copii, așa-i?

— Daaa. Păi ei au de ce să fie îngrijorați, nu-i așa? Oribilă întîmplare. Sperăm să reușim să strîngem o mică donație pentru familia lui Natalie. Făcu o pauză. Vreți să veniți pînă aici, să vedeți niște mostre de gresie?

— S-ar putea să trec, mulțumesc.

Încă o sarcină bifată pe lista mea de priorități și nici măcar n-a trebuit să suport diverse apelative de la o mamă îndurerată.

Pentru întîlnirea noastră la cină, Richard alesese localul Gritty, un „restaurant de familie“ cu bufet de salate, dar care servea orice alt fel de mîncare, numai salate nu. Exista întotdeauna, într-adevăr, într-o cutie o grămadă de frunze de salată verde, unsuroase și fleșcăite. Cînd am reușit eu să ajung, douăsprezece minute mai tîrziu, Richard pălăvrăgea cu patroana durdulie a localului. Fata, a cărei față semăna cu farfuriile de plăcintă care se coceau în spatele ei, nu părea să observe că bîntui și eu pe acolo. Era deplin cufundată în posibilitățile întrevăzute în Richard: în mintea ei, probabil vizualiza deja ce avea să scrie în jurnal pentru noaptea respectivă.

— Preaker, îmi spuse el, dar cu ochii tot la fată. Întîrzierea ta e scandaloasă. Ai noroc că a fost JoAnn aici să-mi țină companie.

Fata chicoti și se uită lung la mine, după care ne conduse la un separeu pe colț, unde îmi aruncă în față un meniu slinos. Pe masă puteam vedea încă urma lucioasă a unui pahar.

Apăru și o chelneriță cu un pahar de apă minuscul, pentru mine și cu o cană mată cu băutură acidulată pentru Richard.

— Hei, Richard, ai văzut că am ținut minte?

— De-asta ești tu chelnerița mea favorită, Kathy.

Foarte drăguț.

— Bună, Camille. Am auzit eu că te-ai întors în oraș.

Nu mai voiam să aud fraza asta. După ce m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că chelnerița fusese cu mine în clasă. Fuseserăm chiar prietene un semestru în al doilea an, pentru că partenerii noștri erau foarte buni prieteni — al meu era Phil, al ei era Jerry — amîndoi niște băieți musculoși care jucau fotbal american toamna, făceau lupte iarna și dădeau petreceri tot anul în subsolul lui Phil. Mi-am amintit o secvență în care ne țineam de mîini pentru a nu cădea în timp ce ne pișam în zăpadă, chiar lîngă ușile glisante de sticlă, pentru că eram prea bete pentru a da ochii cu mama lui Phil la etaj. Îmi aduc aminte că îmi povestea cum făcuse ea sex cu Jerry pe masa de biliard. Probabil de-aia era plușul lipicios.

— Bună, Kathy, mă bucur să te văd. Cum merge?

Dădu din mînă și aruncă o privire în jur.

— Păi, probabil îți dai seama. Dar asta se întîmplă dacă rămîi aici, nu? Bobby îți transmite salutări. Bobby Kidder.

— Oh, da! Doamne... (Uitasem că se căsătoriseră.) El ce mai face?

— E la fel. Ar trebui să vii în vizită. Dacă ai timp. Stăm la Fisher.

Încercam să îmi imaginez scena în care un ceas ticăia foarte tare în timp ce eu stăteam în sufrageria lui Kathy și Bobby Kidder, încercînd să găsesc un subiect de conversație. Probabil Kathy ar vorbi cel mai mult, întotdeauna se întîmpla așa. Era genul de om în stare să citească plăcuțele de pe stradă cu voce tare decît să stea în liniște. Dacă Bobby era neschimbat, însemna că era încă tăcut și amabil, un tip cu puține curiozități, ai cărui ochi de un albastru-metalic sclipeau doar cînd se vorbea despre vînătoare.

În liceu, tipul păstra copitele tuturor cerbilor pe care îi vînase și întotdeauna avea ultima pereche în buzunar, pentru

a bate darabana în orice suprafață solidă pe care o găsea. Întotdeauna îmi imaginam că era, de fapt, codul Morse al cerbilor morți, un apel întîrziat a ceea ce mîine avea să fie stufat.

— În fine, v-ați hotărît, mîncați de la bufet?

Eu am cerut o bere, ceea ce a determinat-o pe Kathy să cadă pe gînduri, aruncînd o privire peste umăr către ceasul de pe perete.

— Mmm, nu prea avem voie să servim înainte de ora 8. Dar o să încerc să îți strecor o sticlă, de dragul vremurilor de altă dată, așa-i?

— Nu, nu vreau să îți fac necazuri.

Era tipic pentru Wind Gap să creeze tot felul de reguli arbitrare în privința băuturii. Pînă la ora cinci parcă ar fi avut o logică, dar ora opt era deja felul cuiva de a te face să te simți vinovat.

— Doamne, Camille, ar fi cel mai interesant lucru care mi s-a întîmplat în ultima vreme.

În timp ce Kathy plecase să-mi sustragă o bere, Richard și cu mine ne-am umplut farfuriile la bufet cu friptură de pui, porumb fiert, piure de cartofi și, doar Richard, cu o porție tremurîndă de Jell-O*, care deja i se topise în mîncare pînă ne-am întors la masă.

Între timp, Kathy îmi lăsase discret o sticlă de bere pe perna canapelei.

— Întotdeaua bei așa devreme?

— Beau doar o bere.

— Am simțit că miroseai a alcool cînd ai venit, sub o aromă de Certs** — cu gust de pin, cumva?

Îmi zîmbi, ca și cum era doar curios, nu mă judeca. Sînt sigură că la interogatorii făcea ravagii.

— Miroseam a Certs, a alcool nu.

---

* **Jell-O** este o denumire a companiei americane Kraft Foods pentru cîteva deserturi din gelatină, inclusiv din fructe, budinci sau creme care nu necesită coacere. Succesul mărcii a consacrat denumirea generică pentru toate gemurile sau gelatinele din SUA și Canada.

** **Certs** este o marcă de bomboane mentolate fabricate de Divizia Cadbury-Adams a corporației Cadbury-Schweppes. Este una dintre cele mai populare mărci de bomboane mentolate din Statele Unite și prima distribuită la nivel național.

De fapt, chiar de-asta întîrziasem. Înainte să parchez, mi-am amintit de înghițitura zdravănă pe care o luasem după ce am plecat de la casa familiei Keene și trebuia să o maschez cumva, așa că am căutat un chioșc să cumpăr niște bomboane mentolate. Cu aromă de pin.

— E în regulă, Camille, îmi răspunse el cu blîndețe. Nici o problemă. Nu e treaba mea.

Gustă din piureul de cartofi, acum roșu din cauza gelatinei, și continua să tacă. Părea puțin jenat.

— Așadar, ce poți să-mi spui despre Wind Gap?

Simțeam că l-am dezamăgit profund, ca și cum aș fi fost un părinte nepăsător care nu-și ținea promisiunea de a-l duce la zoo de ziua lui. Așa că aveam de gînd să-i spun tot adevărul, să-i răspund la toate întrebările, pentru a mă revanșa în fața lui, dar m-am trezit întrebîndu-mă dacă nu cumva tocmai de-asta deschisese discuția despre faptul că am băut. Nu era prost.

Richard mă fixa cu privirea.

— Vreau să știu totul despre violențele din oraș. Fiecare loc are o încordare specifică. Aici e la vedere sau e ascunsă? O face toată lumea, prin bătăi în baruri sau violuri în grup, sau este individuală, personală? Cine face fapte de genul ăsta? Și cine e vizat?

— Păi, nu cred că pot rezuma într-o singură frază istoria violențelor din oraș.

— Descrie-mi un incident cu adevărat violent pe care l-ai văzut în trecut.

Maică-mea cu bebelușul.

— Am văzut o femeie rănind un copil.

— Îi dădea la fund? Îl lovea mai tare?

— L-a mușcat.

— Am înțeles. Era băiat sau fată?

— Fată, cred.

— Era copilul ei?

— Nu.

— Ok, e bine. Deci un act de violență destul de intim asupra unei fetițe mici. Voi verifica eu cine l-a comis.

— Nu știu cum o chema pe femeie. Era ruda cuiva, nu era din oraș.

— Dar cine crezi că ar putea cunoaște numele? Adică, dacă are rude aici, cred că merită să cercetez cazul.

Mă simțeam de parcă mi se rupeau mîinile, plutind pe lîngă mine ca un ciot de lemn pe o apă unsuroasă. Mi-am apăsat degetele pe zimții furculiței. Doar faptul că am spus povestea cu voce tare mă speria îngrozitor. Nici nu mă gîndisem că Richard ar putea cere detalii.

— Hei, credeam că desenăm doar un profil al violenței, am spus eu și îmi auzeam vocea ca un ecou în urma sîngelui din urechi. Nu am alte amănunte. Era o femeie pe care nu o cunoșteam și nici nu știu cu cine era. Am presupus doar că nu era din oraș.

— Credeam că ziariștii nu fac presupuneri.

— Pe vremea aia nu eram reporter, eram și eu o fetiță...

— Camille, te chinuiesc, îmi pare rău.

Trase furculița de sub degetele mele și o așează lîngă el, după care îmi ridică mîna și o sărută. Puteam vedea conturul cuvîntului *ruj* ieșindu-mi de sub mînecă.

— Îmi pare rău, nu vreau să te fierb. Fac doar pe polițistul rău.

— Mi-e greu să mi te imaginez ca fiind un polițist rău.

Zîmbi.

— Așa e, exagerez. Să dea naiba în aspectul meu grozav!

Am făcut o pauză pentru a ne gusta băutura. El învîrtea solnița și îmi spuse:

— Pot să te mai întreb ceva?

Am dat din cap afirmativ.

— Ce altceva îți mai aduci aminte?

Mirosul prea puternic al salatei de ton din farfurie îmi întorcea stomacul pe dos. Mă uitam după Kathy să-i mai cer o sticlă de bere.

— Eram în clasa a cincea. Doi băieți au înghesuit o fată într-un colț în pauză și au obligat-o să-și bage un băț în ea.

— Ea nu voia? Au forțat-o?

— Mmm... Cred că da, puțin. Tuturor le era frică de ei, așa că dacă i-au spus să facă chestia asta, așa a făcut.

— Iar tu ai văzut sau ai auzit despre asta?

— Ei ne-au spus la cîțiva să venim să ne uităm. Cînd a aflat profesoara, a trebuit să ne cerem iertare.

— Fetei?

— Nu, și fata a trebuit să ceară iertare clasei. „Fetele trebuie să știe să își stăpînească corpul, pentru că băieții nu pot să facă asta“, a fost explicația.

— Doamne, cîteodată uităm cum era pe vremea aia, care nu e foarte îndepărtată, de fapt. Cît de... neinformați eram.

Richard mîzgăli ceva în carnețel și înghiți niște gelatină.

— Ce altceva îți mai amintești?

— O dată, o fată din clasa a opta s-a îmbătat la o petrecere de liceu și patru sau cinci băieți din echipa de fotbal au făcut sex cu ea, așa, de la unul la altul. Asta se pune?

— Camille, normal că se pune. Îți dai seama, nu?

— Da, nu știam dacă o socotești violență pe față sau...

— Da, normal că aș socoti că o gașcă de împuțiți violînd o fată de treisprezece ani este violență pe față.

— Aveți nevoie de ceva? zîmbi deodată Kathy deasupra noastră.

— Crezi că ai putea să-mi mai strecori o sticlă de bere?

— Două, adăugă Richard.

— Ok, asta o fac pentru Richard, pentru că dă cele mai bune bacșișuri din oraș.

— Mulțumesc, Kathy, îi spuse Richard zîmbind.

M-am aplecat peste masă:

— Nu te contrazic că e ceva anormal, Richard, încerc doar să aflu care e criteriul tău pentru violență.

— Înțeleg, iar eu am o imagine destul de clară acum despre tipul de violență cu care ne confruntăm aici și prin simplul fapt că mă întrebi dacă asta se pune. Poliția a fost anunțată atunci?

— Bineînțeles că nu.

— Mă mir că nu a fost nevoită să își ceară scuze pentru că le-a permis s-o violeze. În clasa a opta. Mi se face greață.

A încercat din nou să îmi prindă mîna, dar am tras-o rapid în poală.

— Deci datorită vîrstei a fost viol.

— Ar fi fost viol la orice vîrstă.

— Dacă m-aș îmbăta puțin mai tare în seara asta și nu aș mai ști de mine și aș face sex cu patru tipi, ar fi viol?

— Din punct de vedere legal, nu știu, depinde de multe alte lucruri. De avocatul tău, de exemplu. Dar din punct de vedere moral, normal că ar fi.

— Ești misogin.

— Poftim?

— Ești misogin. Mi-e silă de bărbații liberali cu convingeri de stînga care practică discriminarea sexuală sub o aparentă protecție a femeilor tocmai împotriva discriminării sexuale.

— Te asigur că nu fac așa ceva.

— E un tip la noi în redacție — foarte sensibil. Cînd nu mi s-a acordat o promovare, mi-a sugerat să îi dau în judecată pentru discriminare sexuală. Dar nu eram deloc discriminată, pur și simplu eram un ziarist mediocru. Cîteodată, femeile bete nu sînt violate, fac doar alegeri idioate. Și să spui că ar trebui să fim tratate diferit cînd sîntem bete doar pentru că sîntem femei, să spui că *avem nevoie de îngrijire specială*, mi se pare jignitor.

Kathy aduse berile, pe care le-am băut în întregime în tăcere.

— Doamne, Preaker, în regulă, mă predau.

— Bine.

— Dar există o cutumă aici, îți dai seama? În atacurile asupra femeilor. Și în atitudinea față de aceste atacuri.

— Numai că nici fetița Nash și nici fetița Keene nu au fost molestate sexual. Așa-i?

— Cred că, în mintea asasinului, smulgerea dinților e echivalentă cu violul. E vorba de putere — e un gest intruziv, care necesită multă forță, și pe măsură ce iese cîte un dinte... refulare.

— Asta e o declarație oficială?

— Dacă văd chestia asta în ziar, dacă văd doar o idee a acestei conversații sub numele tău, noi doi nu vom mai discuta niciodată. Și mi-ar părea foarte rău, pentru că îmi place să vorbesc cu tine. Noroc!

Richard își lovi sticla goală de a mea. Eu tăceam.

— De fapt, permite-mi să te scot în oraș, spuse el. Ne distrăm. Fără discuții despre crime. Mintea mea chiar are nevoie

de o seară departe de chestiile astea. Am putea face ceva normal pentru un orășel ca ăsta.

Mi-am ridicat sprîncenele, întrebătoare.

— Să mîncăm vată pe băț? Sau poate să prindem un porc unsuros? începu el să enumere pe degete. Să ne facem singuri înghețată? Sau să ne dăm pe Strada Principală cu mașinuțele acelea Shriner? Ori poate e vreun bîlci ciudat prin apropiere, aș putea face o faptă de vitejie pentru tine.

— Crezi că atitudinea asta i-ai cucerit pe localnici?

— Kathy mă place foarte tare.

— Pentru că îi lași bacșiș!

Am ajuns pînă la urmă în parcul Garrett, înghesuiți în leagănele care erau prea mici pentru noi, bălăngănindu-ne înainte și înapoi în praful arșiței de seară. Era locul în care Natalie Keene fusese văzută în viață ultima dată, dar nici unul dintre noi nu a spus nimic. Dincolo de terenul de baseball o fîntînă veche de piatră împroșca apă aiurea și nu se oprea decît de Ziua Muncii*.

— Am văzut o grămadă de pușți de liceu petrecînd noaptea pe aici, spuse Richard. Vickery e, probabil, prea ocupat acum ca să-i mai alerge.

— Așa era și cînd eram eu în liceu. Băutura nu e mare scofală pe aici. Sau poate numai la Gritty e.

— Mi-ar fi plăcut să te cunosc la șaisprezece ani. Lasă-mă să ghicesc: erai ca un fel de fată sălbatică a preotului. Și frumoasă și deșteaptă și cu bani. Cred că e un fel de rețetă pentru a da de bucluc pe aici. Mi te imaginez acolo, în locul ăla, spuse el, arătînd spre scaunele rupte din tribune. Întrecîndu-i pe băieți la băutură.

Era cea mai cuminte faptă pe care o făcusem în parcul ăsta. Aici am avut primul sărut, dar și prima partidă de sex oral, la treisprezece ani. Un fotbalist din ultimul an mă luase sub protecția lui, după care m-a luat și în pădure. N-a vrut să mă

---

* Ziua Muncii este sărbătoare națională în Statele Unite și are loc în prima zi de luni a lunii septembrie. Prima dată a fost sărbătorită în 1882, la inițiativa Sindicatului Național al Muncitorilor de a crea o zi specială pentru muncitori. Este celebrată ca zi liberă.

sărute pînă nu i-am supt-o. După care nu a mai vrut să mă sărute pentru că pusesem gura acolo. Dragoste fragedă. Nu mult după aceea s-a întîmplat noaptea mea cea sălbatică la o petrecere de fotbaliști, povestea care l-a revoltat foarte tare pe Richard. Eram în clasa a opta, iar ei au fost patru. Am avut parte de mai multă acțiune atunci decît în ultimii zece ani la un loc. Am simțit cuvîntul *pervers* arzîndu-mi pielea pelvisului.

— Da, m-am distrat ceva, i-am răspuns. Cu frumusețea și cu banii ajungi departe în Wind Gap.

— Și deșteptăciunea?

— Pe asta nu o arăți. Am avut mulți prieteni, dar cu nici unul nu eram apropiată, înțelegi?

— Cred că da. Dar de mama ta erai apropiată?

— Nu neapărat.

Băusem prea mult. Îmi simțeam fața încordată și încinsă.

— De ce?

Richard își întorsese leagănul spre mine.

— Cred că unele femei nu sînt făcute să fie mame. Iar alte femei nu sînt făcute să fie fiice.

— Te-a rănit vreodată?

Întrebarea lui mă irită, mai ales după conversația de la cină. Nu mă rănise? Eram sigură că într-o zi urma să o visez zgîriind, mușcînd sau ciupind. Simțeam că așa se și întîmplase. Îmi imaginam cum mi-aș fi scos bluza în fața lui Richard, pentru a-i arăta cicatricele mele și urlînd: *Da, m-a rănit! Privește*! Eram foarte indulgentă.

— E o întrebare ciudată, Richard.

— Scuză-mă, numai că păreai foarte... tristă. Supărată. Ceva de genul ăsta.

— Așa e toată lumea care are o relație normală cu părinții.

— Vinovat, așa e. (Rîse.) Ce-ar fi să schimbăm subiectul?

— Bine.

— Bun, să vedem... să facem conversație. Conversație de leagăn.

Richard își schimonosi fața pentru a mima că se gîndește.

— Ia să vedem, care e culoarea ta, înghețata favorită și anotimpul preferat?

— Albastru, de cafea și iarna.

— Iarna! Nimănui nu-i place iarna.

— Se întunecă devreme și asta îmi place.

— De ce?

Pentru că înseamnă că s-a terminat ziua. Îmi place să tai zilele din calendar, au trecut 151 de zile și nu s-a întîmplat nimic groaznic. 152 și nu s-a terminat lumea. 153 și am reușit să nu distrug pe nimeni. 154 și nu mă urăște nimeni. Cîteodată cred că nu o să mă simt în siguranță decît atunci cînd o să-mi pot număra ultimele zile pe degetele de la o mînă. Încă trei zile de trecut și nu va mai trebui să îmi fac griji pentru viață.

— Îmi place noaptea.

Aș fi vrut să spun mai mult, nu mult mai mult, doar încă ceva, cînd, deodată, un Chevrolet Camaro galben și prăpădit se opri la un stop de pe strada de vizavi și din spate coborîră Amma și prietenele ei. Amma se aplecă pe fereastra șoferului, cu un decolteu foarte generos, spre un băiat cu părul blond și unsuros, așa cum te-ai fi așteptat să-l aibă cineva care conduce o astfel de mașină. Celelalte trei fete rămăseseră în spatele ei, cu șoldurile în afară, iar cea mai înaltă dintre ele se întoarse cu spatele și se aplecă îndelung, sub pretextul legării șiretului. Bune mișcări.

Fetele se îndreptară către noi, iar Amma dădea din mîini exagerat pentru a alunga fumul negru al mașinii. Erau niște femeiuști atrăgătoare, trebuia să recunosc asta. Părul lung și blond, fața în formă de inimă și picioare subțiri. Fuste mini și topuri pînă la buric, care lăsau la vedere abdomenele plate de adolescente. Și, în afară de cea numită Jodes, al cărei piept era prea mic și rigid pentru a arăta altfel decît o ridicătură, celelalte aveau deja sîni mari, unduitori și foarte dezvoltați. Probabil datorită anilor în care au fost hrănite cu lapte, porc și carne de vită. Adică toții hormonii pe care îi adăugăm în vite. Curînd o să aibă și bebelușii țîțe.

— Hei, Dick! strigă Amma.

Sugea o acadea mare și roșie.

— Bună, doamnelor.

— Bună, Camille, m-ai făcut deja celebră? întrebă Amma, rotindu-și limba în jurul bomboanei.

Codițele împletite de inspirație elvețiană dispăruseră, la fel și hainele pe care le purtase la fabrică, ce erau îmbibate, probabil, de tot felul de duhori. Acum purta doar un maieu și o fustă care abia îi acoperea scobitura fundului.

— Încă nu.

Avea pielea fină ca de piersică, fără nici un fel de pete sau de riduri, de parcă tocmai acum ar fi ieșit din burta maică-sii. Toate păreau nefinisate. Aș fi vrut să se care.

— Dick, cînd ai de gînd să ne duci la o plimbare cu mașina? întrebă Amma, sărind în praful din fața noastră cu picioarele desfăcute, pentru a descoperi o clipă o bucată din chiloți.

— Pentru ca să fac asta trebuie să vă arestez. Dar s-ar putea să fie nevoie să arestez golanii cu care umblați. Băieții de liceu sînt prea mari pentru voi.

— Dar nu sînt la liceu, spuse fata cea înaltă.

— Așa e, chicoti Amma, au renunțat la școală.

— Amma, cîți ani ai? o întrebă Richard.

— Abia am împlinit treișpe.

— Da' de ce îți pasă mereu numai de Amma? îi întrerupse fata cu părul arămiu. Mai sîntem și noi pe aici, știi? Probabil că nici măcar nu știi cum ne cheamă.

— Camille, le-ai cunoscut pe Kylie, Kelsey și Kelsey? spuse Richard, arătînd spre fata cea înaltă, apoi spre fata cu părul arămiu și spre cea căreia sora mea îi spusese...

— Ea e Jodes, spuse Amma. Sînt două Kelsey, așa că pe ea o strigăm pe numele de familie. Pentru a nu le confunda. Nu-i așa, Jodes?

— Ei pot să-mi spună Kelsey dacă vor, spuse fata, al cărei ultim loc în enumerare era un fel de pedeapsă pentru că nu era foarte frumoasă și părea cam firavă.

— Iar Amma este sora ta de mamă, așa-i? continuă Richard. Nu-s chiar venit cu pluta.

— Nu, se pare că ești chiar foarte bine informat, spuse Amma.

Cuvintele spuse de ea păreau foarte senzuale, chiar o aluzie directă, mi s-a părut.

— Deci, voi doi sînteți împreună sau ce? Am auzit că micuța Camille e o puicuță pe cinste. Sau așa era, cel puțin.

Richard scoase un zgomot ce părea a fi rîs, un chicot întrerupt. Pe picior mă ardea *nedemn*.

— E adevărat, Richard. Eram grozavă pe atunci.

— *Grozavă*, mîrîi Amma.

Cele două fete rîseră. Jodes desena linii aiurea în praf cu un băț.

— Ar trebui să auzi ce povești se spun, Dick. Te-ai cam încinge. Sau poate le-ai auzit deja.

— Doamnelor, noi trebuie să plecăm. Dar, ca întotdeauna, a fost *foarte interesant* să stăm de vorbă, spuse Richard și mă prinse de mînă pentru a mă ajuta să mă ridic din leagăn. Continuînd să îmi țină mîna, mă strînse de două ori în timp ce ne îndreptam spre mașină.

— Nu-i așa că e un adevărat domn! strigă Amma și toate patru se ridicară și veniră după noi. Nu e în stare să rezolve nici un caz, dar să o ajute pe Camille să urce în mașina lui căcăcioasă e în stare.

Erau chiar lîngă noi, Amma și Kylie ne călcau practic pe călcîie. Am simțit fiorii lui *greață* în locul în care sandaua Ammei îmi atinsese călcîiul. După care își răsuci acadeaua lipicioasă în părul meu.

— Potolește-te! am mîrîit spre ea.

M-am întors și am apucat-o de încheietura mîinii atît de tare, încît îi puteam simți pulsul. Mult mai domol decît al meu. Nu se neliniști deloc, ba dimpotrivă, se apropie și mai tare de mine. Îi simțeam aroma de căpșune din respirație chiar în gîtul meu.

— Hai, fă ceva, zîmbi Amma. M-ai putea omorî pe loc și Dick tot nu și-ar da seama.

I-am dat drumul și am împins-o cît mai departe, iar eu și Richard am dispărut în mașină mai repede decît aș fi vrut de fapt.

Nouă

Am adormit la ora nouă, instantaneu și adînc, și m-am trezit a doua zi în lumina puternică a soarelui de la șapte dimineața. Un copac uscat își bălăngănea crengile în fereastra mea, ca și cum ar fi vrut să vină lîngă mine să se odihnească.

Mi-am pus uniforma — mînecă lungă, fustă lungă — și am coborît la parter. Gayla strălucea în grădină, uniforma ei albă de asistentă medicală ieșind în evidență printre frunze. Ținea în mînă o tăviță de argint, pe care mama așeza trandafirii trecuți. Ea purta o rochie de culoarea untului, care se potrivea foarte bine cu nuanța părului. Se plimba concentrată printre florile roz și galbene, cu o pereche de clești de grădină în mînă. Studia cu atenție fiecare floare, smulgînd anumite petale, dînd deoparte sau trăgînd mai aproape tulpinele.

— Trebuie să le pui mai multă apă, Gayla. Uite ce le-ai făcut!

Trase un fir de trandafir-roz deschis dintr-o tufă, îl aplecă la pămînt și îl fixă cu piciorul ei elegant, după care îl tăie de la rădăcină. Cred că Gayla avea deja două duzini de trandafiri pe tavă. Iar eu nu vedeam nimic în neregulă la ei.

— Camille, azi mergem împreună la cumpărături în Woodberry, îmi spuse maică-mea fără a-și ridica privirea. Ești de acord?

Nu spusese nimic despre încleștarea de ieri din casa familiei Nash. Ar fi fost mult prea direct pentru ea.

— Am puțină treabă, i-am răspuns. Apropo, nu știam că ești prietenă cu familia Nash. Și mai ales cu Ann.

Aveam un sentiment de vinovăție că o interogasem ieri la micul dejun în privința fetei. Nu era de fapt milă pentru că o supărasem, dar nu îmi plăcea să știu că îi datorez ceva.

— Mmm-hmm. Alan și cu mine dăm o petrecere sîmbăta viitoare. O planificasem cu mult înainte să știm că o să fii și tu aici.

Încă un trandafir tăiat.

— Credeam că nu le știai foarte bine pe fete. Nu mi-am dat seama...

— Bine. O să fie o petrecere de vară foarte frumoasă, cu oameni de bună calitate, așa că ai nevoie de o rochie. Sînt sigură că nu ai la tine o rochie, așa-i?

— Nu.

— În regulă, atunci, o să fie o ocazie plăcută să mai stăm de vorbă. Ești aici de o săptămînă, cred că ar cam fi timpul și pentru așa ceva.

Așează un ultim trandafir pe tavă.

— Ok, Gayla, pe ăștia poți să-i arunci. O să alegem mai tîrziu unii potriviți pentru casă.

— Îi iau pe aceștia în camera mea, mamă. Mie mi se par foarte frumoși.

— Nu sînt.

— Nu mă deranjează.

— Camille, abia m-am uitat la ei și nu sînt înfloriți ca lumea.

Aruncă cleștii pe jos și începu să tragă de tulpină.

— Dar mie îmi plac. Pentru camera mea.

— Ah, uite ce-am făcut din cauza ta. Acum îmi curge sînge.

Maică-mea își ridică mîna înțepată de ghimpi și o dîră roșie începu să curgă de-a lungul încheieturii. Conversația era încheiată. Porni spre casă, cu Gayla în urma ei și cu mine în urma lui Gayla. Mînerul ușii era lipicios de sînge.

Alan îi bandajă mîna foarte elaborat, după care am plecat spre ieșire, unde ne-am împiedicat de Amma, care lucra pe verandă la căsuța de păpuși. Adora se jucă cu părul ei și o rugă să vină cu noi. Ea se supuse și veni în urma noastră, iar eu mă așteptam să-i simt din nou loviturile în călcîi. Dar n-ar fi făcut așa ceva în prezența mamei.

Adora voia să-i conduc eu decapotabila albastră pînă la Woodberry, unde se aflau două buticuri foarte exclusiviste, dar fără a da la o parte capota.

— O să răcim fără capotă, spuse ea, cu un zîmbet conspirativ, spre Amma.

Fata stătea tăcută în spatele mamei și zîmbi placid cînd am surprins-o privindu-mă în oglindă. La cîteva minute, își trecea degetele prin părul maică-mii, încet, pentru ca ea să nu simtă.

După ce am parcat Mercedesul în fața magazinului ei preferat, Adora mi-a cerut să-i deschid portiera mașinii. Era primul lucru pe care mi-l spunea în douăzeci de minute. Foarte plăcută conversație. I-am deschis și ușa magazinului, iar clinchetul clopoțelului se potrivea perfect cu salutul de întîmpinare al vînzătoarei.

— Adora! și apoi încremeni. Doamne, draga mea, dar ce-ai pățit la mînă?

— Un mic accident. Făceam treabă acasă. O să merg după-amiază la doctor.

Normal că va merge la doctor. Se ducea la doctor și dacă se tăia cu o foaie.

— Dar ce s-a întîmplat?

— Of, chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Dar vreau să ți-o prezint pe fiica mea, Camille. E la noi în vizită.

Vînzătoarea o privi pe Amma, după care îmi zîmbi.

— Camille?

Și o revenire rapidă:

— Ah, mereu uit că ai și o a treia fată.

Rosti cuvîntul „fată“ cu o voce joasă, de parcă spunea un jurămînt.

— Cred că seamănă cu tatăl ei, studiindu-mi figura ca pe un cal pe care ar fi vrut să-l cumpere. Amma seamănă foarte tare cu tine și Marian semăna, din cît am văzut în poze. Dar ea...

— Nu prea seamănă cu mine, îi răspunse mama. Are pielea tatălui ei și pometii ca ai lui. Și chiar și temperamentul.

Erau cele mai multe informații pe care le auzeam despre tata. Mă întreb cîte alte vînzătoare primiseră atîtea detalii despre el. Am avut viziunea unor discuții toți vînzătorii din sudul statului Missouri, pentru a reuși să creez o imagine a lui tata.

Maică-mea îmi mîngîie părul cu niște mîini moi.

— Trebuie să-i cumpărăm drăguței o rochie nouă. Ceva colorat. Poartă numai negru și gri. Are mărimea 4.

Vînzătoarea, atît de slabă încît oasele îi ieșeau prin fustă ca niște coarne de cerb, începu să scotocească printre rafturile circulare, alcătuind în brațe un buchet de rochii verzi, albastre și roz.

— Asta ți-ar veni foarte bine, spuse Amma, arătîndu-i mamei un top auriu strălucitor.

— Potolește-te, Amma! spuse mama. E dezgustător!

— Chiar semăn cu tata? am întrebat eu, pentru că nu mă puteam abține.

Simțeam cum mi se încing obrajii de la atîta aroganță de care dădeam dovadă.

— Știam eu că o să te legi de chestia asta, spuse Adora, aranjîndu-și rujul într-o oglindă.

Tifonul de pe mînă era în continuare incredibil de curat.

— Eram doar curioasă. Nu te-am mai auzit niciodată spunînd că personalitatea mea îți amintește de...

— Personalitatea ta îmi amintește de cineva care nu seamănă deloc cu mine. Și cu siguranță nu semeni nici cu Alan, așa că, bănuiesc, semeni cu tatăl tău. Și acum, gata.

— Dar, mamă, voiam doar să știu...

— Camille, mă faci să sîngerez și mai tare.

Își ridică mîinile bandajate, acum pătate de roșu. Aș fi vrut s-o zgîrii.

Vînzătoarea apăru lîngă noi cu un braț de rochii.

— Pe asta trebuie neapărat s-o ai, spuse femeia, ridicînd o rochie de vară turcoaz fără bretele.

— Și dulceața asta mică? arătă vînzătoarea spre Amma. Cred că deja ți se potrivește măsura mică de la femei.

— Amma are doar treisprezece ani. Nu e pregătită pentru astfel de haine, spuse mama.

— Doar treisprezece ani, Doamne Dumnezeule. Mereu uit, arată mai mare. Trebuie să fii moartă de îngrijorare, cu cîte se întîmplă acum în Wind Gap.

Mama își așeză o mînă în jurul Ammei și o sărută pe frunte.

— Cîteodată am senzația că nici nu mai fac față îngrijorării. Aș vrea să o încui undeva.

— Ca pe nevestele omorîte de Barbă Albastră*, mormăi Amma.

---

[1] **Barbă Albastră** este personajul principal într-o poveste renumită despre un boier care și-a ucis nevestele foarte curioase. A fost scrisă de Charles Perrault și publicată prima dată în 1697.

— Nu, ca pe Rapunzel*, spuse mama. Hai, Camille, probează, arată-i surorii tale cît de drăguță poți să fii.

Mă urmă în tăcere în cabina de probă. În cabina de probă, cu maică-mea de gardă pe un scaun afară, mi-am evaluat opțiunile. Fără bretele, bretele foarte subțiri, mîneci scurte. Mama mă pedepsea. Am găsit o rochie roz cu mînecile trei sferturi și, scoțîndu-mi repejor pantalonii și bluza, am tras-o pe mine. Linia gîtului era mai jos decît crezusem: cuvintele încrustate pe piept erau reliefate în lumina fluorescentă, ca niște viermi care îmi umblau pe sub piele. *Scîncet, lapte, durere, rană.*

— Hai, Camille, lasă-mă să te văd.

— Ah, n-o să meargă niciodată.

— Lasă-mă să văd.

Micșorat îmi ardea pe șoldul drept.

— Stai să mai încerc una.

Am răscolit celelalte rochii. Toate la fel de descoperite. Mi-am surprins imaginea în oglindă. Eram îngrozitoare.

— Camille, deschide ușa!

— Ce are Camille? spuse Amma.

— Asta nu merge.

I se înțepenise fermoarul lateral. Pe brațele goale scînteiau cicatrice roz și roșii. Chiar și fără să privesc direct în oglindă, le puteam surprinde conturul, pete mari de piele uscată.

— Camille, țipă maică-mea.

— De ce nu vrea să ne arate?

— Camille!

— Mamă, știi ce rochii mi-a dat și îți dai seama de ce nu sînt bune!

— Lasă-mă să văd!

— Încerc eu una, mamă, spuse Amma cu o voce lingușitoare.

— Camille...

— Foarte bine! i-am spus trîntind ușa de perete.

Maică-mea, cu privirea la nivelul gîtului meu, se crispă.

— Oh, Doamne!

---

* **Rapunzel** este o poveste germană din colecția populară adunată de Frații Grimm și publicată inițial în 1812. Eroina principală este închisă într-un turn și salvată cu ajutorul cozii ei foarte lungi.

Îi puteam simți respirația pe piele. Ridică mîna bandajată, ca și cum ar fi vrut să îmi atingă pieptul, dar renunță. În spatele ei, Amma scîncea ca un cățel.

— Uite ce ți-ai făcut! spuse Adora. Privește!

— Privesc.

— Sper că ți-a plăcut la nebunie. Și sper că te poți suporta.

Îmi închise ușa, iar eu am smuls rochia de pe mine, pentru că fermoarul era în continuare înțepenit, dar am reușit să trag cu destulă furie cît să o pot aduce peste șolduri, unde am răsucit-o, rămînîndu-mi urme roz pe piele de la fermoar. Mi-am îndesat rochia în gură și am urlat.

În cealaltă cameră, puteam auzi vocea sacadată a mamei. Cînd am ieșit, vînzătoarea împacheta o bluză cu mînecă lungă, cu guler și cu șireturi și o fustă corai, care îmi ajungea pînă la glezne. Amma se holba la mine, cu niște ochi înroșiți și săgetați, după care ieși și se opri lîngă mașină.

Acasă am urmat-o pe Adora la intrare, unde Alan încerca să ne aștepte relaxat, cu mîinile în buzunarul pantalonilor lui de pînză. Adora trecu pe lîngă el și se îndreptă spre scări.

— Cum a fost plimbarea? strigă el în urma ei.

— Oribilă, îi răspunse ea cu un mîrîit.

La etaj, se auzi ușa închizîndu-se. Alan se încruntă spre mine și porni să o aline pe maică-mea. Amma deja dispăruse.

M-am dus la bucătărie, spre sertarul de cuțite. Voiam doar să privesc cuțitele pe care le folosisem cîndva asupra mea. Nu voiam să mă tai, ci doar să simt acea apăsare metalică. Deja simțeam vîrful cuțitului pe buricele umflate ale degetelor, acea încordare delicată chiar de dinaintea tăierii.

Sertarul se deschise cîțiva centimetri și se înțepeni. Maică-mea îl blocase. Am continuat să trag la nesfîrșit. Auzeam toate acele lame metalice lovindu-se una de alta, ca niște pești de metal disperați. Pielea îmi ardea. Voiam să îl sun pe Curry, dar deodată se auzi clinchetul domol al soneriei.

Privind pe geam, am văzut-o pe Meredith Wheeler și pe John Keene așteptînd la intrare.

Mă simțeam de parcă mă prinseseră masturbîndu-mă. Am deschis ușa, mușcîndu-mi cu nervozitate obrajii. Meredith intră, studiind camerele, lăsînd să-i scape aprecieri mentolate despre cît de frumos era totul și adieri ale unui parfum greu, potrivit

mai degrabă unei matroane decît unei adolescente îmbrăcate în costum de majoretă alb cu verde. Mi-a surprins privirea.

— Știu, știu, școala s-a terminat, dar e ultima dată cînd mai port costumul ăsta. Avem repetiție cu fetele care vor fi majorete anul viitor. Ca un fel de predare a ștafetei. Și tu ai fost majoretă, nu?

— Așa e, dacă îți vine să crezi.

Nu fusesem grozavă, dar îmi stătea bine în fusta aia. Asta în zilele în care îmi limitam tăieturile la zona trunchiului.

— Pot să cred. Erai cea mai drăguță fată din oraș. Vărul meu era în anul întîi cînd tu erai în ultimul. Dan Wheeler îl chema. Mereu vorbea despre tine. Și frumoasă și deșteaptă, și frumoasă și deșteaptă. Și amabilă. M-ar ucide dacă ar ști că îți spun asta. Acum locuiește în Springfield. Dar nu s-a căsătorit.

Tonul ei lingușitor îmi aduse aminte de cît de mult detestam genul ăsta de fete, care afișau un soi de amabilitate artificială, care îți spuneau lucruri personale pe care numai prietenii apropiați le știau, și care se considerau a fi persoane sociabile prin asta.

— El este John, spuse ea, puțin surprinsă parcă de prezența lui.

Era prima dată cînd îl vedeam de aproape. Era foarte frumos, cu un aspect chiar androgin, înalt și slab, cu buze pline și cu ochii de gheață. Își ascunse o șuviță de păr negru după ureche și zîmbi, întinzîndu-mi mîna, ca un cățeluș demonstrînd ultimul truc învățat.

— Deci, unde vreți să stați de vorbă? întrebă Meredith.

Mă gîndeam că ar fi fost bine să scăpăm de ea, de teamă că nu ar ști cînd sau cum să tacă. Dar el părea că are nevoie de prezența ei și nu doream să-l sperii.

— Luați loc în camera de zi, le-am spus. Mă duc să aduc niște ceai.

M-am repezit în cameră pentru a strecura o nouă casetă în reportofon, după care am ascultat puțin la ușa mamei. Era liniște, se auzea doar zumzetul ventilatorului. Oare dormea? Și dacă ea dormea, Alan era ghemuit lîngă ea sau stătea pe scaun, privind-o? Chiar și după atîta timp, nu aveam nici cea mai vagă idee despre viața intimă a Adorei și a soțului ei. Trecînd pe lîngă camera Ammei, am văzut-o stînd pe marginea

unui balansoar și citind o carte intitulată *Zeițe grecești*. De cînd eram eu aici, am surprins-o jucîndu-se de-a Ioana D'Arc, de-a nevasta lui Barbă Albastră sau de-a Prințesa Diana, toate martire, mi-am dat seama. Iar printre zeițe avea să găsească modele de comportament chiar mai nesănătoase. Am lăsat-o în pace.

Am coborît în bucătărie pentru a turna de băut. Apoi, cît am numărat pînă la zece, mi-am apăsat în palmă dinții unei furculițe. Pielea începea să mi se relaxeze.

Am intrat în camera de zi, iar Meredith își bălăngănea picioarele în poala lui John, sărutîndu-l pe gît. Cînd am așezat tăvița cu pahare pe masă, ea nu a avut nici o reacție. John s-a uitat la mine și s-a tras ușor înapoi.

— Nu ești deloc amuzant azi, spuse ea bosumflată.

— John, mă bucur foarte tare că ai acceptat să stăm de vorbă, am început eu. Știu că mama ta nu dorește așa ceva.

— Da, nu prea vrea să vorbească cu nimeni, mai ales cu... presa. Ține foarte mult la intimitatea ei.

— Dar tu ești de acord să faci asta? am întrebat eu. Ai împlinit optsprezece ani, presupun.

— Da, de curînd.

Bău puțin din ceai, de parcă își număra înghițiturile.

— Pentru că eu vreau să o pot descrie foarte bine pe sora ta cititorilor, i-am spus eu. Tatăl lui Ann Nash vorbește despre fata lui și nu aș vrea ca imaginea lui Natalie să fie mai puțin vizibilă. Mama ta știe că stăm de vorbă?

— Nu, dar e în regulă. Cred că va trebui să ne acceptăm punctele de vedere diferite despre acest subiect, spuse el, rîzînd stînjenit.

— Maică-sa are o chestie foarte ciudată cu ziariștii, spuse Meredith, gustînd din paharul lui John. Ține foarte mult la intimitatea ei. Adică, vreau să-ți zic că nici nu cred că știe exact cine sînt eu și sîntem împreună de un an deja, nu?

El doar dădu din cap. Ea se încruntă, dezamăgită, cred, că el nu a susținut povestea amorului lor. Își dădu picioarele la o parte din poala lui, și le încrucișă și începu să pigulească marginea canapelei.

— Am auzit că acum locuiești la familia Wheeler?

— Avem un loc în spate, un fel de hambar pentru trăsură cum era odată, răspunse tot Meredith. Soră-mea mai mică e foarte ofticată: acela era locul în care își petrecea timpul cu

prietenele ei obraznice. În afară de sora ta. Sora ta e ca lumea. O știi pe sora mea, nu? Kelsey?

Evident, trebuia ca și în schema asta să fie cumva implicată Amma.

— Kelsey cea înaltă sau Kelsey cea scundă? am întrebat eu.

— Logic. În orașul ăsta sînt prea multe fete cu numele de Kelsey. Sora mea e cea înaltă.

— Da, am cunoscut-o. Par foarte apropiate.

— Ar fi bine să fie, spuse Meredith cu încordare. Micuța Amma e șefa școlii. Trebuie să fii nebun să nu fii de partea ei.

Destul despre Amma, mi-am spus în gînd, dar în minte îmi apăreau încontinuu imagini cu ea chinuind fete mai puțin arătoase pe lîngă dulapurile școlii. Școala generală e o perioadă nesuferită.

— Așadar, John, cum te simți în noua casă?

— E foarte bine, interveni Meredith. Chiar i-am făcut cadou un coș cu chestii bărbătești — mama i-a cumpărat și un CD player.

— Într-adevăr?

Și m-am uitat fix la John. *E timpul să deschizi gura, amice. Nu mai face pe fătălăul cu mine.*

— Trebuie să fiu departe de casă o perioadă, spuse el. Cu toții sîntem cam încordați, știi, iar peste tot zac încă lucrurile lui Natalie și mama nu lasă pe nimeni să le atingă. La intrare sînt pantofii ei, iar la baie atîrnă de ușă costumul ei de înot și eu îl văd în fiecare zi la duș și nu mai suport!

— Te înțeleg.

Și chiar îl înțelegeam: îmi aduceam aminte de haina cea roz a lui Marian care atîrnase în dulapul din hol pînă cînd am plecat la facultate. Cred că și acum e tot acolo.

Am pornit reportofonul și l-am împins pe masă spre băiat.

— Povestește-mi cum era sora ta, John.

— Păi, era un copil bun. Era foarte deșteaptă. Incredibil de deșteaptă.

— În ce sens? Era bună la școală sau era pur și simplu isteață?

— Păi, la școală nu se descurca foarte bine. Avea niște probleme cu disciplina, spuse el. Dar cred că asta se întîmpla din cauză că se plictisea foarte tare. Ar fi trebuit să sară un an sau doi.

— Mama lui era de părere că asta o va diferenția prea tare de ceilalți, interveni Meredith. Întotdeauna îi era teamă ca Natalie să nu iasă în evidență.

Am ridicat sprîncenele întrebător spre el.

— Așa e. Mama voia ca Natalie să se integreze cît mai bine. Era genul ăsta de copil haios, de băieței, și puțin cam ciudățică.

Rîse, cu privirea în jos.

— Îți poți aminti o întîmplare anume cu ea? am întrebat eu.

Anecdotele erau punctul forte al lui Curry pentru o situație-cheie. În plus, chiar mă interesa.

— Da, o dată chiar inventase o limbă cu totul nouă, știi? Ceea ce, pentru un copil normal, era un fel de bolboroseală. Dar Natalie elaborase un întreg alfabet: semăna puțin cu cel rusesc. Și chiar l-am învățat și eu. Sau am încercat, de fapt. Nu prea făceam față și asta o enerva.

Rîse din nou, cu același sunet, ca și cum venea dinlăuntrul lui.

— Îi plăcea la școală?

— Păi, e destul de greu să fii nouă, mai ales cu fetele astea de pe aici... bine, cred că peste tot fetele sînt niște mucoase răutăcioase.

— Vai, Johnny! Ce urît! spuse Meredith și se prefăcu că îl împinge. El o ignoră.

— Vreau să zic, de exemplu, sora ta .... Amma, nu?

Am dat din cap.

— Chiar au fost prietene o perioadă. Tot alergau prin păduре, iar Natalie se întorcea acasă toată numai jolituri.

— Zău?

Chiar nu-mi puteam imagina chestia asta, avînd în vedere disprețul cu care Amma vorbise despre Natalie.

— Au fost foarte apropiate o perioadă destul de scurtă. Dar cred că Amma s-a plictisit de ea în cele din urmă, mai ales că Natalie era cu cîțiva ani mai mică. Nu știu. Au avut un fel de reflux total.

Amma învățase asta de la maică-sa, cum să se descotorosească ușor de prieteni.

— Era în regulă, pînă la urmă, spuse John, parcă pentru a mă convinge de normalitatea situației, sau poate ca să se convingă pe el însuși.

— Se juca foarte mult cu un puști, cu James Capisi. Un copil de fermă cu cîțiva ani mai mic decît ea și cu care nu prea vorbea nimeni. Dar ei doi păreau să se înțeleagă foarte bine.

— El spune că e cel care a văzut-o ultimul în viață, am spus eu.

— Minte, spuse Meredith. Am auzit și eu povestea asta. Mereu a inventat tot felul de lucruri. Adică, mama lui moare de cancer. Tată nu are. Nu-l bagă nimeni în seamă. Așa că inventează povestea asta răsuflată. Nu asculta nimic din ce spune.

M-am uitat din nou spre John, care dădu din umeri.

— E cam trasă de păr povestea, înțelegi? O femeie nebună o răpește pe Natalie în miezul zilei, spuse el. La urma urmei, de ce ar face o femeie așa ceva?

— De ce ar face un bărbat așa ceva? am întrebat eu.

— Cine știe de ce fac bărbații lucruri de-astea ciudate? adăugă Meredith. Cred că e o chestie genetică.

— John, trebuie să te întreb, ai fost cumva interogat de poliție?

— Și eu, și părinții mei.

— Și ai un alibi pentru nopțile în care s-au petrecut cele două crime?

Mă așteptam la o reacție puternică, dar el continuă să soarbă liniștit din ceai.

— Nu prea. Am condus aiurea prin oraș. Cîteodată simt nevoia să mai evadez, știi?

Îi aruncă o privire rapidă lui Meredith, ale cărei buze se strînseră cînd îi surprinse privirea.

— E un oraș mai mic decît eram eu obișnuit. Cîteodată simți nevoia să rătăcești puțin. Știu că nu mă înțelegi, Mer.

Meredith tăcu.

— Eu te înțeleg, i-am spus. Îmi aduc aminte că simțeam uneori, în copilărie, senzația de claustrofobie, dar nu-mi pot imagina cum e pentru cineva care se mută aici din altă parte.

— Johnny este prea nobil, interveni Meredith. De fapt, a fost cu mine în ambele nopți. Dar nu vrea ca eu să am necazuri. Să publici asta.

Meredith se trase pe marginea canapelei, țeapănă și ușor distrată, de parcă vorbea limbi străine.

— Meredith, murmură John. Nu!

— Nu am de gînd să las lumea să creadă că prietenul meu este un nenorocit de criminal de copii, mulțumesc foarte mult, John.

— Dacă spui povestea polițiștilor, o să descopere adevărul într-o oră. Va fi și mai rău pentru mine. Nimeni nu crede cu adevărat că eu mi-am ucis sora.

John prinse o șuviță din părul lui Meredith și o atinse ușor cu degetele de la rădăcină pînă la vîrf. Cuvîntul *gîdilat* îmi sclipi întîmplător pe șoldul drept. Chiar îl credeam pe băiat. Plînsese în public și povestise lucruri haioase despre sora lui și se jucase cu părul prietenei lui, iar eu îl credeam. Aproape că îl auzeam pe Curry cum va mîrîi la naivitatea mea.

— Vorbind de povești, am început eu. Trebuie să te întreb despre una anume: e adevărat că Natalie și-a rănit un coleg la școala din Philadelphia?

John îngheță, se întoarse spre Meredith și pentru prima dată păru mai puțin plăcut. Mi-a oferit o imagine clară a ceea ce înseamnă „buze umflate". Tot corpul îi tresărea și o clipă am crezut că va porni spre ușă, dar el se lăsă pe spate și respiră adînc.

— Grozav. De-aia urăște mama presa, mormăi el. A fost un articol despre chestia asta într-un ziar de acasă. Doar cîteva paragrafe. Dar Natalie era prezentată ca un animal.

— Dar ce s-a întîmplat de fapt?

El dădu din umeri și își rîcîi o unghie.

— Erau la ora de îndemînări practice, iar copiii tăiau, desenau și o fetiță s-a rănit. Natalie era un copil mic, dar se enerva repede, iar fetița o tot necăja. Într-unul din aceste momente, s-a întîmplat ca Natalie să aibă niște foarfece în mînă. Nu a fost un atac premeditat. Adică, avea doar nouă ani la acea vreme.

Mi-am amintit chipul lui Natalie, acea figură serioasă din poza familiei Keene, îndreptînd foarfeca spre ochii altui copil. Și o pată de roșu-aprins amestecîndu-se pe neașteptate cu nuanțe decolorate de pastel.

— Ce s-a întîmplat cu cealaltă fetiță?

— I-au salvat ochiul stîng. Pentru dreptul nu se mai putea face nimic.

— Natalie i-a atacat ambii ochi?

Se ridică în picioare, arătîndu-mă cu degetul aproape la fel cum făcuse și maică-sa.

— Natalie a mers la psihiatru un an după aceea, pentru a scăpa de această amintire. A avut coșmaruri nopți la rînd. Aveam doar nouă ani. Și a fost un accident. Toți ne-am simțit îngrozitor. Tata chiar a înființat un fond pentru fetița respectivă. A trebuit să plecăm, pentru ca Natalie să lase totul în urmă și să o ia de la capăt. De asta a trebuit să ne mutăm aici. Tata a primit prima slujbă care i s-a oferit și am plecat în miezul nopții, ca niște criminali. Am ajuns aici. În orașul ăsta nenorocit.

— Doamne, John, nu mi-am dat seama că te simți atît de groaznic aici, murmură Meredith.

El începu să plîngă, stînd pe canapea cu fața îngropată în mîini.

— N-am vrut să spun că îmi pare rău că am venit aici. Ci că îmi pare rău că și ea a venit în acest oraș, pentru că acum e moartă. Iar noi am încercat să o ajutăm. Dar ea e moartă.

Oftă, iar Meredith își încercui brațele în jurul lui.

— Cineva mi-a omorît sora!

În seara aceea nu se va organiza cina, pentru că domnișoara Adora nu se simte bine, mă informă Gayla. Am bănuit că folosirea apelativului „domnișoară“ în fața numelui se datora sensibilității mamei mele și îmi și puteam închipui cum decurgeau conversațiile: *Gayla, cei mai buni servitori din cele mai bune case li se adresează stăpînelor cu numele lor formale. Iar noi vrem să fim cei mai buni, nu-i așa*? Ceva de genul ăsta, oricum.

Nu știu sigur dacă cearta cu mama sau cu Amma era cauza tulburării ei. Dar le puteam auzi ciripind ca niște păsărele în camera maică-mii, Adora certînd-o pe Amma, și pe bună dreptate, că a condus mașinuța de golf fără permisiunea ei. Ca în toate orășelele de provincie, Wind Gap are o obsesie pentru tot felul de mașinării. Majoritatea caselor au cîte o mașină și jumătate pentru fiecare ocupant (jumătate însemnînd fie o mașină de colecție, fie o vechitură nenorocită pe butuci, în funcție de venituri), dar și bărci, jet-ski-uri, scutere, tractoare, și, asta în rîndurile elitei din Wind Gap, mașinuțe de golf pe care le folosesc puștii fără permis pentru a da ture prin oraș. Teoretic, este o chestie absolut ilegală, dar nimeni nu-i oprește vreodată. Cred că maică-mea încerca să-i mai restrîngă Ammei aceste libertăți după cele două crime întîmplate. Cel puțin, eu așa aș fi făcut. Cearta lor continua să răsune de jumătate de

oră, precum scîncetul unei foci bătrîne. *Să nu mă minți pe mine, fetițo...* Avertismentul ăsta îmi era atît de cunoscut, încît aveam și acum un sentiment de neliniște auzindu-l. Deci iată că Amma o mai și încasa din cînd în cînd.

Cînd sună telefonul, am ridicat eu imediat, pentru a nu o întrerupe pe Amma, și am auzit cu surprindere în receptor vocea ritmată de majoretă a prietenei mele de demult, Katie Lacey. Toate fetele se adunau la Angie Papermaker pentru o Petrecere de Consolare. Bem niște vin, vedem un film de plîns, bocim, bîrfim. Ar fi bine dacă mergeam și eu. Angie locuia în zona noilor îmbogățiți ai orașului, cu niște case imense la periferie. Era aproape în Tennessee, deja. Nu mi-am putut da seama din vocea lui Katie dacă chestia asta o făcea geloasă sau era chiar proastă. Cunoscînd-o, probabil puțin din fiecare. Întotdeauna fusese genul acela de om care dorea ceea ce aveau ceilalți, chiar dacă nu i-ar fi folosit la nimic.

Chiar de cînd le-am văzut pe Katie și pe prietenele ei în casa familiei Keene, am știut că va trebui să îmi petrec măcar o seară cu ele. Aveam de ales între varianta asta și aceea de a termina transcrierea discuției cu John, care mă întrista de altfel periculos de tare. În plus, la fel ca și Annabelle, Jackie și celelalte prietene pisicoase ale maică-mii, adunătura astălaltă avea să-mi furnizeze mai multe informații decît aș fi adunat eu dintr-o grămadă de interviuri oficiale.

De îndată ce și-a parcat mașina în fața casei, mi-am dat seama că Katie Lacey, acum Katie Brucker, a reușit destul de bine în viață, ceea ce era previzibil. Am știut acest lucru atît din faptul că i-a luat doar cinci minute să ajungă la mine (deci locuia la o stradă diferență), cît și datorită a ceea ce conducea cînd a venit la mine: un SUV din acela idiot și uriaș, care costă mai mult decît o casă și care oferă cam tot atît confort. În spate se auzea zumzăitul unui DVD pentru copii, deși nu era nici un copil acolo, iar în față calculatorul de bord oferea într-una direcții de mers, total inutile.

Bărba-su, Brad Brucker, era ucenicul de bază al tatălui lui Lacey, iar cînd tati avea să se retragă, el singur va conduce afacerea. Ei vindeau un soi de hormon, destul de controversat, care făcea puiul să crească într-un ritm de-a dreptul înspăimîntător. Maică-mea pufnea întotdeauna cînd se vorbea despre chestia asta, pentru că era de părere că procesul de dezvoltare

nu trebuia influențat într-o asemnea măsură. Asta nu înseamnă că nu folosea hormoni deloc: porcii de la ferma ei erau îndopați cu chimicale pînă se umflau și se înroșeau ca niște cireșe și picioarele nu le mai puteau suporta osînza. Dar totul se petrecea într-un ritm mult mai lent.

Brad Brucker era genul de bărbat care stătea unde spunea Katie, care o însămînța cînd spunea Katie, care cumpăra exact canapeaua Pottery Barn* pe care o dorea Katie, iar în rest tăcea. Dacă îl priveai îndeajuns de mult, părea chiar arătos, iar puța o avea de mărimea degetului meu inelar. Asta o știam la prima mînă, grație unui mic schimb manual din primul an de liceu. Dar se pare că micuța sculă funcționa: Katie se afla la finalul primului trimestru al celei de-a treia sarcini. Aveau de gînd să încerce pînă făceau un băiat. *Ne dorim foarte mult un mic pungaș alergînd prin casă!*

După care discuția a deviat spre mine, spre Chicago, nu, nu mă măritasem încă, dar, cine știe! După care iar am vorbit despre ea, despre părul ei, despre noul ei program de vitamine, despre Brad, despre cele două fete, Emma și Mackenzie, despre consiliul de doamne din Wind Gap și despre organizarea absolut oribilă pe care o făcuseră la parada din ziua Sfîntului Patrick. Apoi un oftat: *sărmanele fetițe*. Da, oftat: era treaba mea să scriu povestea sărmanelor fetițe. Aparent, nu era foarte afectată de subiect, deorece reveni repejor la consiliul doamnelor și la cît de dezorganizat era acum că Becca Hart (născută Mooney) se ocupa de organizarea evenimentelor. Becca era o fată cu o popularitate foarte redusă pe vremea noastră, care evoluase social foarte rapid cu cinci ani în urmă, cînd îl îmbîrligase pe Eric Hart, ai cărui părinți erau proprietarii unei piste de kart, cu tobogan cu apă și părculeț de mini-golf, menite să păcălească turiștii în cea mai urîtă zonă din Ozarks**. Situația era de-a dreptul stînjenitoare. O să fie și ea la petrecere în seara asta și am să mă conving singură. Pur și simplu nu se încadra în peisaj.

---

* **Pottery Barn** este un lanț de magazine de mobilă din Statele Unite, cu desfacere în Statele Unite și Canada.

** Zonă muntoasă din sudul statului Missouri.

Casa lui Angie era făcută parcă după desenul unui copil: era atît de banală, încît cu greu părea tridimensională. Cînd am intrat în cameră mi-am dat seama că nu doream deloc să mă aflu acolo. Am văzut-o pe Angie, care slăbise 5 kilograme încă din timpul școlii, absolut inutil și care acum îmi aruncă un zîmbet afectat, grăbindu-se să aranjeze un fondue*. Am văzut-o pe Tish, care fusese mămica grupului chiar și în timpul liceului, cea care îți ținea fruntea cînd vomitai și care avea din cînd în cînd isterii dramatice pentru că nu se simțea iubită. Se măritase cu un tip din Newcastle, am aflat, puțin cam pămpălău (asta din informațiile șușotite de Katie), dar care producea bani buni. Apoi Mimi se prăvăli peste canapeaua de piele de culoarea ciocolatei. O adolescentă superbă și acum, deoarece figura ei nu se maturizase deloc. Dar nimeni nu părea să observe chestia asta, pentru că majoritatea o numeau „cea mai tare". Și ca argument: un diamant uriaș pe deget, cadou de la Joey Johansen, un tip drăgălaș și de gașcă, care devenise fundaș în echipa de fotbal în primul an și insistase să i se spună Jo-ha (e cam tot ce îmi aminteam despre el). Biata Becca stătea între ele, părînd neliniștită și stînjenită, îmbrăcată caraghios de similar cu gazda (oare Angie fusese cu Becca la cumpărături?). Zîmbea spre toată lumea care o privea, dar nimeni nu vorbea cu ea în cele din urmă.

Ne-am uitat la *Beaches***.

Tish plîngea în hohote cînd Angie aprinse luminile.

— M-am întors din nou la serviciu, anunță ea într-o doară, frecîndu-și ochii cu niște unghii corai.

Angie turnă vin și o mîngîie pe genunchi, privind-o preocupată.

— Doamne, draga mea, dar de ce? murmură Katie.

Pînă și murmurul era copilăros. Ca o mie de șoricei ronțăind biscuiți.

— Acum că Tyler e la grădiniță, m-am gîndit că mi-ar prinde bine, spuse Tish printre suspine. Simt că am un scop.

Rostise ultimul cuvînt ca și cum ar fi fost putrezit.

— Dar ai un scop, spuse Angie. Nu lăsa societatea să te învețe cum să îți crești familia. Nu le lăsa pe feministele alea

---

* Specialitate de sos elvețian.

** **Beaches**, 1988 — film despre prietenie, în regia lui Garry Marshall, cu Bette Midler și Barbara Hershey, nominalizat la Oscar în 1989.

— și se uită la mine — să te facă să te simți vinovată pentru că tu ai ceea ce ele nu pot avea.

— Are dreptate, Tish, are perfectă dreptate, adăugă și Becca. Feminism înseamnă a lăsa femeile să aleagă ceea ce își doresc.

Toate celelalte o priveau pe Becca circumspecte, cînd deodată scîncetele lui Mimi se auziră dintr-un colț și toată atenția și Angie-cu-vinul se întoarseră spre ea.

— Steven nu mai vrea copii, se smiorcăi Mimi.

— De ce? o întrebă cu Katie cu o indignare impresionantă.

— Zice că trei ajung.

— Ajung pentru el sau pentru tine? se răți Katie.

— Asta am spus și eu. Îmi doresc o fetiță. Îmi doresc o fiică.

Toate muierile o mîngîiau pe păr. Katie o mîngîia pe abdomen:

— Eu îmi doresc un fiu! oftă ea, privind cu jind fotografia băiatului de trei ani al lui Angie de pe șemineu.

Smiorcăiala și agitația trecură întruna de la Tish la Mimi și invers — *Mi-e dor de copiii mei... Întotdeauna mi-am dorit o casă plină de copii, e tot ce am visat vreodată... Ce e rău în a fi doar mamă?* Îmi părea rău pentru ele — păreau tare supărate — și cu siguranță știam ce înseamnă o viață care nu evoluase conform așteptărilor. Dar după destule aprobări din cap și șoapte de susținere, nu mai știam ce altceva util să mai spun, așa că m-am refugiat în bucătărie pentru o felie de brînză și pentru a nu mai încurca locul degeaba. Cunoșteam acest ritual de pe vremea liceului și mai știam că nu mai trebuie mult ca să devină ceva urît. Becca veni curînd în bucătărie și începu să spele vasele.

— Cam așa se întîmplă în fiecare săptămînă, zise ea dîndu-și ochii peste cap, pentru a părea mai mult amuzată decît iritată.

— Purificator, îmi imaginez, i-am răspuns eu.

Îmi dădeam seama că își dorea să continuu. Cunoșteam senzația. Cînd simt că sînt pe punctul de a obține o declarație grozavă, aș vrea parcă să pătrund în gura acelei persoane și să i-o smulg de pe limbă.

— Nu știam că viața mea e atît de nenorocită pînă cînd am început să frecventez adunările lui Angie, șopti Becca, folosind un cuțit spălat pentru a tăia cîteva felii de Gruyere*.

---

* Un soi de brînză tare, originară din sudul Franței.

Aveam destulă brînză cît să hrănim tot orașul.

— Ei, știi cum e, a fi tulburat înseamnă a duce o viață superficială fără a lăsa impresia că ești o persoană superficială.

— Ai dreptate, spuse Becca. Așa erați și pe vremea liceului? întrebă ea.

— Da, cam la fel, asta cînd nu eram ocupate să ne înjughiem pe la spate.

— Cred că îmi pare bine că pe-atunci eram o ratată, spuse ea rîzînd.

— Și te întrebi cum de nu mai sînt eu așa tare? i-am spus și eu rîzînd și i-am turnat un pahar cu vin, ușor amețită de absurditatea de a mă regăsi în viața de adolescentă.

Cînd am revenit, încă chicotind ușor, toate femeile din cameră boceau și toate își ridicară privirea spre noi în același timp, ca într-un desen victorian oribil ce prinsese viață.

— Mă bucur că voi două vă distrați atît de bine, izbucni Katie.

— Avînd în vedere ce se întîmplă în orașul nostru, adăugă Angie.

Evident, subiectul căpătase noi dimensiuni.

— Ce e în neregulă cu lumea asta? De ce ar face cineva rău unor fetițe?

Mimi plîngea:

— Bietele de ele.

— Și să le smulgă dinții, asta mă îngrozește cel mai tare, spuse și Katie.

— Sper ca măcar cît au fost în viață să fi fost tratate cum se cuvine, mîrîi și Angie. De ce or fi oare fetele atît de rele una cu alta?

— Celelalte fete se purtau urît cu ele? întrebă Becca.

— Într-o zi, după ore, au pus-o pe Natalie la colț și i-au tăiat părul, oftă Mimi. Fața îi era deja răvășită și plînsă, iar pe bluză avea ștersături de mascara.

— Pe Ann au obligat-o să își arate... părțile intime băieților, spuse Angie.

— Mereu se luau de fetițele astea, pentru că erau puțin diferite, spuse Katie, ștergîndu-și o lacrimă cu o manșetă.

— Cine se lua de ele? întrebă Becca.

— Întreab-o pe Camille! Ea este cea care *scrie și se documentează*, îi răspunse Katie ridicîndu-și bărbia, cu un gest pe care mi-l aminteam din liceu (însemna că are ceva cu tine și

că era îndreptățită să simtă așa). Știi ce soră îngrozitoare ai, Camille, nu-i așa?

— Da. Știu că fetele se pot purta foarte urît.

— Deci o aperi? se lumină Katie.

Simțeam cum alunec ușor în disputele orașului Wind Gap și m-am speriat. *Caftealã* începu să-mi bubuie în gambă.

— Doamne, Katie, dar nici nu o cunosc suficient de bine ca să știu dacă să o apăr sau nu, i-am răspuns eu, simulînd îngrijorarea.

— Ai plîns măcar o dată pentru fetițele acelea? mă întrebă Angie.

Toate se adunaseră în jurul meu și mă priveau de sus.

— Camille nu are copii, spuse Katie cu pioșenie. Nu cred că poate să simtă aceeași durere ca și noi.

— Îmi pare foarte rău pentru acele fetițe, am răspuns eu, dar sunase artificial, ca o concurentă la miss care militează pentru pacea în lume.

Chiar mă întrista foarte tare subiectul, dar mi se părea inutil să vorbesc despre asta.

— Nu vreau să par prea dură, începu Tish, dar mi se pare că inima nu funcționează complet dacă nu ai copii. Ca și cum rămîne oprită pentru totdeauna.

— Așa e, spuse Katie. Nu am devenit cu adevărat femeie pînă cînd nu am simțit-o pe Mackenzie în mine. Se tot vorbește despre opoziția dintre Dumnezeu și știință, dar se pare că în ceea ce privește copiii, ambele tabere sînt de aceeași părere. Biblia spune să rodim și să ne înmulțim, iar știința e de acord că, pînă la urmă, pentru asta a fost făcută femeia, nu? Să nască copii.

— Puterea femeii! murmură Becca.

Înapoi acasă m-a dus Becca, deoarece Katie simțise nevoia să doarmă peste noapte la Angie. Probabil că dădaca va avea grijă de dragele ei fete dimineața. Becca spusese niște glume despre obsesia femeilor de a deveni mame, la care eu răspunsesem cu cîteva gîlgîituri de rîs. *E ușor pentru tine, măcar tu ai doi deja doi copii*. Mă simțeam îngrozitor de deprimată.

Mi-am pus o cămașă de noapte curată și stăteam cu picioarele încrucișate în mijlocul patului. Nu mai primești băutură în seara asta, fetițo, am murmurat. Mi-am mîngîiat obrazul și mi-am întins umerii. Și m-am alintat numindu-mă drăguțo.

Voiam să tai: *scumpete* îmi scînteia pe coapsă, *răutăcios* îmi ardea genunchiul. Voiam să-mi crestez în piele *stearpă*. Așa aveam să rămîn, cu pîntecele steril pentru totdeauna. Gol și neîntinat. Îmi imaginam bazinul desfăcut pentru a scoate la iveală o gaură curată, neatinsă, ca un cuib de animal care a dispărut.

Și fetele astea micuțe. *Ce e în neregulă cu lumea asta*? Mimi chiar plînsese, dar faptul trecuse neobservat, pentru că lamentările deveniseră ceva foarte obișnuit. Dar acum simțeam și eu. Ceva era în neregulă aici, îngrozitor de în neregulă. Mi-l puteam imagina pe Bob Nash stînd pe marginea patului lui Ann, încercînd să-și aducă aminte care a fost ultimul lucru pe care i-l spusese fiicei sale. Mi-am imaginat-o pe mama lui Natalie plîngînd cu fața îngropată într-unul din tricourile fetei. Și m-am văzut pe mine, o fetiță disperată de treisprezece ani, plîngînd în hohote pe podeaua din camera surorii mele moarte, cu un pantofior înflorat în mînă. Sau pe Amma, și ea la treisprezece ani, o femeie-copil cu un corp deja superb, dar și cu o dorință chinuitoare de a fi fetița jelită de maică-mea. Pe mama lăcrimînd după Marian. Sau mușcînd acel copil. Pe Amma, încercîndu-și puterile pe ființe mai slabe, rîzînd în timp ce ea și prietenele ei îi taie părul lui Natalie, în timp ce pe podeaua cu dale cad încontinuu bucle. Pe Natalie, scoțîndu-i ochii altei fetițe. Îmi simțeam pielea urlînd, iar ochii îmi zvîcneau în cap o dată cu pulsul nebun. Am închis ochii, mi-am strîns brațele în jurul trupului și am început să plîng.

După zece minute de smiorcăială în pernă, am încercat să îmi potolesc plînsul și să-mi adun gîndurile care îmi bubuiau prin minte: replicile din interviul cu John Keene pe care le-aș putea folosi în articol, faptul că săptămîna viitoare trebuia să îmi plătesc chiria la apartamentul din Chicago și mirosul mărului care începea să putrezească în coșul de gunoi de lîngă pat.

Atunci am auzit-o pe Amma șoptindu-mi numele la ușă. M-am închis la nasturii cămășii, mi-am tras mînecile și i-am deschis ușa. Ea purta o cămașă de noapte roz cu flori, pletele blonde îi acopereau umerii și era desculță. De-a dreptul adorabilă, e cel mai bun cuvînt.

— Ai plîns, spuse ea, ușor surprinsă.

— Puțin.

— Din cauza ei?

Ultimul cuvînt fusese accentuat, mi-l puteam imagina rotund și greu, făcînd o gaură adîncă în pernă.

— Puțin, da, și din cauza ei.

— Și eu la fel.

Îmi privea cu atenție marginile cămășii, gulerul, manșetele. Încerca să-mi surprindă cicatricele.

— Nu am știut că ți-ai făcut rău, spuse în cele din urmă.

— Nu se mai întîmplă.

— Asta e bine, presupun.

Se așeză pe marginea patului.

— Camille, ai vreodată senzația că o să se întîmple lucruri rele, dar nu poți face nimic să le oprești? Nu poți face absolut nimic, trebuie doar să aștepți?

— Ca un fel de atac de panică?

Nu mă puteam opri să-i privesc pielea, era atît de fină și de bronzată, ca o cremă de înghețată.

— Nu, nu chiar.

Părea oarecum dezamăgită, ca și cum nu fusesem în stare să rezolv o ghicitoare.

— În fine, uite, ți-am adus un cadou.

Îmi întinse o cutie împachetată și mi-a spus să o deschid cu atenție. Înăuntru era o țigară de iarbă făcută cu mare îndemînare.

— E mai bună decît votca aia pe care o bei tu, spuse Amma, pentru a se apăra. Bei foarte mult. Asta e mai bună. Nu te mai întristează așa tare.

— Amma, zău...

— Pot să îți mai văd o dată tăieturile? zîmbi ea timid.

— Nu.

Tăcere. Și am ridicat țigara.

— Și, Amma, nu cred că ar trebui ca tu...

— Ei, bine, iată că am adus-o. Dacă o vrei, bine, dacă nu, nu. Încercam doar să fiu drăguță cu tine.

Se încruntă și își răsuci în mîini un colț de cămașă.

— Mulțumesc, e frumos din partea ta că vrei să mă simt mai bine,

— Pot să fiu și drăguță, știi? mai spuse ea, cu sprîncenele încă încruntate. Părea gata să plîngă.

— Știu asta. Doar că nu știu de ce te-ai hotărît să fii drăguță cu mine tocmai acum.

— Cîteodată nu sînt în stare. Dar acum pot. Cînd toată lumea doarme și e liniște deplină, e mai ușor.

Întinse mîna aproape de fața mea, ca un fluture, dar o lăsă imediat în jos, mă mîngîie pe genunchi și plecă.

Zece

„Îmi pare rău că am venit aici, pentru că acum ea e moartă" a spus John Keene, de 18 ani, cu lacrimi în ochi, despre sora lui mai mică, Natalie, de 10 ani. „Cineva mi-a omorît sora". Corpul lui Natalie Keene a fost găsit pe 14 mai, contorsionat în spațiul strîmt dintre salonul de frumusețe Tuns și Coafat și magazinul de bricolaj al lui Bifty din orașul Wind Gap, statul Missouri. Este cea de-a doua fetiță ucisă aici în decurs de nouă luni. Ann Nash, de 9 ani, a fost găsită în golful unui rîu din apropiere în luna august a anului trecut. Ambele fete au fost strangulate. Ambelor li s-au smuls dinții.

„Era genul de copil mucalit" a continuat John Keene, plîngînd încet, „ca un băiețoi". Keene s-a mutat aici cu familia cu doi ani în urmă și a absolvit recent liceul. A descris-o pe sora sa ca fiind o fată isteață și cu multă imaginație. Ea chiar își inventase la un moment dat o nouă limbă, cu un alfabet propriu. „Pentru un copil normal, ar fi o bolboroseală", a spus Keene, zîmbind trist...

O bolboroseală este de fapt ancheta poliției: forțele locale și Richard Willis, un detectiv criminalist detașat din Kansas, susțin că există cîteva piste. „Nu excludem pe nimeni" a declarat Willis. „Cercetăm cu atenție potențialii suspecți din cadrul comunității, dar luăm în calcul foarte serios și varianta ca aceste crime să fi fost comise de cineva din afara orașului."

Însă poliția refuză să comenteze declarațiile unui posibil martor ocular, un băiat care pretinde că a văzut persoana care a răpit-o pe Natalie Keene, și anume o femeie. O sursă din

cadrul poliției spune că detectivii merg pe varianta că asasinul este un bărbat din cadrul comunității. Stomatologul din Wind Gap, James L. Jellard, 56 de ani, susține această ipoteză, adăugînd că pentru smulgerea dinților „e nevoie de ceva forță. Nu ies așa, pur și simplu".

În timp ce poliția cercetează cazul, în Wind Gap au crescut considerabil vînzările de încuietori și arme. Magazinul local de bricolaj a vîndut 36 de încuietori, iar comerciantul local de arme a eliberat recent mai mult de 30 de permise după uciderea lui Natalie Keene. „Credeam că majoritatea oamenilor de pe aici au deja arme, pentru vînătoare" ne-a declarat Dan R. Sniya, de 35 de ani, care deține cel mai mare magazin de profil din oraș. „Dar mai cred și că oricine n-a avut o armă pînă azi, acum o va avea cu siguranță".

Unul dintre cetățenii din Wind Gap care și-a mărit stocul de arme este tatăl lui Ann Nash, Robert, de 41 de ani. „Mai am două fete și un fiu, iar ei vor fi apărați" ne-a spus el. Nash și-a descris fiica decedată ca fiind foarte isteață. „Cîteodată cred că era mai deșteaptă chiar decît taică-su. Cîteodată și ea credea că e mai deșteaptă decît taică-su." El a mai spus că fiica lui era ca un băiețoi, ca și Natalie, o fată căreia îi plăcea să se cațere în copaci și să se plimbe cu bicicleta, ceea ce și făcea de altfel cînd a fost răpită în luna august a anului trecut.

Părintele Louis D. Bluell de la biserica catolică recunoaște efectele acestor crime asupra localnicilor: prezența la slujba de duminică a crescut simțitor și mulți membri ai parohiei sale au apelat la consiliere spirituală. „Cînd se întîmplă așa ceva, oamenii simt o nevoie puternică de hrană spirituală" spune el. „Și vor să știe, în special, cum a fost posibil ceea ce s-a întîmplat."

Asta ar dori să știe și poliția.

Înainte să fie tipărit, Curry se amuzase pe seama tuturor inițialelor. *Oh, Doamne, ce le mai place sudiștilor să se formalizeze*. I-am atras atenția că Missouri se afla de fapt în partea de vest a țării, dar el se rățoi la mine. *Și eu sînt, de fapt, un om de vîrsta a doua, dar spune-i asta bietei Eileen, care trebuie să îmi suporte inflamarea coatelor*. De asemenea, mi-a tăiat

majoritatea referințelor la mărturia lui James Capisi, păstrînd doar declarațiile generale. *O să părem niște papagali dacă îi acordăm prea multă atenție puștiului, mai ales că poliția nu îl ia în serios.* Mi-a mai tăiat și un citat despre John Keene, preluat din convorbirea cu mama lui: „Este un băiat drăguț și blînd". Era, de fapt, singurul comentariu pe care îl obținusem de la ea înainte să mă dea afară din casă, singurul pentru care meritase să fac acea vizită, dar lui Curry i se părea că acest citat distrage atenția. Probabil, avea dreptate. Era însă foarte mulțumit că, în cele din urmă, exista și un suspect, și anume „cineva din interiorul comunității". Sursa mea din cadrul poliției era o pură invenție sau, eufemistic spus, un amestec — toți, de la Richard pînă la preotul local, credeau că asasinul face parte din comunitatea lor. Dar nu i-am mai spus lui Curry despre minciunica mea.

În dimineața în care a fost publicat articolul am stat în pat și m-am holbat la discul rotativ al telefonului, așteptînd să sune pentru reproșuri. Din partea mamei lui John, care se enervase foarte tare, probabil, cînd a descoperit declarațiile publice ale fiului. Sau chiar Richard, pentru că scăpasem faptul că asasinul e un tip de-al locului.

Au trecut cîteva ore tăcute, în timp ce eu transpiram tot mai tare. Niște muște enorme îmi tot bîzîiau pe la geam, iar de pe hol o auzeam pe Gayla foindu-se, dorind foarte mult să intre și în camera mea. Atît cearșafurile, cît și prosoapele de la baie se schimbau întotdeauna zilnic, exista mereu lenjerie în subsol la uscat. Cred că am păstrat acest obicei din zilele lui Marian. Așternuturi curate și scorțoase menite să ne facă să uităm toate acele scurgeri și mirosuri lîncede care ne ies din organism. Eram la facultate cînd am descoperit că îmi place mirosul de sex. Intrasem în camera prietenei mele într-o dimineață, dînd nas în nas cu un băiat care zîmbea în colțul gurii și își îndesa șosetele în buzunarul de la spate. Prietena mea lenevea în pat, pătată și dezbrăcată, cu un picior dezgolit atîrnîndu-i leneș din așternut. Mirosul dulce și umed era pur animalic, exact ca în cel mai ascuns colț al peșterii unui urs. Mie îmi era aproape străin, pentru că era un miros interior,

creat în timpul unei nopți întregi. Pentru mine, cel mai reprezentativ miros al copilăriei era cel de clor.

Pînă la urmă, cititorul cel mai supărat care m-a sunat primul nu era nici pe departe dintre cei la care mă așteptam.

— Nu pot să cred că nu ai scris absolut nimic despre mine, îmi trosni în telefon vocea lui Meredith Wheeler. Nu ai folosit nimic din ce ți-am spus eu. Nici măcar nu ți-ai dat seama că sînt în aceeași cameră. Datorită mie ai vorbit cu John, mai știi?

— Meredith, nu ți-am promis niciodată că îți voi folosi comentariile, i-am răspuns eu, deja iritată. Îmi pare rău dacă asta ai crezut.

Mi-am îndesat un ursuleț de pluș albastru sub cap, dar m-am simțit vinovată și l-am pus la loc la capul patului. Fiecare trebuie să respecte lucrurile copilăriei altuia.

— Pur și simplu nu înțeleg de ce nu m-ai băgat în articol, a continuat. Dacă toată ideea a fost să obții o imagine a lui Natalie, atunci ai nevoie de John. Și dacă ai nevoie de John, ai nevoie de mine. Eu sînt iubita lui. Adică, el practic îmi aparține, poți să întrebi pe cine vrei.

— Păi, vezi tu, cheia articolului nu erați tu și John, i-am spus eu.

Pe lîngă vocea lui Meredith, auzeam melodia ritmică a unei balade country și niște pocănituri și șuierături.

— Dar ai băgat o grămadă de alți oameni din Wind Gap în articol. Pe idiotul de preot Bluell, de exemplu. De ce nu și pe mine? John trece printr-o perioadă foarte grea, iar eu sînt foarte importantă pentru el, pentru că îl ajut să treacă prin asta. Toată ziua plînge. Și eu sînt cea care îl ajută.

— Cînd o să scriu un articol în care o să am nevoie de mai multe păreri din Wind Gap, îți iau un interviu. Dacă mai ai ceva de adăugat, bineînțeles.

Pocănitură, șuierătură. Călca.

— Știu o grămadă de lucruri despre familia aia, și mai ales despre Natalie, pe care John nici nu și le imaginează. Sau nu le-ar spune, oricum.

— Minunat, ținem legătura atunci. Și ne vedem curînd.

Am închis, puțin îngrijorată totuși din cauza a ceea ce fata asta voia să-mi spună. Cînd am privit în jos, am văzut că scrisesem „Meredith“ cu litere largi și cursive de-a lungul cicatricelor de pe piciorul stîng.

Pe verandă se afla Amma, înfășurată într-o păturică roz de mătase și cu o batistă umedă pe frunte. Mama avea o tavă de argint cu ceai, pîine prăjită și sticluțe asortate și îi apăsa mîna Ammei pe obraz într-o mișcare circulară.

— Copilaș, copilaș, copilaș, murmura Adora, legănîndu-se amîndouă în balansoar.

Amma moțăia somnoroasă ca un bebeluș în păturica ei, frecîndu-și buzele din cînd în cînd. Era prima dată cînd o vedeam pe mama de la excursia noastră în Woodberry. Mă tot fîțîiam prin fața ei, dar ea nu își lua ochii de la Amma.

— Bună, Camille, șopti Amma în cele din urmă și îmi aruncă un zîmbet firav.

— Sora ta este bolnavă. Mereu are febră de cînd ai venit tu acasă, spuse Adora, apăsînd în continuare în cercuri mîna Ammei.

Îmi imaginam dinții mamei frecîndu-se unul de altul în spatele obrajilor.

Mi-am dat seama că era și Alan acolo, dar de cealaltă parte a ferestrei, privindu-le din canapeaua din camera de zi.

— Trebuie să o ajuți să nu mai fie atît de încordată cînd e cu tine, Camille. E doar o fetiță, șușoti maică-mea către Amma.

Da, era doar o fetiță, dar mahmură. Amma plecase din camera mea aseară pentru a bea ceva în camera ei. Așa stăteau lucrurile în casa asta. Le-am lăsat în urmă șoptindu-și una alteia, cu *preferat* înfiorîndu-mi genunchiul.

— Hey, Scoop*!

Richard ajunsese lîngă mine în sedanul lui. Mă îndreptam spre locul în care fusese descoperit corpul lui Natalie, pentru a vedea exact ce scrie pe baloanele și pe bilețelele lăsate acolo. Curry voia un articol despre ceea ce înseamnă „un oraș în

---

* Știre, noutate, evoluție recentă a unui caz.

doliu“. Asta dacă nu apăreau cumva alte indicii despre crime. Dar avînd în vedere consecințele, era bine să apară niște indicii cît mai curînd.

— Bună, Richard.

— Bun articolul de azi.

Al naibii internet!

— Mă bucur să aud că ți-ai găsit o sursă apropiată poliției.

Zîmbea cu gura pînă la urechi cînd a spus asta.

— Da, și eu.

— Urcă, avem treabă.

Și îmi deschise ușa din dreapta.

— Am propria mea treabă de făcut. Pînă acum, munca cu tine nu mi-a oferit nimic de publicat, numai de „fără comentarii“ am avut parte. În ritmul ăsta, o să mă cheme înapoi editorul.

— Păi, nu putem permite așa ceva, nu? Nu m-aș mai bucura de distragerea atenției. Hai, vino cu mine. Am nevoie de un ghid pentru Wind Gap. Și fac și eu ceva pentru tine: răspund la trei întrebări, complet și adevărat. Neoficial, bineînțeles, dar spun tot ce știu. Hai, Camille! Sau poate ai o întîlnire cu sursa ta din poliție?

— Richard.

— Nu, serios, nu aș vrea să intervin într-o dragoste ce e pe cale să înflorească. Tu și acest tip misterios probabil că faceți o pereche pe cinste.

— Taci din gură.

M-am urcat în mașină. S-a aplecat peste mine, a tras centura și a prins-o, oprindu-se o clipă cu buzele apropiate de ale mele.

— Trebuie să te știu în siguranță.

Îmi arătă un balon care se legăna în locul în care fusese găsită Natalie. Pe el scria *Însănătoșire grabnică!*

— Asta este, pentru mine, imaginea reprezentativă pentru Wind Gap! spuse Richard.

Richard voia să îl duc în toate locurile secrete ale orașului, cotloanele pe care doar localnicii le pot cunoaște. Locurile în care oamenii se întîlneau ca să și-o tragă sau ca să se drogheze, în care puștii se îmbătau sau în care te duceai doar ca să fii

singur și să te gîndești la nemurirea vieții. Fiecare dintre noi are parte de momente în care viața deraiază. Al meu a fost cînd a murit Marian. Iar ziua în care am luat cuțitul în mînă a fost la fel.

— Nu am găsit încă locul uciderii acestor fete, spuse Richard, cu o mînă pe volan și cu cealaltă pe spătarul scaunului meu. Doar locul în care au fost lăsate, iar aici au fost distruse o grămadă de probe.

Tăcu o clipă.

— Scuze, locul uciderii sună cam urît.

— Da, îmi inspiră mai degrabă un abator.

— Oh. Un cuvînt de 50 de cenți, Camille. De 75 de cenți poate în Wind Gap.

— Da, am uitat cît de culți sînteți voi în Kansas.

L-am rugat pe Richard să o ia pe un drum de pietriș nemarcat și am parcat în buruienile crescute pînă la genunchi, la aproximativ 30 de kilometri de locul în care fusese găsit corpul lui Ann. Mi-am șters ceafa în aerul umed și mi-am fluturat puțin mînecile, care se lipiseră de piele. Mă întrebam dacă Richard simțea mirosul băuturii de noaptea trecută, pentru că eu o simțeam acum ieșind prin transpirație.

Am rătăcit prin pădure, în josul dealului și înapoi. Frunzele de bumbac tremurau, ca întotdeauna, într-o adiere imaginară. Din cînd în cînd auzeam vreun animal fugind sau o pasăre luîndu-și zborul. Richard mergea mereu lîngă mine, croind drum prin vegetația bogată. Cînd am ajuns la locul căutat, aveam amîndoi hainele umede, iar fața îmi era acoperită de sudoare. Acolo era, de fapt, o veche sală de clasă, dărăpănată și ușor înclinată, cu tot felul de crengi fluturînd înăuntrul și în afara stinghiilor de lemn.

O jumătate de tablă era încă atîrnată de un perete. Pe ea erau desene foarte detaliate cu penisuri intrînd în vagine, fără corpurile aferente. Pe podea zăceau frunze uscate și sticle goale de băutură, cutii ruginite de bere din vremuri apuse. Mai erau și cîteva bănci. Una dintre ele era acoperită cu o față de masă și avea în centru o vază cu niște trandafiri uscați. Era un loc jalnic pentru a organiza o cină romantică. Speram, totuși, că avusese succes.

— Bună treabă, spuse Richard, arătînd unul dintre desenele de pe tablă.

Tricoul albastru i se lipise de piele și puteam distinge conturul unui piept bine lucrat.

— Aici își petrec timpul puștii, mai ales, i-am spus eu. Dar e în apropierea golfului, așa că m-am gîndit că e bine să-l vezi.

— Îhîm.

Mă privea tăcut.

— Ce faci în Chicago cînd nu lucrezi?

Se aplecase peste bancă și fărîmița frunzele unui trandafir uscat din vază.

— Ce fac?

— Ai un iubit? Sînt convins că ai.

— Nu, nu am mai avut un iubit de foarte multă vreme.

Începu să smulgă petalele trandafirului. Nu îmi dădeam seama dacă chiar îl interesa răspunsul meu. Ridică privirea spre mine și rînji.

— Ești dură, Camille. Nu *oferi* prea mult de la tine. Mă faci să muncesc. Ceea ce îmi place, pentru că este diferit. Pe cele mai multe fete nu le poți opri din vorbit. Nu vreau să jignesc pe nimeni cu asta.

— Nu încerc să par dificilă. Doar că nu mă așteptam la întrebarea asta, i-am răspuns eu, recîștigîndu-mi echilibrul în conversație.

Era doar o mică flecăreală și tachinare. Cu asta mă descurcam.

— Tu ai o iubită? Sînt sigură că ai două, una blondă și una brunetă, să le asortezi la cravată.

— Greșit pe toate planurile. Nu am iubită acum, iar ultima pe care am avut-o era roșcată. Nu se asorta cu nimic din ce aveam eu. A trebuit să plece, în cele din urmă. Era fată bună, păcat.

În mod normal, Richard ar fi fost genul de bărbat pe care nu-l puteam suferi, adică născut și crescut în pluș: arăta bine, era interesant, era deștept și probabil avea și ceva bani. Genul ăsta de bărbați nu m-a atras niciodată, nu au nimic deosebit și, în general, sînt și foarte lași. Evită din instict orice situație care i-ar putea jena sau pune într-o postură ciudată. Dar Richard nu mi se părea deloc plictisitor. Poate din cauza

faptului că rînjetul său era puțin viclean. Sau poate din cauză că își cîștiga existența trăind printre nenorocirile vieții.

— Camille, tu veneai aici cînd erai mică?

Vocea lui fusese foarte înceată, chiar timidă. Se uită în depărtare, iar razele soarelui îi luceau printre șuvițele aurii.

— Bineînțeles. Era locul ideal pentru tot felul de activități imorale.

Richard se apropie de mine și îmi oferi ultimul trandafir din vază, plimbîndu-și degetul pe obrazul meu.

— Înțeleg, spuse el. Cred că e prima dată cînd îmi doresc să fi crescut în Wind Gap.

— Probabil că ne-am fi înțeles foarte bine noi doi, i-am spus eu și chiar credeam asta.

Mă simțeam deodată foarte tristă că în copilărie nu cunoscusem nici un băiat ca Richard, adică cineva care să fie în stare să mă provoace puțin.

— Știi cît ești de frumoasă, da? Ți-aș spune eu, dar pare genul de replică pe care ai respinge-o. În loc de asta, mă gîndeam...

Îmi trase capul spre el și mă sărută, întîi încet, după care, văzînd că nu mă opun, mă prinse în brațe și își împinse limba în gura mea. Era prima oară cînd cineva mă săruta în trei ani de zile. Îmi plimbam mîinile pe umerii lui, cu trandafirul foșnindu-i pe spate. I-am îndepărtat gulerul și l-am lins pe gît.

— Cred că ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o, îmi spuse, trecîndu-și degetul pe linia obrazului meu. Nici nu am mai putut gîndi clar în ziua în care te-am văzut prima dată. Vickery m-a trimis acasă.

Rîse.

— Și eu cred că ești frumușel, i-am răspuns eu, ținîndu-i mîinile într-ale mele pentru a nu încerca să mă pipăie. Aveam o bluză subțire și nu voiam să îmi simtă cicatricele.

— *Și eu cred că ești frumușel?* mă imită el și rîse. Doamne, Camille, nu prea te pricepi să fii romantică, nu?

— M-ai luat pe nepregătite. Adică, în primul rînd, nu cred că e o idee bună, ca noi doi să avem o relație.

— Chiar oribilă.

Și îmi sărută lobul urechii.

— Și, în plus, nu vrei să cercetezi locul?

— *Donșoară* Preaker, am cercetat locul ăsta a doua zi de cînd am ajuns aici. Dar mi-a făcut plăcere să mă plimb cu tine.

Richard cercetase și celelalte două locuri pe care le mai știam. Un hangar de vînătoare părăsit din partea de sud a pădurii a scos la iveală o fundă galbenă de prins părul, neidentificată însă de nici una dintre cele două familii. La faleza din partea de est a orașului, de unde puteai privi fluviul Mississippi, a fost identificată urma unui pantof sport de copil, dar care nu s-a potrivit cu nici unul din pantofii celor două fete. Au mai fost găsite urme de sînge uscat pe firele de iarbă, dar, din nou, nu se potrivea grupa sanguină. Încă o dată cunoștințele mele erau inutile. Dar se pare că lui Richard nu-i păsa de chestia asta. Am mers oricum pînă la faleză, cu șase cutii de bere alături, și am stat în soare privind fluviul Mississippi, care sclipea verde ca un șarpe uriaș.

Acesta era unul dintre locurile preferate ale lui Marian, cînd se putea ridica din pat. Pentru o clipă, i-am simțit în spate greutatea de copil, chicotelile vesele în urechea mea și brațele slăbănoage prinse de umerii mei.

— Unde ai duce o fetiță ca să o strîngi de gît? întrebă Richard.

— În mașină sau acasă, i-am răspuns, simțind fiori pe spate.

— Și ca să-i smulgi dinții?

— Undeva unde aș putea lucra în voie. O pivniță, poate. Sau o cadă. Fetele muriseră deja, nu?

— Asta e una din cele trei întrebări?

— Desigur.

— Amîndouă muriseră.

— Moarte de suficient timp pentru a nu curge deloc sînge cînd le-au fost smulși dinții?

O barcă ce plutea pe rîu începu să se întoarcă în firul curentului. Oamenii care au apărut pe punte cu niște vîsle încercau disperați să o readucă pe direcția corectă.

— La Natalie a curs sînge. Dinții i-au fost smulși imediat după strangulare.

Mi-am adus aminte de Natalie Keene, ochii căprui-deschis și încremeniți, prăvălită într-o cadă, în timp ce cineva îi smulgea

dinții. Pe bărbie i se scurgea sîngele. O mînă pe un patent. O mînă de femeie.

— Îl crezi pe James Capisi?

— Sincer, nu știu ce să cred, Camille. Puștiul e absolut îngrozit. Maică-sa ne sună mereu să ne ceară pe cineva de pază. E sigur că femeia o să îl ia și pe el. L-am chinuit puțin, l-am făcut mincinos, să văd dacă își schimbă povestea. Nimic.

Își întoarse fața spre mine.

— Atît îți spun: James Capisi e foarte sigur de ceea ce spune. Dar nu văd cum ar putea fi adevărat. Nu se încadrează în nici un profil cu care am lucrat pînă acum. Nu se potrivește. Și asta ți-o spun din intuiție de polițist. De fapt, ai vorbit și tu cu el, tu ce crezi?

— Sînt de acord cu tine. Mă întreb dacă nu e doar îngrozit de cancerul maică-sii și își proiectează cumva această teamă asupra a ceea ce a văzut de fapt. Nu știu. Și despre John Keene ce crezi?

— Se potrivește profilului: are vîrsta potrivită, face parte din familia uneia dintre victime și pare că suferă puțin cam mult.

— Sora lui a fost ucisă.

— Așa e. Dar... eu sînt bărbat și îți spun sigur că un puști preferă să se sinucidă decît să plîngă în public. Iar el se smiorcăie prin tot orașul.

Richard suflă prelung în sticla de bere, ca o chemare către o ambarcațiune care tocmai trecea pe rîu.

Deja răsărise luna și musculițele erau în plină agitație cînd Richard m-a adus acasă. Bîzîitul lor era la fel ca zvîcnirea dintre picioarele mele cînd l-am lăsat să mă atingă. Mi-am tras fermoarul și i-am adus mîna pe clitorisul meu, ținînd-o acolo pentru a nu încerca să exploreze mai departe și să simtă marginea cicatricelor. Ne-am făcut unul pe altul ca niște puști de școală (*colțunaș* îmi zvîcnea tare și roz pe piciorul stîng cînd am avut orgasm) și eram lipicioasă și miroseam a sex cînd am deschis ușa de la intrare și am văzut-o pe mama stînd pe trepte cu un pahar de amaretto.

Purta o cămașă de noapte roz cu niște mînecuțe feciorelnice pufoase și cu o fundă de satin în jurul gulerului. Mîinile îi erau din nou bandajate, deși inutil, iar fețele erau la fel de curate ca la început, deși fuseseră în manșete. Se legăna încet cînd am intrat eu, ca o fantomă care nu știa dacă să plece sau să mai rămînă. Rămase.

— Camille, vino să stai jos!

Întinse mîinile fleșcăite spre mine.

— Nu, mai întîi ia-ți un pahar din bucătărie. Să bei ceva cu Mama. Cu mama ta.

Probabil o să fie groaznic, mi-am zis cînd îmi luam un pahar. Dar, pe lîngă asta, mai era ceva: eram singură cu ea! O dorință chinuită a copilăriei. Posibil a fi împlinită.

Maică-mea turnă neatentă, totuși perfect, umplîndu-mi paharul exact la limită. Era, oricum, o provocare să beau din el fără să vărs. Se strîmbă puțin privindu-mă. Se lăsă cu spatele pe stîlp și își îndoi picioarele sub ea.

— Cred că în sfîrșit mi-am dat seama de ce nu te iubesc!

Știam că nu mă iubește, dar nu credeam că o poate spune cu voce tare. Încercam să mă prefac interesată, ca un om de știință pe cale să facă o descoperire măreață, dar mi se puse un nod în gît și nu mai puteam să respir.

— Îmi aduci aminte de mama mea, de Joya. Rece și distantă și atît de nătîngă. Nici pe mine nu m-a iubit mama mea. Și dacă voi, fetelor, nu mă iubiți, nu o să vă iubesc nici eu.

Am simțit un val de furie în stomac.

— Nu am spus niciodată că nu te iubesc, e o nebunie. O nebunie, futu-i! Tu nu m-ai plăcut niciodată, nici măcar cînd eram copil. Nu am simțit altceva decît răceală din partea ta, așa că nu încerca să dai vina pe mine.

Am început să-mi frec palma cu asprime de marginea scării. Maică-mea zîmbi încordat la ceea ce făceam, așa că m-am oprit.

— Dar întotdeauna ai fost așa de încăpățînată! Niciodată drăguță. Îmi aduc aminte cînd aveai șase sau șapte ani. Am vrut să îți coafez părul în bucle pentru poza de la școală. Dar tu ți l-ai tăiat de tot cu foarfeca.

Nu-mi aduceam aminte episodul ăsta. Dar parcă Ann făcuse chestia asta.

— Nu prea cred, mamă.

— Catîr. Excat ca și fetele astea. Am încercat să mă apropii și de fetele astea care au fost ucise.

— Cum adică ai vrut să te apropii?

— Îmi aminteau de tine, alergînd toată ziua prin oraș ca niște sălbăticiuni. Ca niște animale micuțe. Mă gîndeam că, dacă mă apropii de ele, o să te înțeleg pe tine mai bine. Dacă ajungeam să le plac pe ele, poate te-aș fi plăcut și pe tine. Dar n-am reușit.

— Nici nu m-aș fi așteptat.

Pendula bătu ora 11. Mă întrebam de cîte ori auzise maică-mea acest sunet crescînd în casa asta.

— Cînd te-am avut înlăuntrul meu, cînd eram fată, mult mai tînără decît ești tu acum, mă gîndeam că tu o să mă salvezi. Că tu o să mă iubești. Și atunci o să mă iubească și mama mea. Dar s-a dovedit a fi o glumă.

Vocea ei deveni ascuțită și răgușită, ca o eșarfă roșie într-o furtună.

— Eram doar un copil.

— Chiar de mică nu mă ascultai, nu voiai să mănînci. De parcă mă pedepseai că exist. Arătam ca o proastă. Ca un copil bleg.

— Dar *erai* un copil.

— Și uite că acum te-ai întors și mă obsedează ideea: de ce Marian și nu ea?

Furia mi se transformă instantaneu în disperare. Degetele îmi găsiră o aschie de lemn în treaptă. Mi-am băgat-o sub unghie. Nu aveam de gînd să plîng pentru femeia asta.

— Nici eu nu sînt prea încîntată că trăiesc, mamă. Dacă te consolează cu ceva.

— Ai atîta ură în tine!

— De la tine am învățat.

Maică-mea se aplecă și mă prinse cu ambele mîini. Apoi întinse mîna spre spatele meu și încercui cu unghia singura bucată de piele netedă, fără cicatrice.

— Singurul loc pe care îl mai ai, îmi șopti.

Respirația îi era stătută și îmbîcsită, precum aerul care ieșea dintr-un puț părăsit.

— Așa e.

— Într-o zi am să cioplesc numele meu acolo.

Mă zgîlțîi și îmi dădu drumul, după care mă lăsă singură pe trepte cu ceea ce mai rămăsese din băuturi.

Am băut ce mai era și am avut niște vise întunecate și lipicioase. Maică-mea mă despicase și îmi scotea toate organele, pe care le alinia pe marginea patului, în timp ce pielea îmi atîrna de-o parte și de alta. Își cosea inițialele în fiecare organ de-al meu, după care le băga la loc înăuntru, laolaltă cu alte obiecte uitate: o minge de cauciuc portocalie de la Day Glo*, pe care o cîștigasem la un tonomat cînd aveam 10 ani, o pereche de ciorapi de lînă mov, pe care îi purtasem la 12 ani și un inel ieftin auriu, pe care mi-l cumpărase un băiat în prima clasă de liceu. Cu fiecare obiect aveam senzația de ușurare că îl găsisem.

Cînd m-am trezit, trecuse deja ora prînzului și mă simțeam pierdută și speriată. Am luat o înghițitură din sticluța de votcă pentru a alunga panica, după care am alergat la baie și am vomitat-o, împreună cu dîre de salivă maro de amaretto.

M-am dezbrăcat și m-am băgat în cadă, simțind pe spate porțelanul rece. M-am întins și am dat drumul la apă, lăsînd-o să se adune peste mine, inundîndu-mi urechile pînă cînd am auzit acel bîldîbîc! relaxant al bărcii care se scufundă. Voi putea rezista vreodată să las apa să îmi acopere fața și să îmi țin ochii deschiși? Pur și simplu, refuzi să te mai ridici 4 centrimetri și se termină totul.

Apa mă înțepa în ochi și îmi acoperea nasul, iar apoi mă acoperi cu totul. Încercam să îmi imaginez cum arăt de deasupra: o piele biciuită și o față încremenită clipocind sub apă. Corpul meu respingea liniștea. Îmi urla în urechi: *corsaj*, *murdar*, *cicăleală*, *văduvă*. Îmi simțeam stomacul și gîtul încordate, căutînd disperate aerul. *Deget*, *tîrfă*, *gaură*! Apoi cîteva momente de așteptare. Ce modalitate curată de a muri! *Floare*, *luciu*, *arătos*!

---

* Marcă de vopsea.

Am zvîcnit la suprafață, gîfîind în aer. Capul meu era îndreptat spre tavan, tremurînd. Ușurel, ușurel, mi-am spus. Ușurel, drăguțo, o să fii bine. Mi-am mîngîiat obrazul și m-am alintat singură — ce jalnic — dar mi se mai potoli gîfîiala.

Apoi, un atac de panică. Am întins mîna pe spate pentru a verifica locul neted de piele. Era încă neted.

Pe cer zăcea niște nori negri, iar soarele se zărea doar pe conturul lor, aruncînd în jur o lumină galbenă bolnăvicioasă, de parcă eram niște gîngănii ascunse sub obiecte fluorescente. Încă slăbită după întîlnirea cu maică-mea, lumina slabă părea potrivită. Trebuia să mă întîlnesc cu Meredith Wheeler pentru un interviu despre familia Keene. Nu credeam că o să scoată la iveală cine știe ce informații, dar mai făceam rost de un citat, de care aveam oricum nevoie, deoarece nu mai auzisem nimic despre ei de la ultimul articol. Adevărul era că, o dată ce John locuia acum în spatele casei lui Meredith, nu puteam ajunge la el decît prin intermediul ei. Și sînt sigură că îi plăcea la nebunie chestia asta.

Am mers pînă la Strada Principală, la locul în care îmi lăsasem ieri mașina pentru a porni escapada cu Richard. M-am așezat fără prea mare convingere la volan și am reușit să ajung la casa lui Meredith cu o jumătate de oră mai devreme. Știind ce pregătiri face în așteptarea mea, am bănuit că mă va aștepta și vom merge pe veranda din spate, pentru a avea ocazia să mai stau de vorbă cu John. Dar ea nu era acasă. În schimb se auzea muzică din spate, așa că m-am dus pînă acolo pentru a le vedea pe cele Patru Mici Blonde îmbrăcate în bikini fosforescente la un capăt al piscinei, trecîndu-și o țigară de iarbă de la una la alta și pe John la celălalt capăt, stînd la umbră și privindu-le. Amma era bronzată, blondă și încîntătoare, fără nici o urmă a mahmurelii din ziua precedentă. Era la fel de micuță și de colorată precum o tavă cu aperitive.

Văzînd atîta piele netedă, mi-am simțit propria piele gîdilîndu-mă. Era prea mult de suportat un contact direct, peste atacul meu de panică de dimineață. Așa că am rămas să privesc de lîngă colțul casei. Mă putea vedea oricine, dar se pare că

nu prea le păsa. Cele trei prietene ale Ammei se prinseră într-o spirală de marijuana, întinse pe pături cu fața în jos.

Amma stătea în picioare, privindu-l de sus pe John, masîndu-și ulei de bronzat pe umeri, pe piept, pe sîni, strecurîndu-și mîna în sutien, fixîndu-l pe John, fixînd-o pe ea. John nu părea să reacționeze, stătea ca un copil după șase ore de uitat la televizor. Cu cît se freca Amma mai lasciv, cu atît părea el mai puțin interesat. Ei îi căzu unul din triunghiurile sutienului, descoperindu-i sînul. Are 13 ani, mă gîndeam, dar simțeam o urmă de admirație pentru puștoaică. Cînd eram deprimată, mă răneam singură. Amma îi rănea pe alții. Cînd eu aveam nevoie de atenție, mă puneam la dispoziția băieților: *fă-mi ce vrei, numai iubește-mă*. Oferta sexuală a Ammei părea mai degrabă un fel de agresiune. Picioare lungi și slabe, talie și încheieturi subțiri, o voce copilărească, toate te ținteau ca o armă: *fă-mi ce vreau eu, s-ar putea să te iubesc*.

— Hei, John, cu ce crezi că semăn? strigă Amma.

— Cu o fată care se poartă urît și care crede că e mai drăguță decît este de fapt, îi răspunse John.

Stătea pe marginea piscinei în pantaloni scurți și tricou, cu picioarele scufundate în apă. Avea niște fire de păr foarte subțiri pe picioare, aproape feminine.

— Zău? Atunci de ce nu încetezi să mă mai privești din ascunzătoarea ta, îi spuse ea, arătînd cu piciorul spre garajul ale cărui ferestre aveau niște perdele albastre. Meredith o să fie geloasă.

— Mă simt mai bine să te supraveghez, Amma. Întotdeauna sînt cu ochii pe tine.

Părerea mea: sora mea intrase în camera lui fără ca el să știe și îi umblase prin lucruri. Sau îl așteptase în pat.

— Cu siguranță că îți place, spuse ea rîzînd, cu picioarele desfăcute.

Părea oribilă în umbră, razele soarelui aruncîndu-i umbre pe față.

— O să vină și rîndul tău într-o zi, Amma, și asta curînd, spuse el. Curînd.

— Da, ești mare sculă, am auzit, îi strigă Amma.

Kylie își ridică privirea, se uită la prietena ei, zîmbi, după care se întinse la loc.

— Și cu răbdare.

— Păi o să ai nevoie, îi spuse ea și îi trimise un sărut prin aer.

Amaretto îmi venea în continuare înapoi și mă cam săturasem de flecăreala asta. Nu-mi plăcea deloc să îl aud pe John Keene flirtînd cu Amma, indiferent de cît de provocator se purta ea. Avea totuși 13 ani.

— Bună! am strigat eu, iar Amma își flutură degetele spre mine.

Două dintre cele trei blonde mă priviră, după care se întinseră la loc. John luă puțină apă în mîini și își spălă fața înainte să îmi zîmbească. Încerca să își amintească conversația, neștiind ce auzisem eu. Am rămas indiferentă față de amîndoi și m-am îndreptat spre John, oprindu-mă la cîțiva centimetri distanță.

— Ai citit articolul? l-am întrebat, iar el dădu din cap aprobator.

— Da, mulțumesc, a fost drăguț. Cel puțin partea despre Natalie.

— Am venit să vorbesc puțin și cu Meredith despre Wind Gap și poate și despre Natalie. E în regulă?

Își ridică umerii.

— Sigur. Ea încă nu a venit. Nu avea suficient zahăr pentru ceai. A intrat în panică și a fugit la magazin, nemachiată chiar.

— Uh, scandalos!

— Pentru Meredith, este.

— Cum îți merge aici?

— Ei, bine, spuse el.

Începu să își mîngîie mîna dreaptă. Alinare. Îmi părea din nou rău pentru el.

— Nu știu dacă o să-mi mai fie bine vreodată undeva, așa că e greu de zis dacă aici sînt în regulă sau nu, înțelegi?

— Adică: locul ăsta e oribil și aș vrea să mor, dar nici nu știu unde în altă parte aș vrea să fiu, am completat eu.

Se întoarse și mă privi fix, cu ochii albaștri oglindind apa piscinei.

— Da, exact asta vreau să spun.

Obișnuiește-te cu ideea, m-am gîndit eu.

— Te-ai gîndit cumva să apelezi la un ajutor de specialitate, la un terapeut? S-ar putea să îți fie de folos.

— Da, John, ți-ar putea potoli anumite *nevoi*. Unele pot fi chiar *mortale*, știi? N-am vrea să mai apară și alte fete fără dinți.

Amma intrase în apă și plutea la jumătate de metru mai încolo de el.

John tăcu și pentru o clipă am avut senzația că o să sară în apă și o s-o înece. Dar el îndreptă un deget spre ea, își deschise gura, o închise și plecă spre căsuța lui.

— A fost foarte dur din partea ta, i-am spus eu.

— Dar amuzant, spuse Kylie, plutind pe o saltea roz gonflabilă.

— Ce ciudat, adăugă și Kelsey, înotînd lîngă ea.

Jodes rămăsese pe pătură, cu genunchii adunați sub bărbie și cu ochii ațintiți pe garaj.

— Ai fost așa drăguță cu mine seara trecută! Acum ești cu totul altfel, i-am spus Ammei. De ce faci asta?

Păru surprinsă o secundă.

— Nu știu. Aș vrea să pot să nu mai fiu așa. Aș vrea.

Înotă spre prietenele ei cînd Meredith tocmai apăru la ușă și mă strigă înăuntru.

Casa familiei Wheeler îmi părea cunoscută: o canapea umflată de pluș, o măsuță de cafea cu o corabie în miniatură, un taburet de catifea verde, o fotografie alb-negru a Turnului Eiffel. Poterry Barn, catalogul de primăvară. Lîngă farfuriuțele galbene ca lămîia pe care Meredith tocmai le aducea pe masă, luceau niște tarte cu mure.

Ea purta o rochie de vară de pînză de culoarea piersicii, cu părul strîns la ceafă într-o coadă de cal ușoară, care, probabil, i-a luat 20 de minute să o facă atît de perfect. Semăna, dintr-o dată, foarte bine cu maică-mea. Ar fi putut să fie mult mai ușor copilul adorat al Adorei decît am fost eu vreodată. Am simțit un val de ciudă și am încercat să mi-l controlez, în timp ce ea turna ceai și zîmbea.

— N-am idee ce îți spunea sora mea, dar îmi imaginez că era fie urît, fie nepoliticos, așa că îmi cer scuze pentru ea. Dar

sînt sigură că știi că Amma e, de fapt, clopoțelul de start între ele.

Se uita la tartă, dar parcă se abținea să o mănînce. Arăta prea bine acolo.

— Probabil că o cunoști pe Amma mai bine decît mine, am spus eu. Ea și cu John nu par a se...

— E un copil cu multe nevoi, spuse ea încrucișîndu-și picioarele, desfăcîndu-le și îndreptîndu-și rochia. Ammei îi e teamă că o să se zbîrcească în aer ca un balon și o să dispară dacă nu are tot timpul parte de atenție. În special de atenția băieților.

— Dar de ce nu îl place pe John? Sugera oarecum că el este cel care a rănit-o pe Natalie.

Mi-am scos reportofonul și l-am pornit, în parte pentru că nu voiam să pierd timpul cu jocuri de orgoliu, dar în special pentru că speram să spună ceva interesant despre John. Dacă el era suspectul principal, cel puțin în mintea oamenilor din Wind Gap, aveam nevoie de un citat ca lumea.

— Așa e Amma. Are o răutate în ea. John mă place pe mine și nu pe ea, așa că îl atacă tot timpul. Asta cînd nu încearcă să mi-l fure. De parcă ar fi posibil așa ceva.

— Dar se pare că multă lume vorbește totuși, spunînd că John ar avea ceva de-a face cu crima. De ce crezi că se spune asta?

— Ea dădu din umeri, își scoase buza de jos în afară și privi caseta rotindu-se cîteva secunde.

— Știi cum e. El nu e din oraș. E deștept și sociabil și arată de zece ori mai bine decît oricine din orașul ăsta. Oamenilor le place să creadă că el a făcut-o, pentru că în felul ăsta... *răutatea* n-ar mai proveni din Wind Gap. Ar fi de afară. Mănîncă-ți tarta!

— Tu crezi că el e nevinovat?

Am mușcat o dată și glazura mi se scurse pe buze.

— Bineînțeles că așa cred. E numai bîrfă totul. Doar pentru că cineva pleacă la plimbare cu mașina... mulți oameni fac asta pe aici. Numai că John și-a ales prost momentul.

— Iar familia? Ce poți să-mi spui despre familiile fetelor?

— Erau niște fete tare drăguțe, bine crescute și foarte dulci. E ca și cum Dumnezeu a ales ce era mai bun în Wind Gap și le-a luat la el în rai.

Repetase clar replica asta, o rostise cu o anumită ritmicitate. Chiar și zîmbetul părea studiat: prea puțin ar fi avar, prea mult ar fi necuviincios. Dacă zîmbesc doar atît, e în regulă. Curajos și optimist.

— Meredith, știu că nu asta e părerea ta despre acele fete.

— Dar atunci ce fel de citat vrei?

— Unul sincer.

— Nu pot să fiu sinceră. John m-ar urî.

— Nu e nevoie să îți dau și numele în articol.

— Păi atunci ce rost are să îmi mai iei interviu?

— Dacă știi ceva despre fete, ceva despre care oamenii nu vorbesc, ar fi bine să-mi spui. Ar distrage atenția de la John.

Meredith luă o înghițitură mică de ceai și tamponă ușor cu șervețelul colțul buzelor ei roșii.

— Dar tot mi-ar apărea numele în articol, pe undeva?

— Da, te pot cita în altă parte.

— Vreau să rămînă partea cu Dumnezeu care care le-a ales pentru rai, se miorlăi Meredith.

Își frămînta mîinile și îmi zîmbi dintr-o parte.

— Nu. Asta nu. O să folosesc citatul despre John, care nu e din oraș și de aia bîrfește lumea despre el.

— De ce nu poți folosi citatul pe care îl vreau eu?

Parcă era un copil de 5 ani, îmbrăcată ca o prințesă și foarte nervoasă că păpușa nu vrea să bea ceaiul ei imaginar.

— Pentru că e total diferit de tot ceea ce am auzit pînă acum și pentru că nimeni nu vorbește în realitate așa. Sună fals.

Era cel mai jalnic dialog pe care îl avusesem vreodată cu o persoană intervievată și, în același timp, o modalitate absolut imorală de a-mi face meseria. Dar aveam nevoie de nenorocita ei de poveste. Meredith își rotea lănțișorul de argint la gît și se uita la mine.

— Ai fi putut fi manechin, știi? îmi spuse ea brusc.

— Mă îndoiesc, i-am răspuns nervoasă.

De fiecare dată cînd oamenii îmi spuneau că sînt frumoasă, îmi aminteam toate urîțeniile care îmi colcăiau pe sub haine.

— Ai fi putut. Întotdeauna mi-am dorit să fiu ca tine cînd mă fac mare. Mă gîndesc des la tine, știi? Adică, știu că mamele noastre sînt prietene și toate astea și mă gîndeam la tine în

Chicago și mi te imaginam într-o casă mare, cu niște fete cîrlionțate și cu un soț marfă, bancher sau ceva. Îmi imaginam cum stați toți în bucătărie și beți suc de portocale, iar el se urcă în Jaguar și pleacă la serviciu. Dar cred că mi-am imaginat greșit.

— Așa e. Sună bine, totuși.

Am mai mușcat o dată din tartă.

— Dar spune-mi despre fete.

— Numai la muncă te gîndești, nu? Niciodată nu ai fost foarte prietenoasă, de fapt. Știu ce s-a întîmplat cu sora ta. Aceea care a murit.

— Meredith, mai stăm altă dată de vorbă. Mi-ar face plăcere. După ce se termină povestea asta. Dar hai să rezolvăm cu interviul ăsta, după care, poate, ne relaxăm puțin.

Nu aveam de gînd să mai rămîn un minut în plus după ce terminam interviul.

— Okay... deci, uite care e treaba. Cred că știu de ce... dinții..., și mimă smulgerea lor.

— De ce?

— Nu pot să cred că toată lumea refuză să accepte chestia asta! spuse ea.

Meredith privi în jurul ei, prin cameră.

— Nu știi de la mine, bine? continuă ea. Fetelor, Ann și Natalie, le plăcea să muște.

— Cum adică, le plăcea să muște?

— Amîndurora. Aveau niște firi foarte sălbatice. Adică înfricoșătoare de-a dreptul. Ca niște băieți. Dar ele nu loveau, doar mușcau. Uite!

Își întinse mîna dreaptă. Chiar deasupra degetului mare erau trei semne albe care luceau în lumina după-amiezii.

— Asta o am de la Natalie. Și asta.

Își ridică părul și îmi arătă urechea stîngă, unde mai avea doar jumătate din lob.

— M-a mușcat de mînă cînd îi făceam unghiile. Și-a dat seama apoi că nu îi place, dar i-am spus să mă lase să termin și cînd i-am dat drumul la mînă, și-a înfipt dinții în mine.

— Și lobul urechii?

— Am rămas o dată acolo peste noapte cînd nu îmi pornea mașina. Adormisem în camera de oaspeți, cînd m-am trezit

brusc cu cearșafurile pline de sînge și cu urechea arzînd și parcă voiam să fug de ea, dar era încă prinsă de capul meu. Iar Natalie urla de parcă ea luase foc. Urletul ei m-a speriat mai tare decît mușcătura. A venit domnul Keene și a potolit-o. Copilul ăla avea niște probleme grave. Am căutat lobul, poate puteau să mi-l coasă la loc la spital. Dar nu l-am mai găsit. Cred că l-a înghițit.

Rîse, cu un sunet ca și cum ar fi scăpat un nod de aer.

— Dar îmi pare rău de ea, în general.

Minți.

— Ann era la fel de rea? am întrebat eu.

— Mai rău. Sînt o grămadă de oameni în oraș cu semne de la mușcătura ei. Inclusiv mama ta.

— Poftim?

Mi se umeziră palmele și îmi simțeam deodată spatele rece.

— Mama ta îi dădea meditații lui Ann, iar ea nu pricepea. S-a enervat rău de tot, i-a smuls o șuviță de păr mamei tale și a mușcat-o de încheietură. Rău de tot. Cred că i-au pus și copci.

Îmi închipuiam brațul subțire al mamei prins în niște dinți micuți, Ann scuturîndu-și capul ca un cățel, sîngele țîșnind pe mîneca mamei și pe buzele fetiței. Un urlet și i-a dat drumul.

Un mic inel de linii întortocheate și, la mijloc, un cerc de piele perfectă.

Unsprezece

Sună telefonul în camera mea, dar nici vorbă de maică-mea. Îl puteam auzi pe Alan la parter, certînd-o pe Gayla că a tăiat greșit filé-urile.

— Știu că pare lipsit de importanță, Gayla, dar privește lucrurile astfel: lucrurile mărunte fac diferența dintre o masă bună și experiența de a mînca.

Gayla emise un sunet ca și cum ar fi priceput. Chiar și mîrîiturile ei aveau un zbîrnîit anume.

L-am sunat pe Richard pe mobil, unul dintre puținii oameni din Wind Gap care aveau așa ceva, dar poate n-ar trebui să judec pe nimeni, deorece și eu sînt unul dintre puținii care nu au mobil în Chicago. Nu aș vrea să fiu niciodată atît de disponibilă.

— Detectiv Willis.

Pe fundal se auzea tare un microfon strigînd un nume.

— Ești ocupat, domnule detectiv?

Am roșit. Neseriozitatea părea a fi o tachinare, care părea a fi o nebunie.

— Salut, îmi răspunse el cu o voce politicoasă. Aproape am terminat. Pot să te sun eu mai tîrziu?

— Sigur, numărul meu e...

— E scris pe ecranul telefonului.

— Mișto.

— Foarte.

Douăzeci de minute mai tîrziu:

— Scuze, eram la spitalul din Woodberry cu Vickery.

— O pistă?
— Un fel de.
— Un cometariu?
— M-am simțit minunat aseară.

Scrisesem *Richard polițistul* de 12 ori pe piciorul stîng și a trebuit să mă opresc, pentru că îmi ardeau degetele după o lamă.

— Da, și eu. Uite ce e, trebuie să te întreb ceva direct și vreau să îmi răspunzi sincer. Neoficial. Apoi am nevoie și de un comentariu pe care să îl pot publica în viitorul articol.

— OK, încerc să te ajut, Camille. Ce vrei să mă întrebi?

— Ne putem vedea la barul ăla slinos unde ne-am întîlnit prima dată? Trebuie să te întreb personal și trebuie să ies din casă și da, spun și asta: trebuie să beau ceva.

Trei băieți cu care fusesem colegă se aflau la barul Sensors cînd am intrat, niște băieți de treabă, dintre care unul cîștigase Panglica Albastră la un tîrg național pentru ugerul obscen de mare al scroafei sale. Un stereotip tradițional, care i-ar fi plăcut foarte mult lui Richard. Am schimbat amabilități, mi-au făcut cinste cu primele două pahare și am văzut fotografiile copiilor, opt în total. Unul dintre ei, Jason Turnbough, era la fel de blond și de rotund la față ca în copilărie. I se zărea mereu limba în colțul gurii, obrajii îi erau roz, iar ochii rotunzi și albaștri rătăceau încontinuu între sînii și fața mea. Se opri însă de îndată ce am scos reportofonul și am întrebat despre cele două crime. Atunci atenția i-a fost captată de rotițele casetei. Ciudat cum oamenii simt atîta presiune cînd le este publicat numele. Este o dovadă e existenței lor. Îmi imaginam o turmă de fantome bîntuind printre filele ziarelor și arătînd vreun nume pe pagină: *Uite, aici sînt! Ți-am zis eu că am trăit cîndva, ți-am zis că am existat!*

— Cine ar fi crezut cînd eram colegi la școală că azi o stăm aici de vorbă despre niște crime în Wind Gap? se miră Tommy Ringer, acum un bărbat brunet cu o barbă deșirată.

— Te înțeleg, și eu acum lucrez într-un supermarket, pentru Dumnezeu! spuse și Ron Laird, un tip amabil cu o față de șoricel, dar cu o voce puternică.

Toți trei străluceau de mîndrie civică. Ce dacă infamia se instalase în Wind Gap, ei o vor înfrunta. O să continue să muncească la supermarket, la farmacie, la crescătoria de pui. Și cînd aveau să moară, munca asta și faptul că se însuraseră și că aveau copii o să fie pe lista realizărilor. Și era ceva ce aproape li se întîmplase lor. De fapt, mai exact, era ceva ce se întîmplase în orașul lor. Aici nu eram prea sigură de părerea lui Meredith. Se pare că unora le-ar fi plăcut la nebunie ca asasinul să fi fost un tip născut și crescut în Wind Gap. Unul cu care fuseseră cîndva la pescuit sau coleg din echipa de cercetași. Povestea ar fi fost mult mai interesantă așa.

Richard deschise larg ușa, care părea foarte ușoară pentru cum arăta. Orice client care nu mai venise pînă atunci trăgea de ușă cu putere, așa că, la cîteva minute, se auzea o bubuitură în peretele lateral. Ceea ce oferea o ritmicitate interesantă conversației.

Cînd intră în bar, aruncîndu-și haina pe umăr, cei trei mîrîiră.

— Uite-l și pe ăsta!

— Sînt impresionat pînă la lacrimi, tipule!

— Mai păstrează niște celule cenușii și pentru caz, amice. Cam ai nevoie.

M-am dat jos de pe scaunul barului, mi-am lins buzele și am zîmbit.

— Băieți, trebuie să mai și muncim. E timpul pentru un interviu. Mulțumesc pentru băuturi.

— O să fim tot aici cînd te plictisești, strigă Jason.

Richard zîmbi spre el, mîrîind „idiot“ printre dinți.

Mi-am înghițit și cel de-al treilea pahar de whiskey și am rugat-o pe chelneriță să ne pregătească masa și, cînd ne-am așezat la masă cu paharele în față, mi-am pus capul pe mîini, întrebîndu-mă dacă chiar vreau să vorbesc despre caz. El avea o cicatrice chiar deasupra sprîncenei și o gropiță mică în bărbie. Și-a pus de două ori piciorul peste al meu și nimeni nu putea observa chestia asta.

— Deci, despre ce e vorba, Scoop?

— Uite, trebuie să știu ceva. Trebuie neapărat să știu și dacă nu îmi poți spune, nu îmi poți spune, dar te rog să te gîndești bine.

Dădu din cap.

— Cînd te gîndești la persoana care a comis aceste crime, ai pe cineva anume în minte? am întrebat eu.

— Am cîteva persoane.

— Bărbat sau femeie?

— De ce mă întrebi asta acum și de ce e atît de urgent să-ți răspund?

— Pur și simplu, trebuie să știu.

Se opri, sorbi din pahar și își frecă bărbia.

— Eu nu cred că o femeie ar fi fost în stare de asemenea crime.

Îmi atinse din nou piciorul.

— Hei, ce se întîmplă de fapt? Să nu mă minți.

— Nu știu, m-am speriat foarte tare. Aș vrea să știu încotro să îmi îndrept energia.

— Lasă-mă să te ajut.

— Știai că fetele erau cunoscute pentru pasiunea de a mușca oameni?

— Am înțeles de la școală că Ann a fost implicată într-un incident cu pasărea vecinului, spuse el. Iar Natalie avea, de asemenea, o situație mai dificilă, din cauza a ceea ce s-a întîmplat la școala anterioară.

— Natalie i-a mușcat lobul urechii cuiva.

— Nu. Nu am asemenea reclamații la adresa lui Natalie de cînd a venit aici.

— Atunci înseamnă că nu au depus plîngere. Am văzut urechea, Richard, nu mai era pic de lob și persoana asta nu avea nici un motiv să mă mintă. Și Ann a atacat pe cineva. A mușcat, adică. Și mă întreb tot mai mult dacă fetele astea nu au iritat persoana nepotrivită. E ca și cum ar fi fost reduse la tăcere, omorîte ca niște animale rele. Poate de-asta li s-au smuls dinții.

— Hai să o luăm încet. Mai întîi, pe cine au mușcat fetele astea?

— Nu pot să spun.

— Dumnezeule, Camille, eu nu mă joc aici. Spune-mi!

— Nu.

Mă mira furia lui. M-aș fi așteptat să rîdă și să-mi spună că sînt drăguță cînd îl înfrunt.

— Este un nenorocit de caz de crimă, înțelegi? Dacă deții informații, am nevoie de ele.

— Păi fă-ți datoria!

— Încerc, Camille, dar faptul că tu te joci cu nervii mei nu mă ajută deloc.

— Acum știi și tu cum e, am murmurat eu în joacă.

— Bine.

Își frecă ochii.

— Am avut o zi foarte lungă azi, așa că... noapte bună. Sper că ți-am fost de folos.

Se ridică și își împinse paharul pe jumătate plin spre mine.

— Am nevoie de o declarație oficială.

— Altă dată. Trebuie să iau puțină distanță acum. S-ar putea să fi avut dreptate că o relație între noi ar fi o idee îngrozitoare.

Plecă, iar băieții mă strigară să vin din nou lîngă ei. Le-am făcut semn că nu, mi-am terminat băutura și m-am prefăcut că scriu pînă cînd au plecat. Tot ce scrisesem de fapt era *loc bolnav loc bolnav* încontinuu pe douăsprezece pagini.

De data asta mă aștepta Alan cînd am ajuns acasă. Stătea pe canapeaua în stil victorian, tapițată în brocart alb și nuc negru. Alan purta pantaloni albi și o cămașă de mătase, la fel ca și papucii delicați din picioare. Dacă era o fotografie, ar fi fost foarte greu de precizat în ce perioadă de timp se afla: un gentleman din perioada victoriană, un dandy din perioada edwardiană*, un filfizon din anii ’50? Sau poate un soț din secolul douăzeci care nu lucrase niciodată, dar care bea destul de des și care, ocazional, făcea dragoste cu mama mea?

---

* **Perioada edwardiană** – în Marea Britanie între 1901-1910, sub domnia Regelui Edward al VII-lea. A urmat perioadei victoriene și poate include chiar și scufundarea Titanicului în 1912 și Primul Război Mondial (1914-1918).

Alan și cu mine vorbeam foarte rar în lipsa mamei. Cînd eram copil, am dat peste el în hol, iar el se lăsase pe vine pînă la nivelul ochilor mei și îmi spusese: „Bună, sper că ești bine.“ Trăisem în aceeași casă mai mult de cinci ani deja, iar asta era tot ce fusese el în stare să-mi spună atunci. „Da, sînt bine“ a fost tot ce am putut eu să-i răspund.

Acum însă, se pare că Alan era dispus să stea de vorbă cu mine. Nu a spus nimic, doar a bătut ușor canapeaua lîngă el. Pe genunchi avea o farfurioară cu cîteva sardine argintii. Le simțeam mirosul chiar din holul de la intrare.

— Camille, spuse el, luînd în furculiță o fîșîie de pește. Îi faci rău mamei tale. Va trebui să te rog să pleci dacă starea ei nu se îmbunătățește.

— Dar cum îi fac eu rău?

— O chinui. Tot timpul îi amintești de Marian. Nu se cuvine să discuți cu mama unui copil mort despre cum ar arăta acum corpul copilului în pămînt. Nu știu cum poți tu să vorbești despre asta, dar Adora nu poate.

Îi căzu o bucățică de pește pe cămașă, lăsînd o dîră de ulei de grosimea unui nasture.

— Și nu se cuvine să-i vorbești despre cadavrele acestor fetițe sau despre cît de mult sînge le-a curs din gură cînd le-au fost smulși dinții sau despre cît timp i-ar fi luat cuiva să le sugrume.

— Alan, nu i-am spus niciodată asemenea lucruri mamei. Nici pe departe. Chiar nu am nici o idee despre ce vorbește.

Nici măcar nu mă simțeam indignată de toate astea, doar epuizată.

— Te rog, Camille. Știu cît de rece este relația cu mama ta. Și știu cît de geloasă ai fost întotdeauna pe binele altcuiva. Să știi că e adevărat, chiar semeni cu mama Adorei. Păzea casa asta ca o... vrăjitoare, bătrînă și acră. Rîsul o jignea profund. Singura dată cînd a zîmbit a fost atunci cînd tu ai refuzat să sugi de la Adora. Ai refuzat sînul.

Acel cuvînt rostit de buzele unsuroase ale lui Alan mi-a ars pielea în zece locuri diferite. *Suge, cățea, cauciuc* au luat toate foc deodată.

— Și tu știi toate astea de la Adora, nu?

El dădu din cap, cu buzele lipite.

— Așa cum știi și că am spus acele lucruri oribile despre Marian și despre acele fete ucise.

— Exact, spuse el, cu niște silabe tăiate parcă cu un cuțit.

— Adora e o mincinoasă și, dacă nu ți-ai dat seama de asta, ești un idiot.

— Adora a avut o viață foarte grea.

Îmi venea să izbucnesc în rîs. Alan era de neintimidat.

— Mama ei obișnuia să intre la ea în cameră în miezul nopții și să o ciupească pe cînd era copil, spuse el, privind cu milă ultima fîșie de sardină. Spunea că îi era teamă ca Adora să nu moară în somn. Dar eu cred că doar îi plăcea să o rănească.

În acel moment, mi-am amintit o față: Marian era în camera ei de bolnav din capătul holului, cu mașinăriile medicale lîngă ea. Pe brat simțeam o durere ascuțită. Mama era lîngă mine în cămașa ei de noapte vaporoasă, întrebîndu-mă dacă sînt bine. Sărutînd urma roșie și îndemnîndu-mă să mă culc la loc.

— Cred că e necesar să știi lucrurile astea, spuse Alan. Poate te-ai purta mai frumos cu mama ta.

Nu aveam deloc de gînd să mă port mai frumos cu mama. Dar îmi doream să se termine această conversație.

— Voi încerca să plec cît mai repede posibil.

— Ar fi o idee bună, dacă nu poți renunța la capricii, spuse Alan. Dar poate te-ai simți mai bine cu tine însăți dacă ai încerca să fii mai drăguță, totuși. Poate te ajută să te vindeci. La cap, măcar.

Alan apucă și ultima sardină și o supse în gură întreagă. Îmi imaginam oasele micuțe crăpînd între dinții lui.

Un pahar plin cu gheață și o sticlă întreagă de whiskey înșfăcate din bucătărie, apoi imediat în camera mea, pentru a mă apuca de băut. Alcoolul mă lovi rapid, probabil din cauză că așa l-am și băut. Urechile îmi ardeau, dar pielea nu mă mai gîdila. Mă gîndeam la acel cuvînt din spatele gîtului: *dispariție*. *Dispariția* îmi va alunga durerile, m-am gîndit. *Dispariția* îmi va alunga necazurile. Oare am fi fost la fel de urîți dacă Marian nu murea? Alte familii au reușit să treacă peste astfel de momente. Suferi și mergi mai departe. Ea încă plutea în

jurul nostru, o fetiță micuță și blondă, poate prea drăguță sau poate prea răsfățată. Asta înainte să se îmbolnăvească rău de tot. Avea și un prieten invizibil, un urs uriaș împăiat pe care îl striga Ben. Ce fel de copil are un animal împăiat pe post de prieten imaginar? Colecționa fundițe de păr și le aranja în ordine alfabetică, în funcție de culoare. Era genul de copil care își exploata frumusețea cu atîta drăgălășenie că nu te puteai supăra pe ea. Jocul sprîncenelor sau al buclelor de păr... Pe mama o striga *Mudder*[*], iar pe Alan... ei, la naiba, poate că lui Alan îi spunea chiar Alan, pe el nu îl pot integra în amintirile astea. Întotdeauna își spăla farfuria și își păstra camera în ordine și nu purta altceva decît rochii și pantofiori Mary Jane. Mie îmi spunea Mille și tot timpul trebuia să mă atingă.

Am adorat-o.

Beată, dar bînd în continuare, mi-am umplut paharul și m-am tîrît spre camera lui Marian. Camera Ammei, imediat lîngă, era închisă de ore întregi. Oare cum era să crești lîngă camera unei surori moarte pe care n-ai cunoscut-o niciodată? Am simțit o frîntură de milă pentru Amma. Alan și maică-mea se aflau în dormitorul lor mare de pe colț, dar lumina era stinsă și ventilatorul pornit. Nu exista aerisire centrală în căsoaiele astea vechi în stil victorian, iar maică-mea considera aparatele de aer condiționat de prost gust, așa că transpiram încontinuu toată vara. Erau, probabil, 40 de grade, dar căldura îmi dădea siguranță, de parcă mergeam pe sub apă.

Perna de pe patul lui Marian păstra încă o mică adîncitură. Un costum de haine era întins pe pat, pentru a acoperi, parcă, un copil. O rochie violet, ciorăpei albi și pantofi negri de lac. Oare cine făcuse asta, maică-mea, Amma? Sonda de perfuzie, care o urmărise neîncetat pe Amma în ultimul an de viață, stătea de pază, lucioasă, lîngă celelalte aparate medicale: patul, de două ori mai înalt decît unul normal, pentru a permite accesul spre pacient, monitorul cardiologic, plosca. Mă dezgusta faptul că mama nu scăpase de lucrurile astea. Era o cameră de spital lipsită de viață. Marian fusese îngropată alături de păpușa ei preferată, o păpușă mare de cauciuc cu șuvițe blonde

---

[*] de la amer. „Mother“.

ca ale ei. Evelyn, parcă. Sau Eleanor. Celelalte păpuși erau aliniate lîngă perete pe niște rafturi și arătau ca rufele la uscat. Erau mai mult de douăzeci, toate cu fețe de porțelan alb și cu ochi sticloși.

Îmi aduceam foarte bine aminte de ea, stînd pe pat cu picioarele încrucișate, mică și drăguță, dar cu ochii înroșiți. Jucîndu-se cu cărțile, pieptănînd părul păpușii sau colorînd cu frenezie. Auzeam și acum sunetul acela: creionul trasînd cu greutate linii de-a lungul hîrtiei. Dungi negre trasate cu creionul atît de tare că aproape rupeau foaia. Își ridica apoi privirea spre mine, respirînd cu greu și superficial.

— Am obosit să tot mor.

Am fugit repede în camera mea, de parcă m-ar fi urmărit cineva.

Telefonul sună de cinci ori pînă ce Eileen răspunse. Lucruri pe care familia Curry nu le are în casă: un cuptor cu microunde, un aparat video, o mașină de spălat vase și un robot telefonic. Răspunsul ei era calm, dar încordat. Probabil că primesc prea multe telefoane după ora 11 noaptea. Se prefăcu că nu adormiseră încă, doar că nu auziseră telefonul, dar mai dură două minute pîmă ce Curry veni la telefon. Mi-l imaginam ștergîndu-și ochelarii cu colțul pijamalei și încălțînd papucii vechi de piele, privind apoi fața surîzătoare a unui ceas deșteptător. O imagine liniștitoare.

Apoi mi-am dat seama că rememoram de fapt o reclamă la o farmacie nonstop din Chicago.

Nu mai vorbisem cu Curry de trei zile. Iar în Wind Gap mă aflam de două săptămîni. În altă situație, m-ar fi sunat de trei ori pe zi pentru amănunte. Dar nu era în stare să mă sune într-o casă privată, în casa maică-mii din statul Missori, care, pentru mintea lui de locuitor al Orașului Vînturilor, echivala cu inima sudismului. În altă situație, s-ar fi rățoit la mine pentru că nu sînt pe fază, dar în seara asta nu se întîmplă așa.

— Puștoaico, ești bine? Ce se întîmplă?

— Păi, încă nu am chestia asta oficial, dar fac eu rost. Poliția crede că asasinul e un bărbat, cu siguranță din Wind Gap, dar nu au nici un ADN și nici locul crimei. De fapt, știu foarte puțin.

Fie criminalul este o minte strălucită, fie un geniu întîmplător. Tot orașul pare să vorbească numai despre fratele lui Natalie, John Keene. Am o declarație oficială a prietenei lui care îl declară nevinovat.

— Bine, bine, foarte bine, dar mă refeream la... mă refeream la tine. Te simți bine acolo? Trebuie să vorbești cu mine, pentru că nu îți pot vedea fața. Nu face pe viteaza cu mine.

— Nu sînt foarte bine, dar ce contează?

Vocea mea avea o tonalitate mai înaltă și mai amară decît plănuisem.

— E un subiect tare și cred că sînt pe cale să descopăr ceva. Simt că mai am nevoie doar de cîteva zile, o săptămînă, poate și... nu știu. Fetițele mușcau oameni. Asta am aflat astăzi, iar polițistul cu care am colaborat habar n-avea.

— Și i-ai spus tu? El ce a zis?

— Nimic.

— De ce dracului nu l-ai făcut să spună ceva, fato?

Vezi tu, Curry, detectivul Willis credea că am niște informații pe care nu vreau să i le spun și s-a supărat și a plecat, așa cum fac toți bărbații cînd lucrurile nu merg cum vor ei cu femeile cu care și-au tras-o.

— Am dat-o în bară. Dar fac rost, promit. Mai am nevoie de cîteva zile înainte de articol, Curry. Să mai fac rost de niște impresii locale, să mai vorbesc cu polițistul ăsta. Cred că și-au dat seama că presa îi poate ajuta. Nu că ar citi cineva ziarul nostru aici.

Sau acolo.

— O să-l citească. O să ai parte de succes cu povestea asta. Materialul tău e pe cale să devină grozav. Agită-te mai mult. Vorbește cu prietenii tăi mai vechi. Poate sînt în stare să vorbească mai mult. Și e bine și pentru articol. Serialul ăla din Texas care a cîștigat premiul Pulitzer prezenta amănunțit imaginea reporterului despre tragedia din orașul lui natal. Foarte interesant. Și o față prietenoasă cu un pahar de bere probabil că ți-ar prinde bine. Cred că și în seara asta ai băut ceva, nu?

— Ceva.

— Te simți... crezi că e o situație prea grea pentru tine? Cu recuperarea și toate astea?

Se auzi sunetul unei brichete și rîcîitul unui scaun de bucătărie pe linoleum, probabil cînd Curry se așeză.

— Of, nu trebuie să îți faci griji din cauza asta.

— Ba normal că trebuie. Nu face pe martira, puștoaico. Nu te penalizez dacă simți că vrei să pleci. Dar trebuie să ai grijă de tine. Credeam că îți va face bine o vreme acasă, dar... cîteodată uit că părinții nu sînt întotdeauna... benefici pentru copiii lor.

— De cîte ori vin aici... (am făcut o pauză și am încercat să continuu). Simt că sînt o persoană foarte rea cînd mă aflu aici.

Și am început să plîng, cu sughițuri încete, în timp ce Curry se bîlbîia la celălalt capăt. Mi-l puteam imagina panicat, chemînd-o pe Eileen lîngă el pentru a vorbi cu fata asta *plîngăcioasă*. Dar nu era așa.

— Of, Camille, șopti el. Ești unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc. Și știi că nu sînt prea mulți oameni buni pe lumea asta, nu? După ce mi-au murit părinții, doar pe tine și pe Eileen vă mai am.

— Nu sînt un om bun.

Vîrful pixului îmi scrijelea cuvinte adînci în coapsă. *Greșit, femeie, dinți.*

— Camille, ești un om bun. Te-am văzut cum te porți cu oamenii, chiar și cu cele mai jegoase creaturi. Le dai un fel de... demnitate. Compasiune. De ce crezi că te țin prin preajmă? Nu pentru că ai fi un reporter grozav.

Tăcere și lacrimi la capătul meu de fir. *Greșit, femeie, dinți.*

— Nu ți s-a părut amuzant? Am vrut să sune amuzant.

— Nu.

— Bunicul meu lucra în teatrul de revistă. Dar probabil că eu nu am moștenit gena asta.

— Lucra în teatru?

— Da, venise cu vaporul din Irlanda pînă la New York. Era un tip foarte amuzant, știa să cînte la patru instrumente...

Încă o scînteiere de brichetă. Mi-am tras pătura pe mine și am închis ochii, ascultînd povestea lui Curry.

Doisprezece

Richard locuia în singura clădire cu apartamente din Wind Gap, o cutie industrială menită să ofere adăpost pentru patru locatari. Doar două apartamente erau ocupate. Pe coloanele butucănoase care susțineau garajele fuseseră pictate cu spray roșu, cîte patru în rînd: „Opriți-i pe democrați! Opriți-i pe democrați! Opriți-i pe democrați!“ și apoi, aleatoriu, „Mie îmi place de Louie!“

Era miercuri dimineață. Deasupra orașului zăcea încă o furtună ascunsă în nori. Era cald și bătea vîntul, iar lumina era la fel de pișăcioasă ca ieri. Am bătut la ușa lui cu fundul unei sticle de whiskey. Să suporți cadouri dacă altceva nu ești în stare. Nu mai purtam fustă. Îmi simțeam picioarele prea accesibile pentru cineva dornic de atingeri. Dacă mai era așa, cel puțin.

Îmi deschise ușa mirosind a somn. Păr ciufulit, boxeri, un tricou cu marginile scoase. Nici un zîmbet. În cameră era răcoare. Simțeam aerul rece chiar de afară.

— Vrei să intri sau vrei să ies eu afară? întrebă el, scărpinîndu-și bărbia. Apoi observă sticla. Ah, intră! Să înțeleg că ne îmbătăm?

Camera era răvășită, ceea ce m-a surprins. Pantaloni atîrnînd pe scaun, o cutie de gunoi care aproape dădea pe afară, cutii de hîrtie așezate în locuri ciudate pe hol, care te obligau practic să le ocolești pentru a putea trece. Mă conduse pînă la o canapea de piele zgîriată și se întoarse cu o tavă cu gheață și două pahare. Turnă cu generozitate în pahare.

— Probabil că n-ar fi trebuit să fiu atît de scîrbos aseară, spuse el.

— Da. Adică am senzația că eu îți aduc ceva informații, iar tu nu mă ajuți cu nimic.

— Încerc să rezolv o crimă. Tu încerci să scrii despre asta. Cred, totuși, că eu am prioritate. Sînt anumite lucruri, Camille, pe care chiar nu ți le pot spune.

— E valabil și viceversa. Am dreptul să îmi protejez sursele.

— Drept care ar putea să protejeze, de fapt, persoana care a comis aceste crime.

— Poți să îți dai seama și singur, Richard. Ți-am spus aproape tot ce știu. Doamne, mai muncește puțin și singur.

Ne priveam tăcuți unul pe altul.

— Îmi place cînd faci pe reporterul dur cu mine.

Zîmbi și dădu din cap. Mă lovi cu piciorul lui desculț.

— Chiar îmi place.

Mai turnă cîte un pahar pentru fiecare. O să fim criță pînă la prînz. Apoi mă trase lîngă el, îmi sărută lobul și își băgă limba în urechea mea.

— Așadar, fată din Wind Gap, cît de rea ești de fapt? șopti el. Povestește-mi cum ai făcut-o prima dată.

Prima dată a fost și a doua dată și a treia dată și a patra, mulțumită experienței mele din clasa a opta. Dar am decis că e mai bine să mă opresc la prima dată.

— Aveam 16 ani, am mințit eu.

Era parcă mai potrivit situației să spun că eram mai mare.

— M-am futut cu un fotbalist în toaletă la petrecerea lui.

Se pare că eu rezistam mai bine la băutură, pentru că ochii lui Richard deja străluceau în timp ce îmi freca prin bluză un sfîrc întărit.

— Mmm... și ai avut orgasm?

Am dat din cap. Îmi amintesc că m-am prefăcut că am orgasm, dar asta abia cînd am ajuns la al treilea tip. Îmi aduc aminte că mă tot întreba gîfîind în ureche: „Te simți bine? Te simți bine?“

— Acum vrei să ai orgasm? Cu mine? șopti Richard.

Am dat din nou din cap și deja era peste mine. Îi simțeam mîinile peste tot, încercînd să îmi ridice bluza, apoi să îmi desfacă pantalonii și să-i tragă jos.

— Încet, încet. O facem în felul meu, i-am șoptit eu. Îmi place cu hainele pe mine.

— Nu, vreau să te ating.

— Nu, puiule, în felul meu.

Mi-am dat pantalonii jos doar puțin și mi-am păstrat tricoul pe stomac, distrăgîndu-i atenția cu săruturi bine plasate. Apoi l-am ajutat să intre în mine și ne-am futut, complet îmbrăcați, cu zgîrieturile din canapea rîcîindu-mi fundul. *Murdar, pompează, mică, fată.* Era prima dată cînd mi-o trăgeam cu un bărbat în ultimii zece ani. *Murdar, pompează, mică, fată!* Gemetele lui deveniră rapid mai puternice decît urletele pielii mele. Abia atunci m-am putut bucura de ceea ce făceam. Acele ultime dulci împingeri în mine.

Stătea pe jumătate lîngă mine, pe jumătate peste mine și gîfîia cînd a terminat, strîngînd încă în pumni gulerul cămășii mele. Afară se întunecase. Era pe cale să înceapă o adevărată furtună.

— Spune-mi cine crezi că a făcut-o, i-am spus eu.

El păru șocat. Se așteptase oare la „Te iubesc“? Se jucă o clipă cu părul meu și își băgă din nou limba în urechea mea. Cînd li se interzice accesul la alte zone ale corpului, bărbații capătă o fixație pentru ureche. E ceva ce am învățat în această ultimă decadă. Nu îmi putea atinge sînii sau fundul, brațele sau picioarele, dar Richard părea să se mulțumească, deocamdată, cu urechea.

— Doar între noi doi, cred că John Keene. Puștiul era foarte apropiat de sora lui. Într-un fel cam nesănătos. Nu are alibi. Cred că are o chestie anume pentru fetițe, pe care încearcă să și-o reprime, dar ajunge pînă la urmă să le omoare și să le smulgă dinții pentru mai multă distracție. Dar nu cred că e în stare să se mai abțină mult timp. Nebunia lui se accelerează continuu. Cercetăm ciudățeniile lui de comportament din Philly. Poate că problemele lui Natalie nu au fost singurul motiv pentru care s-au mutat.

— Am nevoie de o declarație oficială.

— Cine ți-a spus de mușcături și pe cine au mușcat fetele? îmi șopti fierbinte în ureche. Afară, ploaia începu să lovească asfaltul, de parcă cineva se pișa.

— Meredith Wheeler mi-a spus că Natalie i-a mușcat lobul urechii.

— Și mai ce?

— Ann a mușcat-o pe mama. De încheietură. Asta e tot.

— Vezi, n-a fost așa greu. Fată bună, șopti el, frecîndu-mi din nou sfîrcul.

— Acum vreau ceva oficial.

— Nu, zîmbi el, în felul meu.

Richard m-a mai futut o dată în după-amiaza aceea, dar mi-a dat și o declarație sterilă despre un indiciu clar în caz și, posibil, o arestare. L-am lăsat dormind în pat și am alergat prin ploaie pînă la mașină. Un gînd mi se agita în minte: probabil că Amma ar fi putut obține mult mai multe informații de la el.

Am condus pînă la parcul Garret și am stat în mașină privind ploaia, pentru că nu voiam deloc să mă duc acasă. Mîine locul ăsta avea să fie plin de copii care își începeau lunga și lenșa vacanță de vară. Acum însă eram doar eu și mă simțeam lipicioasă și proastă. Nu îmi dădeam seama dacă mă păcălise sau nu. Richard sau băieții ăia care m-au dezvirginat sau oricine altcineva. Nu prea eram de partea mea în nici o dispută. Îmi plăcea disprețul acelei fraze din Vechiul Testament, care spunea că *a primit ce a meritat*. Cîteodată, femeilor așa li se întîmplă.

Era liniște și apoi nu a mai fost. Chevroletul galben era ambalat lîngă mașina mea, cu Amma și Kylie împărțind locul din față. Pe scaunul șoferului stătea un băiat uscățiv care purta o salopetă de benzinărie și un tricou pătat pe dedesubt. În spate se afla o copie a celui din față, la fel de slăbănog. Din mașină ieșea fum de țigară și miros de lichior de citrice.

— Vino cu noi, mergem la o petrecere, spuse Amma.

În mînă flutura o sticlă de votcă ieftină cu aromă de portocale. Își scoase limba și lăsă o picătură de ploaie să i-o atingă. Părul și bluza mulată îi erau deja ude leoarcă.

— Sînt bine, mulțumesc.

— Nu prea pari. Hai, vino, e o patrulă prin parc. O să îți dea sigur o amendă. Miroși a băutură de aici.

— Hai, chiquita, strigă Kylie. Ne poți ajuta să ținem băieții ăștia mai potoliți.

Îmi evaluam opțiunile: să mă duc acasă și să beau de una singură. Să mă duc la un bar și să beau cu cine știe ce băieți frecau menta pe-acolo. Să merg cu puștii ăștia și să aud, poate, măcar o bîrfă interesantă. O oră doar. După aceea acasă și la somn. În plus, Amma era din nou surprinzător de prietenoasă cu mine. Nu îmi plăcea să recunosc asta, dar devenisem obsedată de fata asta.

Puștii chiuiră cînd m-am suit în spate. Amma dădu mai departe o altă sticlă, un rom cald care avea gust de ulei de bronzat. Mă temeam că îmi vor cere să le cumpăr băutură. Nu pentru că n-aș fi făcut-o. Eram atît de jalnică încît aș fi făcut orice ca să mă ia cu ei. Mă simțeam din nou populară. Nu doar un monstru. Eram plăcută de cea mai tare fată din școală. Dar gîndul ăsta era suficient să mă facă să cobor din mașină și să plec spre casă. Apoi Amma dădu din nou sticla mai departe. Gîtul sticlei era încercuit de un inel de ruj roz.

Băiatul de lîngă mine, prezentat doar Nolan, dădu din cap și își șterse buza transpirată. Avea niște brațe slăbănoage cu piele cojită și fața plină de acnee. Lua Met*. Missouri este cel de-al doilea stat ca număr de dependenți din Uniune. Ne plictisim rău pe aici, dar avem o grămadă de chimicale pentru fermă. În copilăria mea, se foloseau mai ales tranchilizante. Acum erau deja drogurile. Nolan își plimba încontinuu degetul pe vinilinul scaunului de șofer din fața sa, dar se pare că mă privise suficient pentru a-mi spune:

— Cred că ești de o vîrstă cu maică-mea. Îmi place.

— Nu cred că sînt chiar de o vîrstă cu mama ta.

— Are cam 33, 34 de ani?

Pe-aproape.

— Cum o cheamă?

— Casey Rayburn.

---

* Metamfetamină, un drog psihostimulant.

O știam. Cu cîțiva ani mai mare decît mine. Stătea în partea cu fabrica din oraș. Folosea prea mult gel de păr și îi îndrăgise prea tare pe mexicanii care omorau găini la granița cu statul Arkansas. În timpul unei pauze la biserică, le-a spus celor din grup că a încercat să se sinucidă. Fetele de la școală au început să o strige de atunci Casey Lama.

— Probabil că era mai mare ca mine.

— Frate, puicuța asta era prea tare ca să-și petreacă timpul cu tîrfa aia drogată de mă-ta! îi spuse șoferul.

— Să te fut, șopti Nolan.

— Camille, ia uite ce avem noi, spuse Amma aplecîndu-se peste scaunul din dreapta, astfel încît spatele ei o lovea pe Kylie în față.

Scutură o cutie de pastile spre mine.

— OxyContin*. Te face să te simți foarte bine.

Își scoase limba și așeză trei pastiluțe la rînd, ca pe niște năsturași, după care le mestecă și le înghiți cu o gură de votcă.

— Încearcă și tu!

— Nu, mulțumesc, Amma.

OxyContin era marfă de calitate. Dar să te droghezi cu sora mai mică nu mi se părea de calitate.

— Oh, te rog, Mille, doar una, mă lingușea ea. O să te simți mai ușoară. Eu deja mă simt mai fericită și mai bine acum. Trebuie să te simți și tu așa.

— Mă simt bine, Amma.

Faptul că îmi spusese „Mille" îmi aminti din nou de Marian.

— Zău, mă simt bine.

Se întoarse pe scaun și oftă, cu o privire irevocabil îmbufnată.

— Hai, Amma, nu te bosumfla pentru atît, i-am spus eu, atingînd-o pe umăr.

— Ba da.

Nu puteam suporta asta, pierdeam teren și simțeam nevoia aceea puternică de a mă face plăcută, cum mi se întîmpla în trecut. Și apoi, o pastilă nu mă putea omorî.

— Bine, bine, dă-mi una. Doar una.

Imediat i se lumină fața și se răsuci în scaun spre mine.

---

* Analgezic foarte puternic.

— Scoate limba. Ca la slujba de comuniune. De comuniune cu drogurile.

Am scos limba, iar ea îmi puse o pastilă pe vîrf și chicoti.

— Bună fată.

Zîmbea. Mă cam săturasem de fraza asta pe ziua de azi.

Am parcat în fața uneia dintre cele mai impunătoare case în stil victorian din Wind Gap, complet renovată și vopsită în nuanțe ridicole de albastru, roz și verde, care ar fi trebuit să arate haios. Dar locul părea a fi mai degrabă casa unui vînzător nebun de înghețată. Într-o parte a casei, un băiat fără tricou vomita în tufișuri și alți doi băieți se luptau în ceea ce mai rămăsese dintr-o grădină de flori, în timp ce un cuplu era călare unul peste altul într-un leagăn de copii. Nolan a fost lăsat în mașină, încă plimbîndu-și degetul pe acea piele. Șoferul, Damon, îl încuiase înăuntru, „ca să nu îl fută nimeni aiurea". Mi s-a părut un gest fermecător.

Datorită pastilei de OxyContin, mă simțeam foarte veselă, iar cînd am intrat în casă m-am surprins căutînd figuri din adolescența mea: băieți cu capul ras și geci inscripționate, fete cu părul permanent și cercei aurii imenși. Aroma de Drakkar Noir și Giorgio.

Nu existau. Băieții de aici erau niște copii în pantaloni largi și tenișii, iar fetele purtau bluze cu spatele gol, fuste scurte și inele în buric și toți se holbau la mine de parcă aș fi fost polițistul orașului.

Nu sînt polițistul, dar m-am futut cu unul în după-amiaza asta.

Zîmbeam și dădeam din cap.

Sînt îngrozitor de bine-dispusă, mă gîndeam aiurea.

În camera întunecată, masa fusese împinsă la perete pentru a face loc pentru dans și pentru lăzile frigorifice. Amma țopăi pînă în mijloc și rînji în fața unui băiat pînă cînd acestuia i se înroși ceafa. Îi șopti ceva la ureche și cînd el dădu din cap, ea scoase dintr-o ladă patru sticle de bere pe care le lipi pe piept de tricoul umed, sub pretextul că nu le poate ține în timp ce se strecura printr-un grup destul de mare de băieți.

Fete erau mai puține, așa că am putut observa vibrația petrecerii ca pe o linie de artificii. Dar micuțele blonde aveau

două lucruri în avantajul lor: în primul rînd, veniseră cu distribuitorul local de droguri, care cu siguranță avea să strecoare niște marfă. În al doilea rînd, erau mai drăguțe decît majoritatea celorlalte fete prezente, ceea ce însemna că băieții nu le vor da deoparte. Iar gazda acestei petreceri era un băiat, din cîte îmi dădeam seama din fotografiile de pe șemineul din camera de zi: un băiat brunet, amabil, simpatic, îmbrăcat în robă pentru poza din ultimul an de liceu. Alături, era o poză a părinților, foarte mîndri de fiul lor. O cunoșteam pe mamă: era sora mai mare a unei prietene din liceu. Gîndul că mă aflam la petrecerea copilului ei mă irită.

— Ohdoamneohdoamneohdoamne.

O brunetă cu ochii bulbucați ca de broască și cu un tricou pe care era scris cu mîndrie *The Gap* trecu în grabă pe lîngă noi și înșfăcă de mînă o altă fată cu aspect amfibian similar.

— Au venit! Deci chiar au venit!

— Rahat! răspunse prietena. E extraordinar. Îi salutăm?

— Cred că mai bine așteptăm și vedem ce se întîmplă. Dacă J.C. nu vrea să-i primească, atunci nu ne amestecăm.

— Normal.

Știam deja înainte să-i văd. Meredith Wheeler intră în cameră, trăgîndu-l pe John Keene după ea. Cîțiva băieți îi salutară din priviri, cîțiva îi bătură prietenește pe umăr. Alții se întoarseră ostentativ cu spatele și închiseră cercul discuției. Nici John și nici Meredith nu mă văzură, fapt pentru care mă simțeam ușurată. Meredith observase un grup de fete cu picioare slăbănoage, colege în trupa de majorete, am presupus, care stăteau lîngă ușa bucătăriei. Se strecură și țopăi spre ele, lăsîndu-l pe John în camera de zi. Fetele erau însă și mai distante decît băieții.

— Buuună, dar parcă ziceai că nu veniți.

— Mi-am dat seama că ar fi o prostie. Oricine are creier își dă seama că John nu are nici o problemă. Nu o să ajungem niște nenorociți de proscriși doar din cauza... unei idioțenii ca asta.

— Ba are probleme, Meredith. Iar J.C. are și el o problemă în privința asta, spuse o roșcată care era fie prietena lui J.C., fie voia să devină.

— Vorbesc eu cu el, scheună Meredith. Vorbesc eu.

— Cred că ar fi mai bine să plecați.

— Chiar i-au luat hainele lui John pentru cercetări? întrebă o a treia fată, micuță de înălțime și cu o privire maternă, cea care avea să le țină părul prietenelor cînd vor vomita.

— Da, așa este, dar asta pentru a elimina complet orice suspiciune despre el. Nu pentru că ar fi bănuit de ceva.

— Nu contează, spuse roșcata.

O uram.

Meredith căută prin cameră niște priviri mai prietenoase și mă zări pe mine, părînd încurcată, apoi o zări pe Kelsey și păru enervată.

L-a lăsat din nou pe John lîngă ușă, și acesta își tot controla ceasul, își lega șireturile și încerca să pară relaxat cînd diverși tipi se izbeau în el căutînd scandal, apoi se apropie de noi.

— Ce cauți aici?

Avea ochii plini de lacrimi și fruntea plină de bobițe de sudoare. Întrebarea nu părea să se adreseze exact vreunuia dintre noi. Poate o spusese chiar pentru ea.

— Ne-a adus Damon, chicoti Amma.

Țopăi de două ori pe vîrfurile picioarelor.

— Nu pot să cred că *tu* ești aici! spuse Amma. Și mai ales nu pot să cred că *el* a fost în stare să apară.

— Doamne, ești așa o jigodie mică. Habar nu ai de nimic, tîrfă care te fuți cu drogați!

Vocea lui Meredith tremura, ca un capac învîrtindu-se pe marginea unei mese.

— Mult mai bine decît ce fuți tu, îi spuse Amma. Saluut, ucigașule!

Îi făcea cu mîna lui John, care părea că abia acum o vede prima oară și era șocat.

Chiar voia să plece în altă parte, dar apăru J.C. din altă cameră și îl trase pe John deoparte. Doi băieți înalți care discutau despre moarte și despre petreceri. Toate vocile încetiniră și îl priveau cu atenție pe J.C. bătîndu-l prietenește pe umăr pe John, împingîndu-l ușurel spre ieșire. John dădu din cap spre Meredith și ieși afară. Ea îl urmă rapid, cu capul plecat

și cu fața în mîini. Chiar cînd ieșea John pe ușă se auzi vocea unui băiat răsunînd sadic:

— Ucigaș de copii ce ești!

Rîsete încordate și ochi dați peste cap.

Meredith gemu o dată, sălbatic, se întoarse cu dinții strînși și urlă:

— Vă fut pe toți! și trînti ușa.

Același băiat o imită pentru mulțime, scoțînd un *Vă fut pe toți!* subțire ca de fată, cu un șold ieșit în afară în lateral. J.C. dădu din nou muzica mai tare și o voce de fată cînta cu un sunet metalic despre sexul oral.

Aș fi vrut să merg după John și să îl iau în brațe. Nu am văzut pe nimeni să pară atît de singur, iar Meredith nu părea a fi în stare să îl consoleze. Ce putea să facă, să se îngroape iar în garajul ăla pustiu?

Înainte să pot alerga după el, Amma mă prinse de mînă și mă trase pe scări pînă la „camera V.I.P.“, unde ea, cele trei blonde și doi băieți de liceu cu părul ras la fel scotoceau prin dulapul mamei lui J.C. și scoteau cele mai bune haine pentru a face un cuib. Se cățărară pe pat peste o grămadă de haine de satin și blană, iar Amma scoase din sutien o pastilă de Ecstasy*.

— Ai jucat vreodată Ruleta? mă întrebă ea.

Am dat din cap negativ.

— Treci pastila de la unul la altul, din limbă în limbă, iar limba pe care se dizolvă la final este a cîștigătorului. Asta e cea mai bună marfă a lui Damon, așa că o să sugem fiecare cîte puțin.

— Nu, mulțumesc, eu nu vreau, am spus eu.

Aproape că acceptasem pînă la urmă, dar am văzut panica din privirile celor doi băieți. Probabil le aminteam de mamele lor.

— Hai, Camille, nu spun la nimeni, pentru Dumnezeu! se smiorcăia Amma, rîcîindu-și o unghie. O faci cu mine. Surori?

— Te rooog, Camille! se jeleau Kylie și Kelsey.

Jodes se mulțumea să mă privească în tăcere.

---

* Drog foarte puternic.

Pastila de OxyContin, băutura de mai devreme și partida de sex, dar și furtuna care încă își făcea de cap pe-afară și pielea mea distrusă (cu *frigorific* pulsîndu-mi pe un braț) și gîndurile întinate ale maică-mii. Nu știu care din toate astea m-a lovit mai tare, dar am simțit deodată sărutul agitat al Ammei pe obraz. Dădeam din cap afirmativ, iar limba lui Kylie atinse unul dintre băieți, care îi transmise cu încordare pastila lui Kelsey, care îl linse pe celălalt băiat, care o pasă lui Jodes, care își întinse timid limba spre Amma, care smulse imediat pastila și care, cu o limbă moale și mică și fierbinte lăsă pastila să alunece în gura mea, strîngîndu-mă puternic în brațe și îndesînd pastila atît de adînc, pînă cînd am simțit că mi se rostogolește prin gură. Se dizolvă ca o bucată de vată de zahăr.

— Să bei multă apă, îmi șopti ea, după care chicoti vesel către ceilalți, alergînd înapoi pe o blana de nurcă.

— Futu-i, Amma, jocul nici măcar nu începuse! izbucni băiatul cu față de lup, cu obrajii înroșiți la maximum.

— Camille este invitata mea, spuse Amma cu aroganță. În plus, are nevoie de puțină veselie. A avut o viață destul de căcăcioasă. Și noi avem o soră moartă, exact ca John Keene. Iar ea nu a putut să treacă peste asta.

Spunea lucrurile astea de parcă încerca să spargă gheața printre invitații la un cocktail: *David are propriul lui magazin de produse alimentare, James tocmai a revenit de la un post în Franța și, oh, da, Camille nu a reușit să o uite niciodată pe sora ei moartă. Mai vrea cineva ceva de băut*?

— Trebuie să plec, am spus ridicîndu-mă prea brusc, cu o bluză roșie de satin atîrnîndu-mi pe braț.

Mai aveam aproximativ cincisprezece minute pînă cînd începeam să mă rostogolesc cu adevărat, iar acesta nu era deloc locul în care voiam să se întîmple asta. Din nou, totuși, aceeași problemă: Richard, deși obișnuia să bea, nu cred că era în stare să suporte ceva mai tare, iar cu siguranță nu voiam să zac în dormitorul meu încins, singură și drogată, ascultînd zgomotele maică-mii.

— Vino cu mine, spuse Amma.

Își strecură din nou mîna în sutienul umflat și mai scoase o pastilă pe care și-o aruncă în gură, rînjind cu satisfacție spre ceilalți, care păreau optimiști, dar descurajați. Ei nu primeau.

— Mergem să înotăm, Mille, o să fie o senzație uimitoare cînd o să începem să zburăm, zîmbi ea, descoperind niște dinți albi perfect aliniați.

Nu mai aveam putere să rezist și părea mai ușor să fac ce spune. Am coborît treptele și am ajuns la bucătărie, în timp ce băieți cu fața rumenă ne studiau intrigați: una e puțin cam tînără, cealaltă mult prea în vîrstă. Am luat sticle de apă din frigider (cuvîntul ăsta îmi gîfîia din nou pe piele, ca un cățeluș care vede un dulău mai mare), care era umplut cu sucuri și sandvișuri, fructe și pîine albă și m-a impresionat deodată foarte mult acest nevinovat și sănătos frigider de familie, atît de indiferent față de destrăbălarea din restul casei.

— Hai să mergem, de-abia aștept să înot! strigă Amma, trăgîndu-mă de mînă ca un copil. Ceea ce și era.

Mă droghez cu sora mea de 13 ani, mi-am șoptit. Dar după alte zece minute, ideea nu reușea să îmi stîrnească decît un val de fericire. Era o fată amuzantă, sora mea mai mică, cea mai îndrăgită fată din Wind Gap, și ea voia să-și petreacă timpul cu mine. *Mă iubește așa cum mă iubea și Marian*. Am zîmbit. Pastila își eliberase prima tranșă de optimism chimic și simțeam cum plutește în mine ca un balon și îmi clipocea pe cerul gurii, rezonînd fericire. Îi simțeam parcă și gustul, de jeleu roz și pufos.

Kelsey și Kylie ne urmară spre ușă, dar Amma se întoarse spre el rîzînd:

— Știți, n-aș vrea să veniți și voi! Rămîneți aici. Ajutați-o pe Jodes să și-o tragă cu cineva. Are nevoie de un futai ca lumea.

Kelsey se uită spre Jodes, care rămăsese stînjenită pe trepte. Kylie se uita la mîna Ammei care îmi strîngea încheietura. Apoi se uitară una la alta. Kelsey se strînse în Amma și își puse capul pe umărul ei.

— Dar nu vrem să rămînem aici, vrem să venim cu tine! se smiorcăi. Te roog!

Amma se scutură și o împinse și zîmbi la ea, de parcă ar fi fost un ponei prostuț.

— Fii drăguță și dispari, bine? spuse Amma. M-am săturat de voi! Mă plictisiți îngrozitor.

Kelsey făcu un pas înapoi, derutată, cu brațele încă pe jumătate întinse. Kylie dădu din umeri și plecă să danseze, luînd o sticlă de bere din mîna unui băiat mai mare și lingîndu-și buzele în fața lui, după care privi spre Amma. Amma se uita în altă parte.

Amma era ocupată să mă conducă pe mine afară, ca un partener grijuliu, apoi pe trepte și, în cele din urmă, pe trotuarul din fața casei, unde niște floricele micuțe și galbene se împrăștiaseră de pe crengi.

I le-am arătat.

— Foarte frumos!

Amma arătă spre mine și dădu din cap.

— Îmi place galbenul cînd sînt ametită! Simți ceva?

Am dat și eu din cap, iar fața ei se lumina și se umbrea pe măsură ce treceam pe lîngă felinarele din stradă. Uitasem de înotat, eram amîndouă pe pilot automat spre casa Adorei. Simțeam cum noaptea atîrnă deasupra mea ca o pînză umedă și moale de baldachin și mi-am amintit brusc de spitalul din Illinois, cînd mă trezeam udă de transpirație și cu un fluierat disperat în urechi. Colega mea de cameră, majoreta, era leșinată pe podea, roșie la față și schimonosită, cu o sticlă de Windex lîngă ea. Scotea un geamăt ilar. Erau gazele eliminate postmortem. Am izbucnit într-un rîs nevrotic, aici și acum, în Wind Gap, ca un ecou al celui pe care l-am avut în camera acea mizerabilă, în acea dimineață bolnăvicioasă.

Amma mă luă de mînă.

— Ce crezi tu despre... Adora?

Mi-am simțit capul smucindu-se, dar își recăpătă imediat amețeala.

— Cred că e o femeie foarte nefericită, am spus eu. Și cam bolnavă.

— O aud strigînd tot felul de nume cînd doarme: Joya, Marian... tu.

— Mă bucur că eu nu trebuie să aud asta, am spus, mîngîindu-i mîna. Dar îmi pare rău că tu auzi.

— Îi place să aibă grijă de mine.

— Grozav.

— E ciudat, spuse Amma, după ce mă îngrijește ea, am poftă de sex.

Își ridică fusta în spate și îmi arătă urma înroșită a unei curele.

— Nu cred că e bine să îi lași pe băieți să îți facă astfel de lucruri, Amma. Pentru că asta e, de fapt. La vîrsta ta, nu poate fi o chestie reciprocă.

— Cîteodată, atunci cînd îi lași pe oameni să îți facă ceva, de fapt tu le faci lor ceva, spuse Amma, scoțînd o altă acadea Blow Pop din buzunar. De cireșe. Înțelegi ce vreau să spun? Dacă cineva vrea să îți facă tot felul de lucruri perverse și tu îl lași, îl faci să fie și mai țăcănit. Și atunci tu deții controlul. Atît timp cît nu o iei razna și tu.

— Amma, eu voiam doar..., dar ea era deja în față.

— Îmi place casa noastră, mă întrerupse Amma. Îmi place camera ei. Podeaua aia e renumită. Am văzut-o și într-o revistă odată. Îi spuneau „Neprețuitul fildeș: stilul de viață sudist dintr-o epocă de altădată". Pentru că acum nu mai poți face rost de fildeș. Păcat, mare păcat.

Își bagă acadeaua în gură și înșfăcă un licurici din aer, îl ținu între degete și îi smulse partea din spate. Își frecă praful în jurul degetului, pentru a-și face un inel. Apoi aruncă insecta în iarbă și își admiră degetul.

— Fetelor le plăcea de tine cînd te-ai făcut mare? mă întrebă ea. Pentru că pe mine nu mă plac deloc.

Încercam să pun alături imaginea Ammei, îndrăzneață, superioară, cîteodată înfricoșătoare (cînd mă călca pe călcîie în parc — ce fel de copil de 13 ani chinuiește un adult în felul ăsta?) cu cea a unei fete față de care toată lumea se purta urît. Ea îmi văzu privirea și îmi înțelesese gîndurile.

— Nu că nu mă plac deloc, de fapt. Pentru că oricum fac tot ce le spun eu. Dar nu mă îndrăgesc. În secunda în care fac un pas greșit, în care nu mai sînt foarte „cool", o să fie primele care o să se alieze împotriva mea. Cîteodată stau în camera mea înainte de culcare și scriu tot ce am făcut și ce am spus în acea zi. Și îmi dau note: 10 pentru o mișcare perfectă, 5 pentru „ar trebui să mă sinucid, sînt o ratată".

Cînd eram eu în liceu păstram un jurnal al fiecărei costumații purtate zilnic. Nu o repetam pănă nu trecea măcar o lună.

— Cum a fost în seara asta. Dave Rard, care e un tip foarte mișto, în primul an de liceu, mi-a spus că nu crede că poate aștepta un an, știi tu, ca să se culce cu mine, adică pînă eram și eu în liceu. Iar eu i-am spus: „Păi nu aștepta!“ și m-am întors și am plecat și toți tipii din jur au rămas cu gura căscată. Deci pentru asta dau un 10. Dar ieri m-am împiedicat pe Strada Principală de față cu fetele și ele au rîs de mine. Pentru asta dau 5. Sau poate un 6, pentru că m-am purtat foarte urît cu ele tot restul zilei, iar Kelsey și Kylie au plîns amîndouă. Jodes mereu plînge, așa că pe ea nu o pun la socoteală.

— E mai sigur să se teamă de tine decît să te iubească, am spus eu.

— Machivelli, strigă ea și o luă înainte țopăind și rîzînd, nu știu sigur dacă într-un gest firesc pentru vîrsta ei sau din pură energie tinerească.

— De unde știi asta?

Mă impresiona și o plăceam din ce în ce mai mult. O fată deșteaptă, dar cu probleme emoționale. Îmi suna cunoscut.

— Știu o grămadă de lucruri pe care nu ar trebui să le știu, spuse ea, și am început și eu să sar o dată cu ea.

Pastila mă electrizase și, deși știam că în condiții normale nu aș fi făcut așa ceva, acum eram prea fericită să-mi pese. Mușchii mei cîntau.

— De fapt, sînt mai deșteaptă decît mulți dintre profesorii mei. Am făcut un test de inteligență. Ar trebui să fiu în clasa a zecea, dar Adora crede că trebuie să rămîn alături de copiii de vîrsta mea. Oricum, plec în alt oraș la liceu. În New England.

Spusese acest nume cu grija cuiva care știe regiunea doar din vederile cu fata care muncea pentru Ivy League* — reclamele de genul: *New England este locul în care vin oamenii deștepți*. Dar nu trebuia să o judec eu. Nici eu nu am fost acolo vreodată.

---

* Eveniment sportiv care reunește opt dintre cele mai prestigioase instituții de învățămînt din Statele Unite.

— Trebuie să plec de aici, spuse Amma cu oboseala afectată a gospodinelor casnice. Mă plictisesc tot timpul. De aia fac mereu nebunii. Știu că, de multe ori, întrec măsura.

— Te referi la sex? m-am oprit, pentru că inima mea sălta în ritm rumba.

Aerul era plin de aroma stînjeneilor și simțeam cum îmi intră mirosul în nas, în plămîni, în sînge. Cred că și venele îmi miroseau violet.

— Ei, știi tu, prin molestare. Înțelegi. *Știu* că înțelegi.

Îmi prinse mînă și îmi oferi un zîmbet drăguț și inocent, mîngîindu-mi palma, ceea ce îmi plăcu mai mult decît orice altă atingere pe care o simțisem pînă atunci. Pe gamba stîngă, *monstru* oftă dintr-odată.

— Cum te molestezi tu?

Eram chiar lîngă casa mamei acum, iar efectul drogului era maxim. Părul îmi aluneca pe umeri ca un val de apă caldă, iar eu mă legănam încet pe o muzică oarecare. Am observat pe trotuar cochilia unui melc, iar ochii mei se pierdură în liniile ei circulare.

— Știi tu. Știi că, uneori, simți nevoia să rănești.

Spusese chestia asta de parcă tocmai îmi vindea un șampon.

— Sînt metode mai bune să scapi de plictiseală sau de claustrofobie decît să rănești, am spus eu. Ești fată deșteaptă și știi asta.

Mi-am dat seama că degetele ei erau înăuntrul manșetelor bluzei mele, atingînd marginile cicatricelor. Nu am oprit-o.

— Tu te tai, Amma?

— Eu rănesc, gemu ea și se întoarse spre stradă, învîrtindu-se ametitor cu capul pe spate și cu brațele întinse ca o lebădă.

— Îmi place! strigă ea.

Ecoul o luă la fugă în josul străzii, unde casa mamei mele pîndea după un colț.

Voiam să vorbesc cu ea despre lucrurile astea, să mă port ca un adult, dar pastila mă opri din nou, așa că doar am tras-o din stradă (rîzînd, iar cotul i se julise și sîngera) și ne-am învîrtit în cerc pînă acasă. Fața îi era despicată în două de zîmbetul larg, dinții erau umezi și lungi și mi-am dat seama

cît de atractivi pot fi pentru un criminal. Pătrățele perfecte de os lucios, cei din față semănînd cu pietricelele de mozaic cu care decorezi o masă.

— Mă simt foarte bine cu tine, rîse Amma din nou și i-am simțit respirația în față, fierbinte și mirosind ușor a băutură. Parcă ai fi sufletul meu pereche.

— Parcă ai fi sora mea, am spus eu.

Era o blasfemie? Nu-mi păsa.

— Te iubesc! urlă Amma.

Ne învîrteam atît de repede, încît obrajii îmi tremurau, gîdilîndu-mă. Rîdeam și eu ca un copil. *Niciodată nu am fost mai fericită ca acum*, mă gîndeam. Felinarul era aproape roșiatic, părul lung al Ammei îmi gîdila umerii și pomeții ei ieșiseră în afară ca niște calupuri de unt în pielea ei bronzată. Am întins mîna să ating unul dintre ei, dîndu-i drumul la o mînă, dar ne-am pierdut echilibrul și am căzut amîndouă.

Mi-am simțit glezna trosnind și sîngele țîșnind, inundîndu-mi piciorul. Pieptul Ammei se acoperi cu stropi de sînge, de la propria ei căzătură. Se uită în jos, se uită la mine, cu ochii albaștri lucioși ca ai unui cîine husky, își trecu degetele prin petele de sînge de pe piept și urlă o dată, prelung, după care își puse capul în poala mea și începu să rîdă.

Își trecu din nou un deget pe piept și luă o picătură de sînge și, pînă să o pot opri, mi-o întinse pe buze. Îi simțeam gustul metalic și dulce. Se uită la mine și îmi atinse fața, iar eu am lăsat-o.

— Știu că tu crezi că Adora mă iubește mai mult, dar nu e adevărat! spuse ea.

Parcă la comandă, lumina se aprinse pe veranda casei noastre, în vîrful dealului.

— Vrei să dormi la mine în cameră? se oferi Amma, cu vocea ceva mai potolită.

Îmi imaginam cum am arăta amîndouă în patul ei, sub păturile ei copilărești, șușotind secrete și adormind una lîngă alta, dar mi-am dat seama că mă vedeam pe mine și pe Marian. Ea, scăpată din patul de spital, adormea lîngă mine. Gemetele pe care le scotea cînd se ghemuia lîngă stomacul meu. Trebuia să o strecor înapoi în camera ei înainte ca mama să se trezească

dimineața. Erau o adevărată dramă acele cinci secunde în casa tăcută, cînd trebuia să o trag pe hol, pe lîngă camera mamei, temîndu-mă că ușa s-ar putea deschide chiar în acel moment, dar și dorindu-mi parcă acest lucru. *Nu e bolnavă, mamă!* Era ceea ce plănuisem să-i spun în cazul în care ne-ar fi prins vreodată. *E foarte bine că s-a dat jos din pat, pentru că nu e bolnavă!* Uitasem cu cîtă disperare îmi doream să cred lucrul ăsta.

Mulțumită drogurilor, acestea păreau amintiri fericite acum, trecînd prin creierul meu ca paginile unei cărți de copii. Marian căpătase imaginea unui iepuraș în aceste amintiri, o codiță îmbrăcată ca sora mea. Aproape că îi simțeam blănița și m-am ridicat, dar mi-am dat seama că era de fapt părul Ammei pe piciorul meu.

— Deci, vrei? întrebă Amma.

— Nu în seara asta, Amma. Sînt moartă de oboseală și vreau să dorm în patul meu.

Nu mințeam. Drogul fusese rapid și puternic și acum dispăruse. Simțeam că mai am vreo zece minute pînă să mă trezesc complet și nu voiam ca Amma să fie prin preajmă.

— Atunci pot dormi eu la tine?

Stătea în lumina felinarului, cu cămașa de blugi atîrnîndu-i pe șoldul îngust și cu maieul rupt. Lîngă buze avea o dîră de sînge. Minunat.

— Nu. Hai să dormim separat. Mîine stăm împreună.

Nu spuse nimic, doar se întoarse și alergă cît putu de repede spre casă, cu picioarele săltîndu-i în spate ca la un mînz din desene animate.

— Amma! am strigat. Stai, poți să dormi cu mine, bine?

Am încercat să alerg după ea. Căutînd-o printre droguri și prin întuneric era ca și cum aș fi încercat să urmăreasc pe cineva privind în spate printr-o oglindă. Nu mi-am dat seama că silueta ei mișcătoare se întorsese și că, de fapt, ea alerga acum spre mine. În mine. Intră în mine cu capul înainte, iar fruntea ei îmi izbi fălcile și ne-am prăbușit din nou, de data asta pe trotuar. Capul meu scoase un zgomot ascuțit cînd se izbi de asfalt și mă dureau îngrozitor de tare dinții. Am rămas o clipă leșinată. Părul Ammei îmi umpluse palma ca un ghem

de licurici tropăind în timp prin sîngele meu. Apoi Amma începu să se vaite, ținîndu-se de frunte și frecînd un loc care era deja vînăt, avînd conturul unei prune.

— Rahat. Cred că m-ai lovit cu dinții în cap!

— Cred că tu mi-ai spart capul! am șoptit eu.

M-am ridicat ușor și m-a luat amețeala. O dîră de sînge care se scursese pe trotuar îmi aluneca acum pe gît.

— Doamne, Amma, ești prea dură!

— Credeam că îți place duritatea!

Îmi întinse mîna și mă ajută să mă ridic, iar valul de sînge mi se urcă la cap. Apoi își scoase de pe deget un mic inel de aur cu un peridot verde deschis și mi-l puse pe degetul mic.

— Uite, vreau să îți dau ție asta!

Am dat din cap.

— Cine ți l-a dat vrea ca tu să îl păstrezi.

— Adora mi l-a dat, într-un fel. Dar nu-i pasă, crede-mă. Voia să i-l dea lui Ann, dar... ei bine, Ann nu mai e, așa că zăcea acolo degeaba. E urît, nu-i așa? Mă prefăceam că mi l-a dat mie. Ceea ce nu prea e posibil, pentru că mă urăște.

— Dar nu te urăște.

Am pornit spre casă, iar lumina din verandă strălucea printre tufișuri.

— Nici de tine nu-i place, declară Amma.

— Nu, nu-i place.

— Păi nici de mine nu-i place. Doar că în alt fel.

Am urcat treptele, strivind mure sub tălpi. Aerul mirosea ca glazura de pe prăjitura unui copil.

— Te-a plăcut mai mult sau mai puțin după moartea lui Marian? mă întrebă ea, punîndu-și brațul în jurul meu.

— Mai puțin.

— Deci nu a folosit la nimic.

— Ce anume?

— Moartea ei nu a folosit la nimic.

— Nu. Acum taci din gură pînă ajungem în cameră, bine?

Am urcat treptele din casă, ier eu îmi țineam mîna la ceafă pentru a opri sîngele să se scurgă pe jos. Amma păși în spate, oprindu-se să miroasă un trandafir din vază și schițînd un zîmbet imaginii ei din oglindă. Din camera Adorei nu se auzea

nimic, ca de obicei. Doar ventilatorul care bîzîia în întunericul din spatele ușilor închise.

Am închis ușa camerei în urma noastră și mi-am scos tenișii (cu noi pete de iarbă), mi-am șters stropii de mure storcite de pe picior și am început să îmi ridic bluza, dar am simțit atunci privirea fixă a Ammei. Mi-am tras din nou bluza în jos și m-am prefăcut prea obosită pentru a mă mai dezbrăca, așa că m-am băgat în pat. Am tras pătura peste mine și m-am ghemuit mai departe de Amma, mormăind un „Noapte bună!". Am auzit-o dezbrăcîndu-se și într-o secundă stinsese lumina și se ghemui în pat lîngă mine, goală, cu excepția chiloților. Îmi venea să plîng la gîndul că aș putea dormi lîngă cineva fără haine pe mine, fără teama că s-ar putea zări un cuvînt sub o mînecă sau sub un crac de pantalon.

— Camille?

Avea vocea înceată, copilăroasă și nesigură.

— Știi cum zic uneori oamenii că trebuie să sufere pentru că, dacă nu o fac, sînt atît de amorțiți încît nu mai simt nimic?

— Îhm.

— Dacă e, de fapt, exact invers? șopti Amma. Dacă ne rănim pentru că ne place ce simțim? Ca și cum ai avea un clopoțel sau cineva ar fi lăsat un buton pornit în corpul tău. Și nimic nu poate închide acel buton decît durerea. Ce înseamnă asta?

M-am prefăcut că dormeam. M-am prefăcut că nu simțeam cum degetele ei conturau la nesfîrșit cuvîntul *dispariție* pe ceafa mea.

Un vis. Marian, cu cămașa de noapte umedă de transpirație și cu o șuviță blondă lipită de obraz. Mă ia de mînă și încearcă să mă ridice din pat. „Nu ești în siguranță aici" șoptește ea. „Nu e bine pentru tine!" Dar îi spun să mă lase în pace.

Treisprezece

Era trecut de ora două cînd m-am trezit și îmi simțeam stomacul făcut ghem, iar fălcile mă dureau din cauza scrîșnitului dinților timp de cinci ore. A dracului pastilă. Probabil că nici Amma nu se simțea bine. Îmi lăsase pe pernă cîteva firicele de gene. Le-am pus în palmă și le-am împrăștiat. Erau pline de rimel și mi-au lăsat cîteva dîre albastre pe piele. Le-am pus într-o farfurioară de pe măsuța de lîngă pat. După care am intrat în baie și am vomitat. Nu mă deranja cînd vomitam. Cînd îmi era rău în copilărie, îmi amintesc că mama îmi dădea părul pe spate și îmi spunea calm: *Scoate toată răutatea din tine, scumpa mea. Nu te opri pînă nu iese tot.* Se pare că îmi place chiar toată amăreala și slăbiciunea și saliva asta. Previzibil, știu, dar adevărat.

Am încuiat ușa, m-am dezbrăcat și m-am băgat înapoi în pat. Capul mă durea îngrozitor de la urechea stîngă, prin gît și apoi pe coloana vertebrală. Intestinele mi se încolăceau, abia îmi puteam mișca gura de durere, iar glezna îmi ardea. Și încă sîngeram, după petele de sînge de pe așternut. Și pe partea Ammei era sînge: cîțiva stropi în dreptul zgîrieturii de pe piept și o pată mai închisă chiar pe pernă.

Inima îmi bătea foarte tare și nu mai puteam să respir. Trebuia să aflu dacă mama știa ce se întîmplase. Oare o văzuse pe Amma? Mă va certa pe mine? Simțeam cum mi se face mai rău de frică. Știam că ceva rău urma să se întîmple. Pe lîngă paranoia mea, știam exact ce mi se întîmpla: nivelul de serotonină, fluctuat la maxim din cauza drogului de aseară, se

prăbușise și mă trimisese în zona întunecată. Continuam să îmi spun chestia asta și după ce mi-am băgat capul în pernă și am început să plîng. Uitasem complet de cele două fete, la dracu', nici nu mă gîndisem serios la ele: moarta Ann și moarta Natalie. Mai rău, o trădasem pe Marian, o înlocuisem cu Amma și o ignorasem în vis. Trebuia să suport consecințele. Am plîns în același amar și purificator mod în care vomitasem, pînă cînd perna era udă și fața mi se umflase ca a unui bețiv. Apoi se auzi clanța ușii. Am tăcut din gură cu mîna la față, sperînd că liniștea îl va goni pe cel de la ușă.

— Camille, deschide!

Era mama, dar nu era supărată. Era îngrijorată. Foarte drăguță, chiar. Am tăcut. Mai încercă o dată clanța. Apoi bătu la ușă. După care tăcere și pașii ei îndepărtîndu-se.

Camille, deschide. Imaginea mamei stînd pe marginea patului meu, ținînd în mînă o lingură plină de un sirop amar. Medicamentul ei îmi făcea întotdeauna mai mult rău decît bine. Aveam stomacul sensibil. Nu la fel de sensibil ca Marian, dar tot era ceva.

Îmi transpirară mîinile. *Te rog, n-o lăsa să se întoarcă.* Mi l-am imaginat pe Curry, cu una dintre cravatele lui caraghioase bălăngănindu-i-se peste burtă, dînd buzna în cameră să mă salveze. Luîndu-mă în brațe, apoi ducîndu-mă în mașina Ford Taurus, veșnic plină de fum, apoi Eileen mîngîindu-mi părul tot drumul spre Chicago.

Maică-mea descuie ușa cu o cheie. Nu am știut niciodată că mai are o cheie. Intră în cameră nătîngă, cu bărbia ridicată ca de obicei și cu cheia atîrnînd de o fundă roz. Purta o rochie albastră de vară și adusese o sticlă de spirt, o cutie de șervețele și o trusă de cosmetice din satin roșu.

— Bună, puiule, oftă ea. Mi-a spus Amma ce vi s-a întîmplat. Micuțele mele. Toată dimineața mi-a vărsat. Jur, și știu că poate sună exagerat, dar în afară de produsul nostru, nu te mai poți baza pe nici un fel de carne zilele astea. Amma zicea că probabil de la pui vi s-a făcut rău.

— Probabil, am spus eu.

Nu puteam decît să continuu minciuna Ammei. Era clar că știa să facă jocul mult mai bine decît mine.

— Nu pot să cred că ați leșinat amîndouă chiar pe treptele casei, iar eu dormeam înăuntru. Urăsc ideea asta! spuse Adora. Ce vînătăi are, ai crede că s-a bătut!

Nu se putea ca maică-mea să creadă povestea asta. Era expertă în boli și răni și nu s-ar fi lăsat păcălită decît dacă voia ea. Acum însă voia să mă îngrijească, iar eu eram mult prea slăbită ca să o pot opri. Am început din nou să plîng și nu mă mai puteam opri.

— Mi-e rău, mamă.

— Știu, puiule.

Dădu cearșaful la o parte de pe mine și îl aruncă la picioare cu o mișcare rapidă, iar cînd eu mi-am pus instinctiv mîinile pe piele, mi le luă și le așeză cu fermitate pe lîngă corp.

— Trebuie să îmi dau seama ce ai, Camille.

Îmi studie obrajii pe ambele părți și îmi trase buza de jos, ca și cum ar fi controlat un cal. Îmi ridică mîinile încet, îmi privi axila și mă pipăi, apoi îmi controlă și gîtul pentru amigdale umflate. Îmi aminteam procedura asta foarte bine. Își puse mîna între picioarele mele, precis și rapid ca un profesionist. Era cea mai bună modalitate de a lua temperatura, spusese ea mereu. Apoi își plimbă încet degetele reci pe picioarele mele și se opri exact pe rana deschisă de la gleznă. Vinișoare verzi țîșniră chiar sub ochii mei și mi-am tras imediat piciorul sub mine și m-am întors pe o parte. Profită de poziția mea pentru a-mi pipăi capul și simți imediat lovitura.

— Încă puțin, Camille, și am terminat.

Udă un șervețel cu spirt și îmi frecă glezna, pînă cînd nu mai puteam vedea nimic din cauza lacrimilor și a durerii. Apoi o înfășură strîns cu bandaje pe care le tăiase cu niște foarfece mici din geanta de cosmetice. Rana începu să sîngereze imediat, așa că bandajele arătau acum ca steagul Japoniei: un alb pur cu un cerc roșu sfidător. Apoi îmi pipăi capul cu o mînă și am simțit un fior. Îmi tăia părul în acel loc. Am încercat să mă feresc.

— Să nu îndrăznești, Camille, te pot tăia. Întinde-te și fii fată bună.

Își puse mîna rece pe fața mea și îmi împinse capul înapoi pe pernă, și haș, haș, haș, tăie prin părul meu transpirat, pînă cînd am simțit că mi-a dat drumul. Scalpul meu nu era obișnuit

cu atîta expunere la aer. Am pus mîna și am simțit o porțiune înțepătoare de piele de mărimea unei monede de 50 de cenți. Mama mi-a luat rapid mîna și începu să frece rana cu spirt. Din nou nu am mai putut respira, pentru că durerea era de nesuportat.

Mă întoarse pe spate și mă șterse cu o cîrpă umedă pe brațe, de parcă aș fi fost bolnavă la pat. Avea ochii ușor înroșiți în locul în care își smulsese genele. Obrajii mai aveau încă o roșeață tinerească.

Își luă geanta de cosmetice și începu să scotocească printre cutiuțe, găsind în final un șervețel împăturit, mototolit și puțin pătat. Îl desfăcu și scoase o pastilă de un albastru puternic.

— O clipă, draga mea.

Am auzit-o coborînd repede treptele și știam că se dusese la bucătărie. Apoi din nou în camera mea, tot cu pași rapizi. În mînă avea un pahar cu lapte.

— Hai, Camille, ia pastila asta!

— Ce e *asta*?

— Medicament. Nu o să te infectezi și o să curețe toți microbii de la mîncarea aia.

— Dar ce pastilă e? am întrebat din nou.

Pe piept îi apăru o pată roșie și zîmbetul începu să-i tremure ca o lumînare în vînt. Era, dispărea, era, dispărea, totul într-o secundă.

— Camille, sînt mama ta și te afli în casa mea.

Ochii îi erau sticloși și înroșiți. M-am întors pe o parte și încercam să mă lupt din nou cu un atac de panică. Era ceva rău. Făcusem ceva rău.

— Camille, deschide gura.

Voce calmă, îngrijorată. *Asistentă* începu să zvîcnească lîngă umărul stîng.

Îmi amintesc că refuzam toate pastilele și medicamentele ei cînd eram copil și din cauza asta i-am pierdut afecțiunea. Îmi amintea de Amma și de pastila ei de Ecstasy, lingușitoare, dorind cu disperare ca eu să iau ceea ce ea îmi oferea. Refuzul avea consecințe mult mai grave decît acceptarea. Mă ardea pielea în locurile în care mă frecase și simțeam acea arsură satisfăcătoare care urma unei tăieturi. Mă gîndeam la Amma

și la cît de mulțumită părea, înfășurată în brațele mamei, fragilă și transpirată.

M-am întors, am lăsat-o pe mama să îmi pună pastila pe limbă, să îmi toarne laptele pe gît și să mă sărute.

În cîteva minute adormisem, cu duhoarea respirației plutind în visul meu ca o ceață acră. Maică-mea intrase în camera mea și îmi spunea că sînt bolnavă. Se întisese deasupra mea și își pusese gura peste a mea. Îi puteam simți respirația în gît. Apoi începu să mă ciugulească. Cînd se ridică, îmi zîmbea și îmi aranja părul pe spate. Și își scuipă în palmă dinții mei.

Amețită și încinsă, m-am trezit seara, cu o dîră de salivă uscată de-a lungul gîtului. Eram slăbită. Mi-am înfășurat un așternut în jurul corpului și am început din nou să plîng, cînd mi-am adus aminte de cercul de piele din capul meu. *Doar îți revii după drog acum*, îmi șopteam, mîngîindu-mi obrazul. *O tunsoare nereușită nu e chiar sfîrșitul lumii. O să-ți strîngi părul în coadă de cal.*

Am ieșit pe hol clătinîndu-mă, cu picioarele mișcîndu-se de colo-colo și cu gleznele umflate fără să-mi dau seama din ce motiv. La parter, maică-mea cînta. Am bătut la ușa Ammei și am auzit un „Intră“ șoptit.

Stătea dezbrăcată pe podea în fața căsuței uriașe de păpuși, cu degetul în gură. Cercurile din jurul ochilor erau aproape vinețiii, iar maică-mea îi bandajase complet și fruntea și pieptul. Amma își înfășurase la rîndul ei păpușa favorită în șervețele, pictate peste tot cu un marker roșu, și o proțăpise în pat.

— Ție ce ți-a făcut? mă întrebă ea somnoroasă, zîmbind ușor.

M-am întors pentru a-mi vedea cercul de piele din cap.

— Și mi-a dat o pastilă de la care mă simt amețită și mi-e greață.

— Albastră?

Am dat din cap.

— Da, îi place mult pastila asta, mormăi Amma. Adormi imediat încinsă și cu o groază de salivă, iar ea poate să-și cheme prietenii pentru a le arăta în ce hal ești.

— A făcut așa ceva?

Mi se răci transpirația pe mine. Avusesem dreptate: urma să se întîmple ceva îngrozitor.

Amma dădu din umeri.

— Nu mă deranjează. Cîteodată nu înghit pastila, doar mă prefac. Și sîntem amîndouă mulțumite. Mă joc cu păpușile sau citesc și, cînd aud că vine, mă prefac că dorm.

— Amma?

M-am așezat pe podea lîngă ea și i-am atins părul.

— Îți dă multe pastile și tot felul de medicamente?

— Doar cînd nu mă simt bine.

— Și ce face atunci?

— Cîteodată mă înfierbînt tare și mă agit și îmi face baie cu apă rece. Altă dată simt nevoia să vomit. Sau simt că tremur și sînt slăbită și vreau să dorm.

Se întîmpla din nou. Exact ca și cu Marian. Îmi simțeam nodul din gît încordîndu-se. Am început iar să plîng, m-am ridicat, m-am așezat la loc. Stomacul mi se strînsese. Mi-am strîns fața în mîini. Și eu, și Amma eram bolnave *exact ca Marian*. Trebuia să se ajungă atît de departe pînă să înțeleg în final, aproape douăzeci de ani mai tîrziu. Îmi venea să urlu de ciudă.

— Joacă-te cu mine cu păpușile, Camille.

Fie nu observase, fie îmi ignora lacrimile.

— Nu pot, Amma, trebuie să mă întorc la lucru. Nu uita să te bagi în pat cînd urcă mama.

Mi-am tras niște haine peste pielea care mă durea îngrozitor și m-am privit în oglindă. *Ai gînduri nebunești. Nu ești realistă. Dar eram, de fapt. Mama o ucisese pe Marian. Și mama le omorîse pe fetițele acelea.*

M-am împleticit spre baie și am vomitat din nou apă fierbinte și sărată, stropii toaletei înfiorîndu-mi pielea obrajilor cînd stăteam în genunchi. Cînd mi se relaxă stomacul, mi-am dat seama că nu eram singură. În spatele meu stătea mama.

— Sărăcuța de ea, murmură.

Am plecat de lîngă ea în patru labe. M-am sprijinit cu spatele de perete și am privit-o.

— De ce te-ai îmbrăcat, dragă? spuse ea. Nu poți pleca nicăieri în halul ăsta.

— Trebuie să ies puțin. Am ceva de lucru. Aerul proaspăt o să-mi facă bine.

— Camille, treci înapoi în pat.

Vocea îi era agitată și stridentă. Se duse lîngă pat, trase așternuturile și le aranjă.

— Hai, draga mea, trebuie să ai grijă de sănătatea ta.

M-am ridicat cu greu în picioare, mi-am luat cheile de la mașină de pe măsuță și am trecut rapid pe lîngă ea.

— Nu pot, mamă. Dar mă întorc repede.

Am lăsat-o pe Amma sus cu păpușile ei bolnave și am demarat din alee atît de repede, încît mi-am lovit bara din față în locul în care dealul ajungea la nivelul străzii. O femeie grasă care plimba un cărucior dădu din cap spre mine.

Am plecat spre nicăieri, încercînd să îmi adun gîndurile și să îmi amintesc oamenii pe care îi mai cunoșteam din Wind Gap. Aveam nevoie de cineva care să îmi spună sigur că mă înșelam în privința Adorei sau că aveam dreptate. De cineva care o cunoștea bine pe Adora, care îmi știa copilăria și care rămăsese aici cît timp am fost eu plecată. M-am gîndit imediat la Jackie O'Neele și la bomboanele ei Juicy Fruit și la mirosul de băutură și bîrfă. Căldura ei maternă pentru mine și comentariul care acum suna ca un avertisment: *Foarte multe s-au schimbat în rău*! Aveam nevoie de Jackie, așa cum era acum, respinsă de Adora și fără alte impedimente în preajmă, pentru că o știa pe mama de o viață. Și, evident, avea ceva de spus.

Casa lui Jackie era la doar cîteva minute, o vilă modernă menită să pară o plantație de dinainte de război. Un puști plictisit și palid era călare pe o mașină de tuns iarba, fumînd în timp ce trecea înainte și înapoi în linii strînse. Spatele lui era acoperit de niște coji uscate și rupte, atît de mari încît păreau a fi răni. Încă un băiat care lua Met. Jackie ar fi trebuit să elimine intermediarul și să-i dea cei 20 de dolari direct distribuitorului.

O știam pe femeia care îmi deschise ușa. Era Geri Shilt, colegă de liceu cu mine, dar cu un an mai mare. Purta o

uniformă albă apretată, la fel ca Gayla, și mai avea și acum alunița aceea rotundă și roz pe obraz, pentru care o compătimisem mereu. Văzînd-o pe Geri, o figură atît de pedestră din trecut, îmi venea să mă întorc și să plec cu mașina, lăsînd în urmă toate grijile. Cineva atît de normal în lumea mea îmi punea la îndoială toate gîndurile. Dar nu am plecat.

— Bună, Camille, cu ce te pot ajuta?

Nu părea deloc interesată de ce venisem de fapt, lipsă de curiozitate care o diferenția clar de restul femeilor din Wind Gap. Probabil că nu avea nici prietene cu care să bîrfească.

— Bună, Geri, nu știam că lucrezi la familia O'Neele.

— Nici nu ai fi avut de ce să știi, îmi răspunse ea la fel de placid.

Cei trei băieți ai lui Jackie, născuți unul după altul, aveau acum, probabil, douăzeci și ceva de ani: 20, 21 și 22, cred. Îmi aduc aminte că erau grași și îndesați și că purtau mereu pantaloni scurți sintetici și niște inele mari de aur cu o piatră de un albastru puternic în centru, specifice Liceului Calhoon. Moșteniseră de la Jackie ochii anormal de rotunzi și niște dinți albi și lucioși. Jimmy, Jared și Johnny. Îi puteam auzi pe doi dintre ei, cel puțin, acum, aflați acasă în vacanța de vară, jucînd fotbal în grădina din spate. Din privirea ostentativ neinteresată a lui Geri, am înțeles că pentru ea, cel mai bun mod de a se înțelege cu ei era să îi evite cît mai mult.

— M-am întors...

— Știu de ce ești aici, îmi spuse ea, fără să mă acuze, dar nici prea primitoare.

Era doar o afirmație. Pentru că eu reprezentam un alt obstacol în acea zi.

— Mama mea este prietenă cu Jackie și mă gîndeam...

— Știu care sînt prietenii lui Jackie, crede-mă, spuse ea.

Nu părea nerăbdătoare să mă lase să intru. Dar se uita la mine de sus în jos și apoi la mașina din spatele meu.

— Jackie e prietenă cu multe dintre mamele prietenelor tale, adăugă Geri.

— Mmmm. Nu am prea mulți prieteni pe aici zilele astea.

Chiar mă mîndream cu chestia asta, dar am rostit cuvintele cu o tonalitate voit dezamăgită. Cu cît îi stîrneam compasiunea, cu atît aveam șanse să intru mai repede în casă și

simțeam nevoia să vorbesc neapărat cu Jackie, înainte de a mă răzgîndi.

— De fapt, chiar și cînd locuiam aici, nu cred că am avut prea mulți prieteni.

— Katie Lacey. Maică-sa e prietenă cu toată lumea.

Drăguța de Katie Lacey, care mă tîrîse la petrecerea de consolare, ca să mă confrunte. Mi-o și imaginam plimbîndu-se prin oraș în SUV-ul ei mare, cu fetele drăgălașe cocoțate în spate, perfect îmbrăcate, pregătite să domnească peste ceilalți copii de la grădiniță. Învățaseră de la mămica să fie foarte rele în special cu fetițele urîte, sărace, care nu voiau altceva decît să fie lăsate în pace. Dar cereau prea mult.

— Katie Lacey e o fată cu care îmi este rușine că am fost vreodată prietenă.

— Ei, da, tu erai OK, spuse Geri.

În momentul ăla mi-am amintit că avea un cal pe nume Butter. Iar gluma era, bineînțeles, că pînă și animalele lui Geri se îngrășau*.

— Nu chiar.

Nu mă implicasem niciodată direct în acte de cruzime, dar nici nu le-am împiedicat vreodată. Stăteam mereu deoparte, ca o umbră agitată și mă prefăceam că rîd.

Geri rămase în continuare în dreptul ușii, trăgînd de ceasul ieftin de la mînă care era strîns precum un garou, pierdută, evident, în propriile ei amintiri, și destul de triste, se pare.

De ce, oare, rămăsese în Wind Gap? Mă întîlnisem cu o grămadă de cunoscuți zilele astea. Fete cu care copilărisem și care nu au avut niciodată suficient curaj să plece. Era un oraș care respira resemnare prin cablul tv și prin chioșcul din colț. Cei care rămăseseră aici erau la fel de izolați ca înainte. Fete drăguțe și meschine precum Katie Lacey locuiau acum, cum era de așteptat, în case renovate în stil victorian la cîteva străduțe de casa mamei, jucau tenis la același club din Woodberry ca Adora și făceau același drum regulat la St. Louis pentru cumpărături. Iar fetele urîte și stigmatizate precum Geri Shilt erau blocate în a strînge mizeria celor frumoase, cu capetele plecate posac, așteptîndu-se la alte abuzuri. Proba-

---

* Butter — unt (lb. engleză).

bil că nu erau suficient de puternice sau de deștepte ca să plece de aici. Femei fără imaginație. Așa că rămîneau în Wind Gap și își retrăiau la nesfîrșit copilăria. Iar eu era acum blocată lîngă ele și nu reușeam să mai scap.

— Stai să-i spun lui Jackie că ai venit.

Geri merse pînă la scările din spate, ocolind prin sufragerie și evitînd geamul de sticlă al bucătăriei, prin care ar fi observat-o băieții lui Jackie.

Camera în care m-a condus era obscen de albă, cu niște dîre de culoare, ca și cum ar fi fost pictată cu mîna de un copil. Perne roșii, draperii galben-albastre, o vază verde lucioasă, decorată cu flori roșii din ceramică. O fotografie ridicolă alb-negru a lui Jackie, cu părul tapat, cu gheruțe de păr îndoite sub bărbie, atîrna deasupra șemineului. Arăta ca un pudel superdichisit. Chiar și în starea mizerabilă în care eram, am reușit să rîd.

— Dragă Camille!

Jackie străbătu camera cu brațele desfăcute. Purta o rochie de casă din satin și niște cercei cu diamante cît niște pietre.

— Ai venit să mă vezi! Dar arăți groaznic, draga mea. Geri, adu-ne, te rog, două pahare de Bloody Mary, dulceață!

Expiră în fața mea. La propriu, apoi spre Geri. Cred că era felul ei de a rîde. Geri rămăsese în ușă pînă cînd Jackie își trosni palmele spre ea.

— Vorbesc serios, Geri. Și nu uita să pui sare pe margine de data asta!

Apoi se întoarse spre mine:

— E foarte greu să găsești un ajutor de nădejde zilele astea, șușoti ea cu superioritate, fără să-și dea seama că nimeni nu vorbește în realitate în felul ăsta.

Sînt sigură că Jackie se uita la televizor întruna, cu băutura într-o mînă și telecomanda în cealaltă, cu draperiile lăsate, în timp ce show-urile de dimineață se transformau în seriale, dezbateri, apoi reluări, comedioare, seriale polițiste și filme la ore tîrzii din noapte, despre femei violate, urmărite, trădate sau ucise.

Geri aduse o tavă cu paharele de Bloody Mary și niște castronașe cu țelină, murături și măsline și, potrivit, ordinelor, trase draperiile și plecă. Jackie și cu mine rămăseserăm tăcute în lumina slabă, în camera îngrozitor de rece din pricina aerului

condiționat, și ne-am privit una pe alta timp de cîteva secunde. Apoi Jackie se aplecă și trase sertarul măsuței de cafea. Avea în el trei sticluțe de ojă, o Biblie rufoasă și mai mult de douăsprezece cutii portocalii de medicamente. Mi-am amintit de Curry și de spinii de trandafir.

— Anestezice? Am unele bune.

— Cred că trebuie să îmi păstrez ultima rămășiță de rațiune care mi-a mai rămas, i-am răspuns eu, fără să știu sigur dacă glumea sau nu. Dar se pare că tu ți-ai putea deschide un magazin cu ce ai acolo.

— Sigur că da, sînt o norocoasă.

Îi puteam adulmeca furia amestecată cu suc de roșii.

— OxyContin, Percocet, Percodan, toate noutățile de care face rost doctorul meu. Dar, trebuie să recunosc, sînt grozave.

Își turnă cîteva pastiluțe albe în mînă și le aruncă la loc în cutie, zîmbind spre mine.

— De ce suferi? am întrebat-o, aproape temîndu-mă de răspunsul ei.

— Asta e cea mai frumoasă parte, draga mea. Nimeni nu știe, ai dracu'. Unul mi-a spus că am lupus, altul că am artrită, iar altul că este un sindrom al sistemului imunitar. Iar doi mi-au spus că totul e doar în imaginația mea.

— Tu ce crezi?

— Ce cred *eu*? întrebă ea și își dădu ochii peste cap. Eu cred că, atîta vreme cît îmi dau pastilele astea, nici nu mă interesează prea tare ce am. (Rîse din nou.) Sînt foarte grozave pastilele astea.

Nu știu dacă încerca să pară doar vitează sau chiar devenise dependentă.

— Sînt surprinsă că Adora nu s-a înscris pînă acum în clubul bolnavelor. Mă gîndeam că, o dată ce eu mă declar bolnavă, ea trebuia să ridice miza, nu? Dar ea nu are cum să se îmbolnăvească de un caraghios de lupus, nu? O să găsească o cale să capete... nu știu, cancer la creier. Nu?

Sorbi iar din băutură și îi rămase o dungă de suc și de sare pe buza de sus, care o făcea să pară umflată. A doua înghițitură o calmă și, așa cum făcuse și la înmormîntarea lui Natalie, se uită fix la mine de parcă încerca să îmi memoreze chipul.

— Doamne, mi se pare așa ciudat să te văd mare, spuse ea, mîngîindu-mi genunchiul. De ce te-ai întors aici, draga mea? E totul în regulă acasă? Pobabil că nu. E vorba de... mama ta?

— Nu, nimic de genul ăsta.

Mă everva că eram atît de transparentă.

— Oh.

Păru descurajată și își trecu mîna peste rochie ca într-un film alb-negru. Nu așa trebuia să mă port, uitasem că aici trebuie să bîrfești pe față.

— Adică, scuză-mă, nu am fost complet sinceră. Chiar vreau să vorbim despre mama.

Jackie se înveseli imediat.

— Nu prea poți să o înțelegi, așa-i? Ori înger, ori drac, ori amîndouă.

Își puse o pernă verde de satin sub fund și își așeză picioarele în poala mea.

— Dulceață, vrei să mi le masezi puțin? Sînt curate.

De sub canapea trase o pungă de bomboane de genul celor care se agață în pom și și-o așeză pe burtă.

— Oh, Doamne, va trebui să scap de ele mai tîrziu, dar cel puțin o să aibă gust bun pe gît în jos.

Am profitat de acest moment de relaxare.

— Mama a fost mereu... cum e acum?

Îmi dădeam seama de ciudățenia întrebării, dar Jackie chicoti o dată, ca o vrăjitoare.

— În ce sens, dulceață, adică frumoasă, fermecătoare, îndrăgită, malefică?

Dădea din degetele de la picioare cînd își deschidea cîte o bomboană de ciocolată.

— Masează.

Am început să-i frec picioarele reci, cu călcîie aspre ca o carapace de țestoasă.

— Adora. Ei, la naiba. Adora era bogată și frumoasă, iar părinții ei nebuni conduceau orașul ăsta. Ei au adus fabrica de porci în Wind Gap, creînd sute de slujbe. Pe atunci era și o plantație de nuc. Ei trăgeau toate sforile pe aici. Toată lumea îi pupa în cur pe cei din familia Preaker.

— Dar viața ei acasă... cum era?

— Adora era... foarte dădăcită. Niciodată nu am văzut-o pe bunică-ta Joya zîmbind la Adora sau mîngîind-o cu drag, dar nici nu-și putea lua mîinile de pe ea. Tot timpul îi aranja părul, îi îndrepta hainele și... ah, da, făcea *chestia* asta. În loc să își lingă degetul pentru a șterge o urmă, ea o lingea pe Adora. O prindea de cap și o lingea. Cînd Adorei i se cojea pielea de la soare, tuturor ni se întîmpla chestia asta, nu știam noi de cremele astea cu protecție, ca voi, Joya se așeza lîngă mama ta, îi dădea jos cămașa și îi jumulea fîșiile lungi de piele uscată. Lui Joya îi plăcea la nebunie să facă asta.

— Jackie...

— Nu mint! Să îți vezi prietena dezbrăcată în pielea goală și... cojită. Ca să nu mai spun că mama ta se simțea rău tot timpul. Întotdeauna avea cîte un ac sau cîte o perfuzie băgate în ea.

— De ce era bolnavă?

— Cîte puțin din fiecare. Dar în mare parte era stresul de a trăi lîngă Joya. Avea unghiile lungi și nedate cu ojă, ca ale unui bărbat. Iar părul îl purta lung pe spate și îl lăsase așa argintiu, nu îl vopsea.

— Și bunicul meu ce făcea în acest timp?

— Nu știu. Nici nu mai știu cum îl chema. Herbert, parcă? Sau Herman? Nu prea era prin preajmă, iar cînd era... tăcea... sau... plutea departe. Cunoști genul. Ca Alan.

Mai scoase o ciocolată și își mișcă degetele în mîinile mele.

— Știi, faptul că te-a născut ar fi trebuit să o dea gata pe maică-ta.

Avea o nuanță de reproș în glas, de parcă nu reușisem să îndeplinesc o sarcină simplă.

— Pentru orice altă fată, pe vremea aia, dacă rămînea gravidă înainte de căsnicie, totul era terminat. Dar mama ta a avut întotdeauna un fel aparte de a-i face pe oameni să aibă grijă de ea. Pe oameni, nu numai pe băieți, chiar și fetele simțeau asta, și mamele lor, și profesoarele.

— De ce oare?

— Dragă Camille, o fată frumoasă scapă cu orice dacă se poartă cum trebuie. Cu siguranță că știi lucrul ăsta. Gîndește-te la cîte lucruri au făcut pentru tine băieții de-a lungul anilor, lucruri pe care nu le-ar fi făcut dacă nu aveai fața asta

drăgălașă. Și dacă băieții se poartă frumos, și fetele se poartă frumos. Adora și-a jucat acea sarcină minunat: mîndră, dar oarecum rănită și foarte discretă. Tatăl tău venise în acea vizită plin de încredere, după care nu s-au mai văzut niciodată. Mama ta nu a vorbit deloc despre asta. Ai fost numai a ei încă de la început. Și asta a omorît-o pe Joya. Fata ei avea ceva înăuntru la care ea nu putea ajunge.

— Mama s-a mai simțit rău după moartea lui Joya?

— S-a simțit bine o vreme, spuse Jackie deasupra paharului. Dar imediat s-a născut Marian și după aia nu a mai avut timp să se simtă rău.

— Mama era...

Îmi simțeam gîtul inundat de emoția plînsului, așa că m-am oprit și am înghițit niște votcă.

— Mama era... o persoană amabilă?

Jackie chicoti din nou. Mai scoase o ciocolată, iar caramelul i se lipi pe dinți.

— Asta încerci să afli? Dacă era amabilă?

Se opri.

— *Tu* ce crezi? adăugă ea, strîmbîndu-se la mine.

Jackie scotoci iar în sertar, deșurubă trei cutii cu pastile, luă cîte una din fiecare și le aranjă în ordinea mărimii pe spatele mîinii stîngi.

— Nu știu, nu am fost niciodată prea apropiate.

— Dar ai fost aproape *de* ea. Nu te juca cu mine, Camille. Mă obosești. Dacă credeai că mama ta era o persoană amabilă, nu ai mai fi în casa prietenei ei celei mai bune, întrebînd dacă era sau nu amabilă.

Jackie luă fiecare pastilă, de la cea mai mare la cea mai mică, le băgă în ciocolată și le înghiți. Pieptul îi era plin de ambalaje, dunga roșie de la băutură îi umbrea încă buza, iar o dîră subțire și cleioasă îi atîrna pe dinți. Picioarele începuseră să-i transpire în mîinile mele.

— Îmi pare rău, ai dreptate, am spus. Dar, totuși, crezi că e... bolnavă?

Jackie se opri din mestecat, își puse mîna pe mine și oftă.

— O să îți spun cu voce tare, pentru că m-am gîndit prea mult la chestia asta, iar gîndurile mă cam păcălesc acum, se ascund de mine, știi?

Se aplecă și mă strînse de mînă.

— Adora vrea să vă devoreze și, dacă nu o lăsați, o să vă fie și mai rău. Uită-te la ce se întîmplă cu Amma. Și uită-te la ce s-a întîmplat cu Marian.

Da. Chiar sub sînul stîng, *legătură* începu să sune.

— Deci asta crezi? am insistat eu. *Spune-o.*

— Cred că e bolnavă și mai cred că ce are ea e contagios, șopti Jackie, iar mîinile ei tremurînde agitau cuburile de gheață din pahar. Și mai cred că e timpul să pleci, dulceață.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te deranjez prea mult.

— Am vrut să spun să pleci din Wind Gap. Nu ești în siguranță aici.

La mai puțin de un minut după aceea închideam ușa lui Jackie în urma mea, lăsînd-o să-și admire portretul din fotografia de deasupra șemineului.

Paisprezece

Aproape că m-am împiedicat pe treptele lui Jackie, pentru că nu îmi mai simțeam picioarele. În spatele meu îi puteam auzi pe băieți intonînd imnul de fotbal al Liceului Calhoon. Am condus pînă la primul colț, am parcat sub cîțiva pomi cu mure și mi-am pus capul pe volan.

Oare maică-mea chiar era nebună? Și Marian? Amma și cu mine? Cîteodată mă gîndesc că fiecare femeie are o boală în ea, care așteaptă momentul propice să răbufnească. Am cunoscut o grămadă de femei *bolnave* în viața mea. Femei cu *situații*. Femei cu dureri cronice, cu boli care escaladau în permanență. Bărbații, normal, au și ei cîte o fractură de oase, de spate, o operație sau două, poate, își mai scot o amigdală sau își pun o placă de plastic la șold. Femeile, în schimb, *se consumă*. Nici nu e de mirare, de altfel, luînd în considerare traficul la care este supus corpul unei femei. Tampoane și sterilete. Pule, degete, vibratoare și multe altele, printre picioare, pe la spate sau în gură. Bărbaților le place foarte tare să bage tot felul de lucruri în femei, nu-i așa? Castraveți, banane sau sticle, un șirag de perle sau un marker, un pumn chiar. O dată, un tip a vrut să-mi bage înăuntru un aparat walkie-talkie. Am refuzat.

Bolnav și mai bolnav și din ce în ce mai bolnav. Ce era adevărat și ce era imaginar în toată povestea asta? Amma era într-adevăr bolnavă și avea nevoie de medicametele maică-mii sau chiar pastilele ei îi făceau rău Ammei? Oare pastila ei albastră m-a făcut să vomit sau m-a ajutat să nu mă simt mai rău?

Oare Marian mai murea dacă nu era Adora mama ei?

Știam că trebuie să îl sun pe Richard, dar nu aveam ce să-i spun. Mi-era frică. Eram plină de venin. Voiam să mor. Am condus înapoi pe lîngă casa mamei și apoi spre est spre fabrica de porci și am parcat la Heelah's, acel bar reconfortant fără geamuri, unde oricine o recunoștea pe fata patroanei, o lăsa în pace cu gîndurile ei.

Localul puțea a sînge de porc și a pișat. Chiar și floricelele din castroanele de pe bar puteau a carne. Doi bărbați cu șepci și haine de piele, cu mustăți lungi și niște mutre acre, priviră în sus o secundă, apoi din nou spre pahare. Barmanul îmi turnă whiskey-ul fără să spună ceva. Din difuzoare se auzea bîzîitul unui cîntec al lui Carole King. La cel de-al doilea pahar, barmanul se aplecă spre mine și mă întrebă:

— Pe el îl cauți?

John Keene stătea prăbușit lîngă un pahar de băutură în singurul separeu al localului, ciupind încontinuu marginea decojită a mesei. Pielea lui albă era de un roșu-pestriț de la alcool, iar după buzele umede și după felul în care își plescăia limba mi-am dat seama că deja vomitase o dată. Mi-am luat paharul și m-am așezat pe scaunul din fața lui, fără să spun nimic. El zîmbi și întinse mîna peste masă pentru a o atinge pe a mea.

— Bună, Camille. Ce mai faci? Arăți foarte bine și îngrijită.

Privi în jurul lui.

— E... Aici e foarte murdar.

— Eu sînt bine, cred, John. Tu ești bine?

— Oh, da, sigur, mă simt grozav. Sora mea a fost ucisă, eu sînt pe cale de a fi arestat, iar prietena mea, care s-a lipit de mine ca un clei de cînd am venit în orașul ăsta putrezit, își dă seama că eu nu prea mai valorez cine știe ce. Nu că mi-ar păsa prea tare. E drăguță, dar nu...

— Nu mă mir, i-am spus eu.

— Da, da. Oricum voiam să mă despart de ea dinainte de Natalie. Acum nu mai pot.

Un asemenea gest ar fi disecat de tot orașul, inclusiv de Richard. *Oare ce înseamnă? Cum îi demonstrează asta vinovăția?*

— Și nici în casa părinților mei nu vreau să mă întorc, mormăi el. Mai bine mă duc în nenorocitelea astea de păduri și mă sinucid decît să mă întorc printre lucrurile lui Natalie, care toate se holbează la mine.

— Nu te condamn.

Ridică solnița și începu să o învîrtă în jurul mesei.

— Tu ești singura persoană care mă înțelege, cred, spuse el. Ce înseamnă să pierzi o soră și toată lumea să se aștepte să accepți situația. Să treci mai departe. Tu *ai trecut mai departe*?

Rostise cuvintele cu atîta amărăciune, încît mă așteptam să-i văd limba îngălbenită.

— Niciodată nu treci mai departe, am spus. E ca o infecție. Pe mine m-a distrus.

Îmi făcea bine să spun asta cu voce tare.

— De ce li se pare tuturor ciudat că o jelesc pe Natalie?

John scăpă solnița, care căzu pe podea. Barmanul ne aruncă o privire nemulțumită. Am luat-o de jos, am așezat-o pe masă lîngă mine și am aruncat puțină sare peste umăr, pentru norocul amîndurora.

— Cred că oamenii se așteaptă să accepți totul mai ușor atunci cînd ești tînăr. În plus, tu ești băiat. Băieții nu prea sînt emotivi.

Pufni.

— Părinții mi-au cumpărat o carte despre cum să accepți moartea: *Bărbați care jelesc*. Zice că, uneori, e bine să te ascunzi, să negi realitatea. Negarea asta poate fi benefică pentru bărbați. Așa că am încercat, timp de o oră, să mă prefac că nu îmi pasă. Și, pentru puțin timp, chiar am reușit. Am stat în camera mea de la Meredith și m-am gîndit la... rahaturi. Mă holbam pe fereastră la bucata asta de cer albastru și îmi spuneam *E bine, e bine, e bine*. Ca un copil. Și cînd am terminat, am știut sigur că nimic nu mai era bine de acum înainte. Chiar dacă o să-l prindă pe criminal, nu va mai fi bine. Nu știu de ce tot spune lumea că o să fie mai bine după ce arestează pe cineva. Dar acum se pare că eu voi fi acea persoană.

Rîse cu un grohăit și dădu din cap.

— O, futu-i! E o nebunie.

Și apoi grav:

— Mai vrei un pahar? Mai bei un pahar cu mine?

Era terminat, clătinîndu-se cu greutate, dar nu aș fi putut răpi vreodată unui coleg de suferință ușurarea unei pierderi a cunoștinței. Cîteodată, asta e calea cea mai rațională. Întotdeauna am crezut că luciditatea e potrivită pentru cei cu inima

tare. M-am dus la bar pentru încă un rînd și m-am întors cu două pahare de whiskey, al meu fiind dublu.

— E ca și cum le-ar fi ales pe cele două fete din Wind Gap care erau în stare să gîndească singure și apoi le-a omorît, spuse John.

Sorbi din whiskey.

— Crezi că surorile noastre ar fi fost prietene?

În locul acela imaginar poate, unde amîndouă trăiau și unde Marian ar fi rămas pentru totdeauna copil.

— Nu, am spus și am izbucnit în rîs.

Rîse și el.

— Vrei să spui că sora ta moartă e prea bună pentru sora mea moartă? mormăi el.

Amîndoi am rîs și de data asta, dar ne-am potolit repede și ne-am întors din nou privirea spre pahare. Deja mă simțeam ametită.

— Nu eu am ucis-o pe Natalie, șopti el.

— Știu.

Îmi ridică mîna și o puse peste a lui.

— Avea unghiile date cu ojă. Cînd au găsit-o. Cineva i-a făcut unghiile, mormăi el.

— Poate ea și le făcuse.

— Lui Natalie nu-i plăceau deloc chestiile astea. Abia suporta o perie în păr.

Cîteva minute am tăcut. Carole King îi cedase microfonul lui Carly Simon. Voci feminine de folk într-un bar de măcelari.

— Ești foarte frumoasă, spuse John.

— Și tu la fel.

John agită cheile în parcare, dar mi le-a dat imediat mie cînd i-am spus că este prea beat pentru a putea conduce. Nu că eu aș fi fost altfel. L-am urnit cu greu pînă la casa lui Meredith, dar dădu din cap și mă rugă să-l duc la motelul din afara orașului. Același la care stătusem și eu cînd m-am întors aici, un mic refugiu unde te puteai pregăti pentru Wind Gap și pentru greutatea lui.

Am condus pînă acolo cu geamurile lăsate, iar aerul cald al nopții sufla cu putere înăuntru, lipindu-i lui John tricoul de piept și fluturîndu-mi mînecile largi. În afară de părul subțire de pe cap, corpul lui era destul de golaș. Chiar și pe

brațe avea doar cîteva fire de păr la bază. Părea gol, ca și cum avea nevoie de un acoperămînt.

Am plătit camera, numărul 9, pentru că John nu avea nici o carte de credit și i-am deschis ușa, l-am așezat pe pat și i-am adus un pahar de plastic cu apă la temperatura camerei. El își privea picioarele și refuză apa.

Scurse paharul dintr-o înghițitură și îl lăsă să se rostogolească pe marginea patului. Îmi prinse mîna. Am încercat să mă îndepărtez, mai mult din instinct, dar el mă strînse mai tare.

— Am văzut asta și ieri, spuse el, plimbîndu-și degetul pe conturul literei *m* din *mizerabil*, ascuns sub mîneca stîngă a bluzei. Întinse cealaltă mînă și îmi atinse fața.

— Pot să mă uit?

— Nu.

Am încercat din nou să mă îndepărtez.

— Lasă-mă să văd, Camille.

Mă ținea strîns de mînă.

— Nu, John. Nimeni nu poate să vadă.

— Eu pot.

Îmi ridică mîneca și își miji ochii. Încerca să înțeleagă liniile de pe pielea mea. Nu știu de ce îl lăsasem. Avea o privire curioasă și dulce. Iar eu eram slăbită în ziua aceea. Și mă săturasem să mă feresc mereu. Mai mult de zece ani nu făcusem altceva decît să mă ascund, să nu am nici un contact cu nimeni — cu nici un prieten, cu nici o sursă, nici măcar cu fata de la casieria din supermarket — pentru că anticipam deja care cicatrice avea să se arate prima. Lasă-l pe John să vadă. Te rog, lasă-l să vadă. Nu trebuia să mă ascund de cineva care îndrăgea indiferența atît de mult cum o făceam eu.

Îmi ridică și cealaltă mînecă și aveam acum ambele brațe dezgolite, atît de goale că parcă mi se oprea respirația.

— Nimeni nu a mai văzut asta?

Am dat din cap negativ.

— Cît timp ai făcut așa ceva?

— Mult timp.

Se uita uimit la mîinile mele și ridică mînecile mai sus. Mă sărută în mijlocul lui *obosit*.

— Așa mă simt eu, spuse el, trecîndu-și degetele pe cicatrice pînă cînd pielea mi se înfioră sub atingerea lui. Lasă-mă să văd tot!

Îmi scoase bluza pe cap, în timp ce eu stăteam ca un copil ascultător. Îmi scoase apoi pantofii și ciorapii și îmi trase pantalonii. Rămăsesem în sutien și în chiloți și tremuram în camera rece, sub adierea înghețată a aerului condiționat. John trase așternutul și mă îndemnă să mă sui în pat, iar eu am acceptat, simțîndu-mi pielea fierbinte și rece în același timp.

Îmi ridică mîinile, picioarele și mă întoarse pe spate. Mă citea. Spunea cuvintele cu voce tare, mînios și absurd totodată: *cuptor, grețos, castel*. Și-a dat și el hainele jos, pentru a nu fi parcă, în avantaj, le aruncă pe podea grămadă și continuă să citească: *coc, disprețuitor, amestec, perie*. Îmi desfăcu repejor sutienul în față cu o mișcare rapidă a degetelor și îl trase de pe mine. *Floare, doză, sticlă, sare*. Era excitat. Îmi atinse sfîrcurile cu limba și era pentru prima dată cînd lăsam un bărbat să facă asta, după ce începusem să mă tai. În paisprezece ani.

Mîinile lui mă pipăiau peste tot, iar eu le lăsam: pe spate, pe sîni, pe coapse, pe umeri. Limba lui era în gura mea, în jos pe gît, peste sfîrcuri, între picioare și înapoi în gură. Îmi simțeam gustul în gura lui. Cuvintele erau tăcute. Mă simțeam exorcizată.

L-am tras în mine și a ejaculat rapid și tare și a luat-o de la capăt. Îi simțeam lacrimile scurgîndu-se pe umerii mei în timp ce intra în mine. Am adormit înlănțuiți unul de altul (un picior atîrnînd aici, un braț sub cap mai încolo) și un singur cuvînt a pufnit o dată: *prezicere*. Era bine, era rău, nu știam. Atunci am preferat să cred că era bine. Fată nebună.

Dimineața devreme, lumina răsăritului făcea crengile să pară a fi sute de mînuțe mici prin fereastra camerei. Am mers goală pînă la chiuvetă pentru a umple paharul cu apă, amîndoi fiind mahmuri și însetați, iar lumina slabă îmi atinse cicatricele și cuvintele prinseră din nou viață. Iertarea se încheiase. Buza de sus mi se strîmbă involuntar la vederea pielii mele și mi-am înfășurat un prosop în jurul corpului înainte de a intra din nou în pat.

John sorbi puțin din apă, îmi sprijini capul și mă ajută și pe mine să beau, apoi sorbi lichidul. Degetele lui atingeau prosopul. Eu îl țineam însă strîns, ca pe o învelitoare peste sînii mei și am dat din cap.

— Ce se întîmplă? îmi șopti în ureche.

— Asta este lumina neiertătoare a dimineții, am șoptit și eu. E vremea să lăsăm iluziile la o parte.

— Care iluzii?

— Că totul poate fi în regulă, i-am spus eu și l-am sărutat pe obraji.

— Hai să nu facem încă asta, spuse el și mă luă în brațe.

În brațele acelea slabe și fără păr. Brațe de băiat. Îmi tot spuneam lucrurile astea, dar mă simțeam bine și în siguranță. Frumoasă și curată. Mi-am apropiat fața de gîtul lui și l-am mirosit: alcool și loțiune de ras, genul acela care îți dă un fior rece ca ghața. Cînd am deschis din nou ochii, am văzut pe fereastră luminile roșii ale unei mașini de poliție.

Bang, bang, bang. Ușa se zguduia de parcă mai avea puțin să cadă.

— Camille Preaker! Sînt șeriful Vickery! Deschide imediat dacă ești înăuntru!

Ne-am înșfăcat imediat hainele răvășite, iar ochii lui John erau la fel de îngroziți ca ai unei păsări. Sunetul cataramelor și al foielii disperate ne-ar fi dat de gol, oricum. Sunete agitate, vinovate. Am aruncat așternuturile înapoi pe pat, mi-am trecut degetele prin păr, iar în timp ce John încerca să capete o poziție relaxată, dar foarte ciudată, în spatele meu, cu degetele prinse în cataramă, am deschis ușa.

Era Richard. Cu o cămașă albă foarte bine călcată, cu o cravată foarte bine întinsă și cu un zîmbet care se stinse imediat ce îl văzu pe John. Vickery stătea lîngă el și își freca mustața, de parcă avea o iritație sub ea, și, după ce își plimbă ochii de la mine la John, se întoarse spre Richard.

Richard nu spunea nimic, doar mă privea, apoi își încrucișă brațele și trase adînc aer în piept. Sînt sigură că în cameră plutea mirosul de sex.

— Ei, bine, se pare că ești în regulă, spuse el. Încercă să zîmbească..

Știam că se chinuia foarte mult, pentru că pielea de deasupra gîtului era la fel de roșie ca cea a unui personaj înfuriat din desene animate.

— Ce mai faci, John? Ești bine?

— Sînt bine, mulțumesc, și veni mai în față pentru a fi lîngă mine.

— Donșoară Preaker, mama ta ne-a sunat cu ceva ore în urmă pentru că nu ai mai ajuns acasă, mormăi Vickery. Zicea că ești puțin bolnavă, că ai suferit o cădere, ceva de genu' ăsta. Era foarte îngrijorată. Foarte îngrijorată. Și mai ales cu toată nenorocirea asta de acum, nu poți fi niciodată prea atent. Dar bănuiesc că o să se bucure să afle că ești... aici.

Ultima parte a frazei sunase ca o întrebare, la care însă nu aveam de gînd să răspund. Lui Richard îi datoram o explicație. Lui Vickery, nu.

— Pot să o sun eu pe mama, mulțumesc. Dar mulțumesc pentru grijă.

Richard privea în jos, își mușca buza, era prima dată și singura cînd îl vedeam tulburat. Mi se înnodă stomacul de greață și de teamă. Oftă o dată, o respirație lungă și puternică, își duse mîna la buze, mă privi în ochi și apoi se uită la John. Eram ca niște copii prinși făcînd prostii.

— Hai, John, te ducem acasă, spuse Richard.

— Mă duce Camille, dar mulțumesc, detectiv Willis.

— Ai vîrsta necesară pentru asta, fiule? întrebă Vickery.

— Are 18 ani, spuse Richard.

— Atunci e în regulă, vă urez o zi bună la amîndoi, spuse Vickery, după care șuieră un zîmbet în direcția lui Richard și mîrîi „că o noapte bună ați avut deja".

— Te sun mai tîrziu, Richard, am spus eu.

Ridică o mînă și o flutură dezamăgit spre mine, după care se întoarse și se urcă în mașină.

John și cu mine am parcurs drumul spre casa părinților lui în tăcere, iar el avea de gînd să încerce să locuiască în camera de la subsol. Mormăia o melodie din anii '50 și bătea ritmul cu unghiile în mînerul ușii.

— Cît de rea crezi că a fost faza asta? întrebă el în cele din urmă.

— Pentru tine, nu cred că a fost rea. Demonstrează că ești un băiat american normal, cu un apetit sănătos pentru femei și pentru sex ocazional.

— Dar nu a fost ocazional. Nu simt deloc așa. Tu așa simți?

— Nu. Am folosit un cuvînt greșit. A fost exact invers, am spus eu. Dar am mai mult de zece ani decît tine și scriu despre

crima care... e un conflict de interese. Reporteri mult mai buni decît mine au fost daţi afară pentru aşa ceva.

Simţeam lumina soarelui pe faţă, ridurile de la ochi şi vîrsta care mă apăsa. Faţa lui John, chiar dacă băuse toată nopatea şi dormise foarte puţin, era netedă ca o petală.

— Noaptea trecută. Tu m-ai salvat. Ceea ce ai făcut tu m-a salvat. Dacă nu rămîneai cu mine, aş fi făcut probabil ceva foarte rău. Sînt sigur de asta, Camille.

— Şi eu m-am simţit foarte bine cu tine, i-am răspuns şi chiar aşa era, dar mi s-a părut că aceste cuvinte aveau sonoritatea înşelătoare a mamei.

L-am lăsat pe John la o stradă mai încolo de casa părinţilor săi, iar sărutul lui îmi atinse obrazul cînd încercam să plec. *Nu are cum să dovedească cineva că s-a întîmplat ceva între noi*, mă gîndeam eu în acel moment.

M-am îndreptat către Strada Principală şi am parcat în faţa secţiei de poliţie. Unul dintre felinare era încă aprins. Era 5:47 dimineaţa. În hol nu era încă nici un ofiţer de serviciu, aşa că am sunat alarma de noapte. Odorizantul de cameră de lîngă mine tocmai şuierase o aromă de lămîie. Am sunat iar clopoţelul şi Richard apăru în spatele geamului de la uşa masivă care ducea spre birouri. A rămas o secundă pentru a mă privi şi mă aşteptam să îmi întoarcă din nou spatele, aproape că îmi doream să facă asta, dar el deschise uşa şi veni în hol.

— Cu ce vrei să începi, Camille?

Se aşeză pe unul dintre scaunele umflate şi îşi propti capul în mîini. Cravata îi atîrna între picioare.

— Nu era ceea ce părea, Richard, am spus eu. Ştiu că sună ca un clişeu, dar e adevărat. *Negare negare negare.*

— Camille, la mai puţin de patruzeci şi opt de ore după ce noi doi am făcut sex, te găsesc într-o cameră de motel cu principalul suspect într-un caz de crimă pe care eu îl conduc. Chiar dacă nu e ce părea a fi, oricum e grav.

— Dar nu el e criminalul, Richard. Ştiu sigur că nu el a făcut-o.

— Zău? Despre asta discutaţi cînd şi-a băgat-o în tine?

Furie, foarte bine, mă gîndeam eu. *La asta pot să fac faţă. Mult mai bine decît la disperarea cu capul în mîini.*

— Nu s-a întîmplat nimic de genul ăsta, Richard. L-am găsit la Heelah's beat criță și chiar m-am temut că își poate face rău. L-am dus la motel pentru că voiam să rămîn cu el și să-i ascult povestea. Am nevoie de el pentru articol. Și știi ce-am aflat? Am aflat că ancheta ta l-a distrus pe băiatul ăsta, Richard. Și mai rău, eu nu cred că tu îl bănuiești pe el.

Numai ultima propoziție era în întregime adevărată și nu mi-am dat seama de asta pînă ce nu am rostit toate cuvintele. Richard era un tip isteț, un polițist excelent, foarte ambițios, care lucra pentru prima dată la un caz major și toată comunitatea îi sufla în ceafă pentru o arestare, iar el nu găsise încă nimic concret. Dacă ar fi găsit mai multe dovezi împotriva lui John, l-ar fi arestat de mult.

— Camille, în ciuda a ceea ce crezi tu, nu știi chiar totul despe cazul ăsta.

— Richard, crede-mă, nici nu am crezut vreodată că știu. Nu m-am simțit altceva decît un străin inutil în povestea asta. În schimb, tu ai reușit să mă fuți și să rămîi la fel de implacabil. Nimic nu-ți scapă.

— Ah, deci încă ești ofticată din cauza asta? Credeam că tu ești o fată rea, dură.

Tăcere. Un șuierat de lămîie. Puteam auzi încet și ticăitul ceasului argintiu de la mîna lui Richard.

— Lasă-mă să mă revanșez față de tine, i-am spus.

Eram din nou pe pilot automat, ca în zilele de altădată: încercam cu disperare să îi fac pe plac, să îl fac să se simtă bine, să mă placă din nou. Pentru cîteva minute, în noaptea trecută, m-am simțit în siguranță, iar apariția lui Richard la ușă distrusese și ce mai rămăsese din calmul meu aparent. Și voiam să mă simt din nou așa.

M-am lăsat ușor pe genunchi și am încercat să-i desfac pantalonii. O secundă, el își așeză mîna pe capul meu. Apoi mă apucă cu putere de umeri.

— Camille, Doamne, ce faci?

Își dădu seama că mă strînge prea tare și îmi dădu drumul, ridicîndu-mă în picioare.

— Vreau doar să fie totul în regulă între noi, cum era înainte.

Mă jucam cu unul dintre nasturii de la cămașa lui, pentru că nu-l puteam privi în ochi.

— Nu așa se rezolvă problema, Camille, spuse el.

Mă sărută aproape cu castitate pe buze.

— Trebuie să înțelegi asta înainte să mergem mai departe. Trebuie să înțelegi asta și atît.

După care îmi ceru să plec.

M-am chinuit să dorm cîteva ore pe scaunul din spate al mașinii. Era ca și cum aș fi încercat să citesc un indicator printre vagoanele în mișcare ale unui tren. M-am trezit lipicioasă și țîfnoasă. De la un magazin FaStop mi-am cumpărat o trusă de toaletă, o cremă foarte parfumată și un fixativ. M-am spălat pe dinți în chiuveta unei benzinării, după care m-am dat cu cremă la subraț și între picioare și mi-am dat cu mult fixativ pe păr. La final, miroseam a transpirație amestecată cu sex și eram acoperită de un nor amețitor de aloe și căpșune.

Nu puteam da ochii cu maică-mea acasă, dar aveam o dorință nebună de a lucra (de parcă mai puteam scrie acum articolul. De parcă nu era totul gata să se facă praf) Cu amintirea imaginii lui Katie Lacey încă proaspătă în minte, de la discuția cu Geri, m-am decis să mă întorc la ea. Era un fel de asistentă pentru părinți la școala primară, și la clasa lui Ann și la cea a lui Natalie. Și mama fusese asistent parental, o funcție rîvnită și de elită în cadrul școlii, pe care numai femeile care nu aveau alt serviciu o puteau îndeplini: să treacă prin clase de două ori pe săptămînă și să organizeze expoziții de artă, de decupaje, concerte și, pentru fete în zilele de joi, a unor ore de cusut. Sau așa era, cel puțin, pe vremea mea. Probabil că acum era ceva mai potrivit pentru ambele sexe, ceva mai modern. Utilizarea computerului sau cursuri de începători în folosirea cuptorului cu microunde.

Katie, ca și maică-mea, locuia în vîrful unui deal. Treptele subțiri ale casei treceau prin gazon și erau mărginite de floarea-soarelui. Un copac *catalpa* se înălța drept și subțire pe vîrful dealului, reprezentînd perechea feminină a stejarului bogat din dreapta sa. Era doar ora 10, dar Katie, slabă și bronzată, stătea la soare pe alee, în adierea unui ventilator. Soare fără căldură. Acum îi mai rămăsese doar să găsească o cale de a se bronza fără să facă cancer. Sau măcar fără riduri. Mă văzu urcînd treptele, ca o umbră enervantă deasupra peluzei ei verzi, și își duse mîna la ochi pentru a-și da seama cine sînt, cînd eram încă la zeci de metri depărtare.

— Cine e? strigă ea.

Părul ei, de un blond auriu natural în liceu, era acum sclipitor de platinat și îl purta prins într-o coadă de cal în vîrful capului.

— Bună, Katie, sînt Camille.

— Ca-meel! Oh, Doamne, cobor!

Era o întîmpinare mai mult decît generoasă față de ce mă așteptam de la Katie, de la care nu mai primisem nici un semn după acea petrecere din casa lui Angie. Ciuda ei întotdeauna venea și dispărea ca rafalele de vînt.

Ajunse la ușă, iar ochii albaștri îi luceau din fața bronzată. Brațele îi erau maro și slabe ca ale unui copil și îmi aminteau de niște trabucuri franțuzești pe care și le cumpărase Alan într-o iarnă. Mama îl trimisese cu ele la subsol, declarînd că acolo este camera lui de fumat. Alan a renunțat curînd la trabucuri și s-a apucat de pipă.

Katie își trase un maieu roz-electric peste costumul de baie, din cele pe care și cumpărau fetele în South Padre în anii '80, ca amintire a concursurilor de tricouri ude din vacanța de primăvară. Mă cuprinse cu brațele ei de cacao și mă invită să intru. Nu exista aer condiționat în casa asta veche, cum nu exista nici la mama mea, îmi explică ea. Cu toate că au avut, totuși, un aparat de cameră în dormitorul principal. Copiii, m-am gîndit eu, puteau să transpire. Nu că n-ar fi fost și ei îngrijiți. Toată aripa de est a casei părea să fie un teren de joacă, cu o casă de plastic galbenă, un tobogan și un cal de jucărie pe post de balansoar. Nici una dintre ele nu părea atinsă. Pe perete erau aliniate litere mari din plastic: Mackenzie. Emma. Poze ale unor fetițe blonde care zîmbeau, cu nasuri cîrne și ochi lucioși. Nici una nu era făcută de aproape, pentru a se vedea fața, în schimb în toate se putea observa foarte bine cu ce erau îmbrăcate fetițele. Salopete roz cu margarete, rochii roșii cu buline, bonete Easter și pantofiori Mary Janes. Copii drăguți și *haine* foarte drăguțe. Tocmai am creat un trend pentru cumpărătorii din Wind Gap.

Katie Lacey Brucker nu părea interesată să afle de ce o vizitam în acea dimineață de vineri. Am vorbit despre vedete — asta era tot ce citea ea — și despre concursurile de frumusețe pentru copii, care erau, din păcate, pentru totdeauna marcate de umbra lui JonBenet. *Lui Mackenzie îi place la nebunie să*

fie manechin. Păi, fiind așa frumoasă ca mama ei, cine nu ar înțelege? *Vai, Camille, ce drăguț din partea ta să spui asta — nu credeam că tu mă consideri drăguță*. Oh, bineînțeles, nu fi prostuță. *Vrei ceva de băut*? Sigur că da. *Noi nu avem alcool în casă*. Normal, dar nici nu mă gîndeam la asta. *Ceai dulce e bine?* Ceai dulce e minunat, nici nu găsești așa bun în Chicago, chiar ajungi să duci dorul specialităților regionale, să vezi cum își prepară șunca acolo. Ce bine e acasă!

Katie se întoarse cu o cană de cristal plină de ceai. Ciudat, avînd în vedere că am văzut-o scoțînd un bidon din frigider. Un puseu de infatuare, urmat însă de recunoașterea faptului că nici eu nu eram în totalitate sinceră. De fapt, îmi înfășurasem starea de sine în parfumul dens al unei plante artificiale. Nu era doar aloe și căpșună, dar simțeam și aroma de lămîie a odorizantului de cameră.

— E minunat ceaiul, Katie. Cred că aș putea bea ceai dulce la fiecare masă.

— Cum ziceai că își prepară șunca acolo?

Își strînse picioarele sub ea și se aplecă ușor. Îmi aducea aminte de liceu, cu privirea acea serioasă, ca și cum încerca să memoreze combinația de la seif.

Eu nu mănînc șuncă de cînd eram copil și am fost să vizităm afacerea familiei. Nici măcar nu era o zi de tăiat porcii, dar priveliștea nu m-a lăsat să dorm nopți întregi. Sute de animale îndesate unul într-altul încît nici nu se puteau întoarce și mirosul dulce și înecăcios de sînge amestecat cu căcat. Imaginea Ammei, privind cu nesaț acele cuști.

— Nu pun destul zahăr brun.

— Mhm. Apropo, vrei să îți fac un sandviș sau altceva? Am șuncă de la magazinul mamei tale, vită de la magazinul Deacon, pui de la Coveys. Și curcan de la Lean Cuisine.

Katie era genul de femeie care putea să trebăluiască toată ziua, să spele faianța din bucătărie cu periuța de dinți sau să curețe spațiile dintre dușumele cu o scobitoare, înainte să vorbească despre ceva care o deranja. Sau serios, cel puțin. Cu toate astea, am reușit să o determin să vorbească despre Ann și despre Natalie, garantîndu-i anonimatul, și mi-am pornit și reportofonul. Fetele erau dulci și drăguțe și plăcute, iminentul pasaj de introducere. Apoi:

— Am avut un incident cu Ann, în ziua de cusut.

Deci încă exista ziua de cusut. Era reconfortant, într-un fel.

— A înțepat-o pe Natalie Keene cu acul în obraz. Cred că țintise, de fapt, ochii, cum i-a făcut Natalie fetiței din Ohio.

Philadelphia.

— Acum le-am văzut că stau cuminți una lîngă alta — nu erau chiar prietene, erau în clase diferite, dar la ora de cusut vine toată lumea. Iar Ann mormăia ceva de una singură și chiar arăta ca o mică mamă. Și atunci s-a întîmplat.

— A rănit-o grav pe Natalie?

— Mmm. Nu foarte grav. Eu și cu Rae Whitescarver... ea este învățătoare la clasa a doua acum. O chema Rae Little, era cu cîțiva ani mai mică decît noi... și nu era chiar mică. Cel puțin, nu atunci. Acum a mai dat jos cîteva kilograme. În fine, eu și cu Rae am tras-o pe Ann deoparte, iar lui Natalie îi rămăsese un ac înfipt în obraz, la cîțiva milimetri de ochi. Nu plîngea deloc. Doar gîfîia ca un mînz înfuriat.

Mi-o imaginam pe Ann cu părul încîlcit, trecînd acul prin material și amintindu-și povestea despre Natalie și foarfeca ei, o faptă violentă care o scotea în evidență. Și înainte să mai apuce să se gîndească, acul intră în carne, mai ușor decît ar fi crezut, lovind osul cu o împunsătură rapidă. Iar Natalie, cu acul metalic înfipt în ea, arătînd ca o micuță lingură argintie.

— Ann a făcut asta fără motiv?

— Singurul lucru pe care îl știu sigur despre cele două fete e că nu aveau nevoie de un motiv pentru a izbucni.

— Alte fete le necăjeau? Erau chinuite?

— Ha, ha!

Fusese într-adevăr surprinsă de întrebare, dar hohotul de rîs apăru ca un perfect „Ha, ha“. Ca și cum s-ar uita o pisică la tine și ar spune „Miau“.

— Ei bine, nu pot să spun că așteptau cu nerăbdare să vină la școală, spuse Katie. Dar mai bine o întrebi pe surioara ta despre asta.

— Te referi la faptul că Amma le-a chinuit...

— Să ne ajute Dumnezeu cînd o intra la liceu!

Așteptam în tăcere momentul în care Katie Lacey Brucker avea să își înceapă tirada despre sora mea. Numai vești rele, bănuiam. Nu-i de mirare că se bucura atît de mult să mă vadă.

— Mai ții minte cum conduceam noi Liceul Calhoon? Ce credeam noi că e mișto, imediat devenea mișto și pe cei pe care noi nu-i plăceam îi ura toată lumea?

Parcă spunea o poveste, descriind un ținut feeric de înghețată și iepurași. Dădeam din cap. Mi-am amintit un gest urît pe care l-am făcut: o fată foarte studioasă, pe nume LeeAnn, cu care fusesem prietenă în școala primară, arătase prea multă preocupare pentru starea mea mentală, sugerînd că poate eram deprimată. Am oprit-o într-o zi, cînd a venit la mine să stăm de vorbă înainte de ore. Mi-o amintesc și acum: cărți îngrămădite sub braț, o fustă ciudată cu desene, capul puțin plecat de fiecare dată cînd vorbea cu mine. M-am întors cu spatele la ea și nu am lăsat-o să treacă, rîzînd de hainele ei prea serioase, de biserică. Fetele au adoptat repede ideea. Tot restul săptămînii a fost chinuită cu încăpățînare. În ultimii doi ani de liceu și-a petrecut pauzele stînd cu profesorii. Puteam să opresc acest chin cu un singur cuvînt, dar nu am făcut-o. Voiam să nu se mai apropie de mine.

— Sora ta e exact cum eram noi atunci și de trei ori mai mult. În plus, e foarte rea.

— Cum adică e foarte rea?

Katie scoase un pachet de țigări din sertarul mesei și își aprinse una cu un băț lung de chibrit. Fuma tot pe ascuns.

— Ei, ea și fetele alea, chestiile alea micuțe și blonde care deja au țîțe, ele conduc școala, iar Amma le conduce pe ele. Pe bune, e grav. Cîteodată e amuzant, dar de cele mai multe ori e grav. Obligă o fată grăsuță să le aducă masa de prînz în fiecare zi, iar înainte să plece o pun să mănînce ceva fără să-și folosească mîinile, doar să-și bage nasul în ce au ele pe farfurie.

Strîmbînd din nas aici, dar altceva nu părea să o deranjeze.

— Pe altă fetiță au pus-o la colț și au obligat-o să își ridice bluza și să le arate băieților. Pentru că nu avea sîni deloc. Și o puneau să spună lucruri obscene cînd făcea chestia asta. Și mai umblă zvonul că au luat o fostă prietenă, o fată pe nume Ronna Deel pe care nu o mai plăceau, au dus-o la o petrecere, au îmbătat-o și apoi... au oferit-o ca dar băieților mai mari de acolo. Și au stat de pază la ușă pînă au terminat toți cu ea.

— Dar au abia 13 ani, am spus eu.

Mă gîndeam la ce făcusem eu la vîrsta asta. Și pentru prima dată mi-am dat seama cît de fragedă era această vîrstă.

— Sînt niște fete foarte precoce. Am făcut și noi destule nebunii și nu la o vîrstă cu mult mai mare.

Vocea lui Katie deveni răgușită de la fum. Îl expiră și îl urmări plutind albastru deasupra noastră.

— Noi nu am făcut niciodată ceva atît de crud.

— Dar am fost foarte aproape, Camille.

Poate tu, eu nu. Ne uitam una la alta, amîndouă evaluînd puterea de jucător.

— Oricum, Amma și-a bătut joc la greu și de Ann și de Natalie, spuse Katie. Era drăguț din partea mamei tale că se ocupa de ele.

— Știu că mama a meditat-o pe Ann.

— Da, lucra cu ele ca asistent școlar, le aducea la voi acasă și le dădea să mănînce după ore. Cîteodată venea chiar și în pauze și le privea din afara gardului cum se joacă în curte.

O imagine a mamei, cu degetele încleștate pe plasa gardului, uitîndu-se înăuntru cu lăcomie. O imagine a mamei îmbrăcată în alb, în alb strălucitor, ținînd-o pe Natalie cu o mînă și cu un deget la buze, pentru a-i face semn lui James Capisi să tacă.

— Am terminat? întrebă Katie. Mă cam obosește subiectul ăsta.

Opri înregistrarea reportofonului.

— Am auzit bîrfa despre tine și despre polițistul ăla simpatic, zîmbi Katie.

Un fir de păr i se desprinsese din coadă și mi-am amintit-o aplecată peste picioare, făcîndu-și unghiile și întrebîndu-mă despre relația mea cu un fotbalist pe care l-ar fi vrut ea. Am încercat să nu mă crispez la remarca despre Richard.

— Doar zvonuri, am zîmbit eu. El e singur, eu la fel... viața mea nu e nici pe departe atît de interesantă.

— John Keene s-ar putea să fie de altă părere.

Mai scoase o țigară, o aprinse, inhală fumul și expiră, fixîndu-mă cu ochii ei albaștri de porțelan. Nu mai zîmbea. Aveam două variante: îi puteam arunca niște firimituri de bîrfă, ca să fie mulțumită. Dacă povestea ajunsese deja la Katie la ora 10, restul orașului o va ști pînă la prînz. Sau aș putea să neg, riscînd să o enervez și să pierd ajutorul oferit de ea. Aveam deja interviul și cu siguranță nu mă interesa să rămîn în grațiile ei.

— Ei, tot zvonuri. Oamenii trebuie să își caute hobby-uri mai bune.

— Zău? Mie mi se părea chiar tipic pentru tine. Întotdeauna ai fost gata de o distracție bună.

M-am ridicat, foarte dornică să plec. Katie mă urmă pînă afară, mușcîndu-și obrajii.

— Mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, Katie, mi-a făcut plăcere să te revăd.

— Și mie, Camille. Ședere plăcută în continuare.

Ieșisem deja pe ușă și ajunsesem pe trepte cînd am auzit-o strigînd.

— Camille!

M-am întors și am văzut-o pe Katie cu piciorul stîng îndoit, ca un copil, cum făcea și în liceu.

— Un sfat prietenesc: du-te acasă și spală-te. Puți!

M-am dus acasă. În creier mi se învîrteau diferite imagini ale maică-mii, toate amenințătoare. *Prezicere*. Cuvîntul îmi zvîcnea din nou pe piele. O imagine cu Joya, slabă, cu părul zburlit și cu unghii lungi, cojind fîșii de piele de pe mama. Pielea mamei și medicamentele și pastilele ei, încîlcindu-se în părul meu. Marian, doar niște oase într-un coșciug, o fundă albă de satin înfășurată în jurul unor bucle blonde, ca un buchet care se ofilea. Mama mea îngrijind fetițele acelea sălbatice. Sau încercînd. Natalie și Ann nu păreau genul să accepte prea multă îngrijire. Iar Adora nu suporta fetițele care nu se supuneau felului ei ciudat de a îngriji. Oare îi făcuse unghiile lui Natalie înainte să o sugrume? Sau după?

Ești nebună dacă crezi ceea ce gîndești acum. Ești nebună dacă nu crezi.

Cincisprezece

Pe verandă erau aliniate trei biciclete roz, împodobite cu coșulețe albe, legate cu panglici de ghidon. M-am uitat într-unul din coșulețe și am remarcat un ruj foarte mare și o țigară de iarbă într-o pungă de sandviș.

M-am strecurat pe ușă și am urcat pe scări. Fetele erau în camera Ammei chicotind tare, țipînd de încîntare. Am deschis ușa fără să bat. Nu era politicos, dar nu puteam suporta ideea acelei șușoteli secrete, dorința de a părea nevinovate în fața celor mari. Cele trei blonde stăteau în cerc în jurul Ammei, în pantaloni scurți și fuste mini care lăsau la vedere picioarele lor slabe și epilate. Amma stătea pe jos distrîndu-se cu căsuța de păpuși și cu un tub de super glue lîngă ea. Avea părul adunat în vîrful capului și prins cu o panglică albastră. Țipară din nou cînd le-am salutat, zîmbind exagerat de tare și cu toată fața, ca niște păsări agitate.

— Bună, Mille, spuse Amma, care nu mai avea bandaje, dar arăta încă slăbită și fierbinte. Noi ne jucam cu păpușile. Nu-i așa că am cea mai frumoasă căsuță de păpuși?

Vocea ei era miorlăită, ca a unui copil dintr-un serial din anii ’50. Era greu să mi-o imaginez pe această Amma ca fiind aceeași care mi-a dat droguri cu o seară în urmă. Sora mea, care se distra oferindu-le băieților mai mari foste prietene.

— Da, Camille, nu-i așa că-ți place căsuța Ammei? răsună ca un ecou vocea răgușită a blondei indecente.

Jodes era singura care nu mă privea. În schimb, își ațintise privirea asupra căsuței, ca și cum ar fi vrut să poată intra în ea.

— Te simți mai bine, Amma?

— Da, mă simt mai bine, draga mea soră, spuse ea încet. Sper că și tu te simți mai bine.

Fetele chicotiră din nou, ca un fior. Am închis ușa, enervată de un joc pe care nu îl pricepeam.

— Poate ar trebui să o iei și pe Jodes cu tine, strigă una dintre ele dincolo de ușa închisă.

Jodes nu mai avea zile multe în cadrul grupului.

Am făcut o baie fierbinte, în ciuda căldurii de afară — chiar și porțelanul căzii era roșiatic — și am stat acolo goală, cu bărbia pe genunchi, lăsînd apa să se furișeze pe lîngă mine. Baia mirosea a săpun de mentă și a aroma dulce și înțepătoare a sexului de femeie. Eram aspră și plină de semne și asta îmi făcea bine. Am închis ochii și am alunecat în apă pînă ce mi-a intrat în urechi. *Singur*. Aș fi dorit să-mi tai cuvîntul ăsta în piele, dar m-am mirat că nu-mi ardea corpul. Cercul de piele pe care mi-l făcuse Adora în cap se înfioră, de parcă se oferea voluntar pentru sarcina asta. Mi se răcori și fața și am deschis ochii la timp pentru a o vedea pe mama stînd lîngă cadă, cu părul lung și blond conturîndu-i fața.

M-am ridicat și mi-am acoperit sînii, împroșcînd puțină apă pe rochia ei roz de bumbac.

— Draga mea, unde ai fost? Am fost de-a dreptul îngrozită. Aș fi venit chiar eu să te caut, dar Amma a avut o noapte cam proastă.

— Ce a pățit Amma?

— Unde ai fost aseară?

— Ce a pățit Amma, mamă?

Întinse mîinile spre fața mea, dar m-am ferit. Ea se încruntă și repetă gestul, mă mîngîie pe obraz și îmi întinse părul pe spate. Cînd își luă mîna de pe mine, păru uimită că era umedă, ca și cum asta îi strica pielea.

— A trebuit să am grijă de ea, spuse ea simplu.

Mi se înfioră pielea pe brațe.

— Ți-e frig, draga mea? Ți s-au întărit sfîrcurile.

În mînă ținea un pahar de lapte cu o nuanță albastră, pe care mi-l înmînă în tăcere. *Fie băutura o să-mi facă rău, și atunci știu că nu sînt nebună, fie nu îmi face rău și atunci știu că sînt o persoană bolnavă de ură*. Am băut paharul, în timp

ce mama mormăia ceva și își lingea buza de jos, cu un gest atît de îndrăzneț încît părea chiar obscen.

— Cînd erai mică, nu ai fost niciodată așa ascultătoare, spuse ea. Erai mereu încăpățînată. Poate ți s-a mai domolit personalitatea. Într-un fel bun. Necesar.

Ea plecă, iar eu am mai rămas în cadă o oră, așteptînd să se întîmple ceva. Dureri stomacale, amețeală, febră. Am stat la fel de nemișcată cum stau și în avion, unde mă tem că o mișcare bruscă ne poate dărîma. Dar nimic. Amma era în patul meu cînd am deschis ușa.

— Ești așa de grosolană, spuse ea, cu brațele molatice adunate în jurul ei. Nu pot să cred că te-ai futut cu un *ucigaș de copii*. Ești exact așa de rea cum a spus ea.

— Nu o asculta pe mama, Amma. Nu e o persoană de încredere. Și nu mai...

Ce? Să nu mai accepți nimic de la ea? Spune-o dacă asta gîndești, Camille.

— Nu te întoarce împotriva mea, Amma. Ne rănim foarte ușor în familia asta.

— Povestește-mi despre pula lui, Camille. Arăta bine?

Vocea ei avea aceeași lîncezeală și prefăcătorie pe care o avusese și mai devreme, dar nu mai părea atît de relaxată: se ghemui în așternuturile mele, cu o privire sălbatică și cu fața roșie.

— Amma, nu vreau să vorbesc despre asta cu tine.

— Acum cîteva seri nu erai atît de matură, surioară. Nu mai sîntem prietene?

— Amma, trebuie să mă culc acum.

— Noapte grea, nu? Ei bine, ai puțintică răbdare — totul o să se înrăutățească.

După douăzeci de minute am început să vomit, cu zvîcneli amare și transpirate în care îmi imaginam stomacul încordîndu-se și zvîcnind ca un atac de cord. Stăteam pe podeaua de lîngă toaletă, sprijinită de perete, îmbrăcată doar cu un tricou. Afară se auzeau gaițe albastre ciripind. În casă, mama o striga pe Gayla. Mai trecu o oră și eu încă vomitam, fiere verde care curgea din mine precum siropul, încet și vîscos.

Mi-am pus niște haine și mi-am periat dinții cu grijă — dacă băgam prea mult periuța în gură, îmi venea din nou să vomit.

Alan stătea pe veranda din față, citind o carte mare legată în piele și intitulată simplu *Cai*. Pe brațul din stînga al balansoarului se afla un castron din sticlă portocalie, cu o mînă de budincă verde în mijloc. El purta un costum albastru în dungi și o pălărie Panama pe cap. Era la fel de calm ca un helește.

— Mama ta știe că pleci?

— Mă întorc repede.

— Te-ai purtat mult mai bine cu ea în ultimul timp, Camille, și îți mulțumesc pentru asta. Pare să se simtă mult mai bine. Chiar și purtarea ei față de... Amma este mai calmă.

Întotdeauna părea să facă o pauză înainte de a rosti numele fiicei sale, de parcă ar fi avut o conotație imorală.

— Mă bucur, Alan, mă bucur.

— Sper că și tu ești mai împăcată cu tine însăți, Camille. E foarte important să te placi pe tine însuți. O atitudine pozitivă te cuprinde la fel de repede ca una negativă.

— Bucură-te de cai.

— Întotdeauna.

Drumul spre Woodberry era plin de curbe umbrite, locuri în care am mai vomitat niște fiere și puțin sînge. Am avut trei opriri, dintre care la una am vomitat pe lateralul mașinii, pentru că nu am putut deschide portiera suficient de repede. Am folosit vechiul meu termos pentru suc de căpșune și votcă pentru a curăța locul.

Spitalul St. Joseph din Woodberry era un cub uriaș de cărămidă aurie și geamuri fumurii. Marian îi spunea „vafa". Era un loc de amestecături în mare parte: dacă locuiai în vest, mergeai la Popular Bluff pentru a-ți îngriji sănătatea; dacă locuiai în nord, mergeai la Hayti; la Woodberry veneai doar dacă erai prins în călcîiul de cizmă al statului Missouri.

O femeie mare, cu un bust caraghios de rotund, trimitea semnale „Nu deranjați" din spatele biroului de informații. Am stat acolo și am așteptat. Ea se prefăcea că citește cu mare atenție. M-am apropiat mai mult. Urmărea cu degetul fiecare rînd al revistei și continua să citească.

— Scuzați-mă, am spus, cu un ton de irascibilitate amestecată cu ironie, pe care nici eu nu-l agream.

Avea mustață și degetele îngălbenite de la fumat, la fel ca și caninii care se vedeau sub buza superioară. *Fața pe care le-o arăți oamenilor le spune acestora cum să te trateze*, îmi spunea mama, de fiecare dată cînd nu o lăsam să mă îngrijească. Femeia asta nu putea fi tratată bine.

— Am nevoie să găsesc niște dosare medicale.

— Faceți o cerere la doctor.

— E vorba despre sora mea.

— Puneți-o pe sora dumneavoastră să facă o cerere la doctorul ei.

Dădu pagina revistei.

— Sora mea e moartă.

Aș fi putut să spun asta și altfel, dar voiam să o trezesc odată pe femeia asta. Chiar și așa, atenția ei era plină de ciudă.

— Ah. Îmi pare rău. A murit aici?

Am dat din cap.

— A murit cînd a ajuns aici. Dar a primit de multe ori tratament de urgență aici, iar doctorul ei avea cabinetul aici.

— Cînd a murit?

— Pe 1 mai 1988.

— Doamne! E ceva timp de atunci. Trebuie să aveți răbdare.

Patru ore mai tîrziu și după două reprize de urlete la niște asistente nepăsătoare, un flirt disperat cu un administrator palid și cu fața pufoasă și trei drumuri la toaletă ca să vomit, mi s-au aruncat în brațe fișele medicale ale lui Marian.

Exista o fișă pentru fiecare an din viața ei, din ce în ce mai subțiri. Nu puteam înțelege mai mult de jumătate din scrisul doctorilor. Multe dintre ele vorbeau despre analize cerute și făcute, niciodată utile. Tomografie la creier și radiografie la inimă. Apoi o procedură prin care lui Marian i s-a introdus o cameră de filmat prin gît pentru a i se examina stomacul. Monitoare cardiologice. Diagnostice posibile: diabet, suflu al inimii, refulare de acid, boală de ficat, hipertensiune pulmonară, depresie, boala lui Crohn, lupus. Apoi am găsit o foaie roz, cu linii regulate de scris feminin. Atașată de un raport despre testele de stomac făcute de Marion. Era un scris îngrijit, cursiv, dar iritat — pixul apăsase fiecare cuvînt în hîrtie. Scria:

Sînt o asistentă care a îngrijit-o pe Marian Crellin pe durata analizelor de săptămîna aceasta, dar și cu alte ocazii de spitalizare. Opinia mea fermă („fermă“ era subliniat de două ori) *este că acest copil nu este deloc bolnav. Cred că dacă mama nu s-ar comporta așa cu ea, ar fi perfect sănătoasă. Copilul manifestă semne de boală după ce petrece un timp singură cu mama ei, chiar și în zilele în care s-a simțit foarte bine pînă la vizitele acesteia. Pe mamă nu o interesează deloc Marian cînd este sănătoasă, ba chiar se pare că o pedepsește pentru asta. Mama o ține în brațe doar dacă plînge sau se simte rău. Atît eu, cît și alte asistente, care din motive administrative nu doresc să semneze această declarație, credem cu tărie că acest copil, ca de altfel și sora sa, trebuie să părăsească domiciliul și să fie puse sub observație.*

Beverly Van Lumm

Firească indignare. Ne-ar fi fost de folos dacă se indignau și alții. Mi-o imaginam pe Beverly Lumm, pieptoasă și cu buzele strînse, cu părul adunat într-un coc strîns, scriind nervoasă scrisoarea în camera de alături, nevoită să o lase pe Marian leșinată în brațele mamei, fiind doar o chestiune de timp pînă cînd Adora avea să ceară ajutor.

Încă o oră și am reușit să o găsesc pe asistentă în salonul de pediatrie, care era, de fapt, o cameră mare cu patru paturi, din care doar două ocupate. O fetiță micuță citea cu o expresie placidă, iar băiatul din patul de alături dormea ridicat, cu gîtul prins de niște bare de metal care păreau înșurubate direct în măduva spinării.

Beverly Van Lumm nu era deloc cum mi-o imaginasem eu. Avea cam șaizeci de ani, era micuță de înălțime, cu părul grizonat lipit de cap. Purta pantaloni de uniformă înfloriați și o jachetă albastru-deschis și avea un pix fixat în spatele urechii. Cînd am spus cine sînt, ea păru să își amintească imediat de mine și nu era deloc surprinsă că am apărut, în cele din urmă.

— Îmi pare bine să te revăd după atîția ani, deși nu în cele mai bune circumstanțe, spuse ea cu o voce joasă și caldă. Cîteodată visez cu ochii deschiși că Marian însăși trece pe aici, mare cu un copil sau doi. Dar iluziile astea sînt periculoase.

— Am venit pentru că v-am citit biletul.

Pufni și își închise pixul.

— Mare scofală ce-am făcut cu biletul ăla. Dacă nu aș fi fost așa de tînără și de agitată și intimidată de marii maeștri de pe aici, aș fi făcut mai mult decît să scriu un bilet. Normal că, în zilele acelea, nu se mai auzise ca mama să fie acuzată de așa ceva. Aproape că m-au concediat. Nu vrei niciodată să crezi că poate fi adevărată o asemenea situație. E desprinsă parcă din poveștile fraților Grimm sau din SMI.

— SMI?

— E o denumire, Sindromul Münchausen Indus. Cel care are grijă de un copil, de obicei mama, aproape de fiecare dată mama, își îmbolnăvește copilul pentru a atrage atenția. Dacă ai Münchausen, îți faci singur rău pentru a atrage atenția. Dacă ai SMI, îți faci copilul să se simtă rău, pentru a demonstra ce mamă grijulie și iubitoare ești tu. Vezi, ca în frații Grimm, ca o vrăjitoare malefică desprinsă dintr-un basm. Mă mir că nu ai auzit de chestia asta.

— Îmi sună cunoscut.

— A devenit o boală destul de cunoscută. Îndrăgită. Pentru că oamenilor le place tot ce e nou și înfricoșător. Mi-aduc aminte cînd s-a răspîndit anorexia prin anii ’80. Cu cît se făceau mai multe filme despre boala asta, cu atît mai multe fete făceau foamea. Dar tu ai părut în regulă mai mereu. Mă bucur.

— Sînt în regulă, în mare parte. Dar mai am o soră, născută după Marian, și îmi fac griji pentru ea.

— Ar trebui. Nu e nici o șmecherie să fii copilul favorit cînd mama ta suferă de SMI. Ai avut noroc că nu ai interesat-o prea tare pe mama ta.

Pe hol trecu un bărbat într-un cărucior cu rotile, îmbrăcat în salopetă verde deschis, urmat de doi tipi grași care rîdeau, îmbrăcați asemănător.

— Studenți la medicină, spuse Beverly, dîndu-și ochii peste cap.

— A cercetat vreodată vreun doctor sesizarea ta?

— Eu am numit-o sesizare, dar ei au văzut-o ca pe o plîngere copilărească a unei asistente geloase. Cum am spus, erau alte vremuri. Doar puuuțin mai diferite. Și ca să fiu sinceră, Camille, nici nu am forțat lucrurile. Tocmai ieșisem dintr-un divorț, trebuia să îmi păstrez slujba și, poate ce îmi doream cel mai

tare, aș fi vrut să îmi spună cineva că greșesc. Dar trebuie să fii sigur că greșești. Cînd Marian a murit, am băut încontinuu trei zile la rînd. Fusese deja îngropată cînd m-am întors la serviciu și l-am întrebat pe șeful secției de pediatrie dacă îmi citise sesizarea. Mi s-a spus să îmi iau liber restul săptămînii. Eram doar o femeie isterică în ochii lor.

Ochii mei deveniseră umezi și mă înțepau, iar ea mă luă de mînă.

— Îmi pare rău, Camille.

— Doamne, sînt atît de furioasă!

Îmi țîșniră lacrimile pe obraz și mi le ștergeam disperată cu dosul palmei, pînă cînd Beverly îmi oferi un pachet de șervețele.

— Sînt furioasă că s-a întîmplat așa ceva! Și că mi-a trebuit atît timp să descopăr!

— Draga mea, e vorba de mama ta. Nici nu știu cum ai putea rezolva povestea asta. Măcar acum se pare că se va face dreptate. De cînd lucrează detectivul la caz?

— Detectivul?

— Willis, parcă, nu? Un băiat isteț și arătos. A copiat toate paginile din dosarul lui Marian și m-a interogat de a scos untul din mine. Nu mi-a spus că mai e implicată o fetiță. Dar mi-a spus că tu ești bine. Cred că are ceva pentru tine, pentru că s-a fîstîcit și s-a înroșit cînd a vorbit despre tine.

M-am oprit din plîns și am mototolit șervețelele, pe care le-am aruncat în coșul de gunoi de lîngă fata care citea. Ea se uită curioasă în coșul de gunoi, ca și cum tocmai primise acolo corespondența. I-am mulțumit lui Beverly și am plecat, agitată și dornică de cer albastru.

Beverly m-a ajuns din urmă la lift și m-a prins de mîini.

— Ia-o pe sora ta din casa aceea, Camille, nu e în siguranță acolo!

Între Woodberry și Wind Gap se afla un bar de motocicliști, un loc unde se vindeau șase cutii de bere fără să te întrebe cine ești și cîți ani ai. Mergeam mereu acolo în liceu. Chiar lîngă ținta în care se aruncă săgețile era un telefon public. Am luat un pumn de monede și l-am sunat pe Curry. Eileen răspunse, ca de obicei, la telefon, cu vocea moale și fermă ca

un munte. Am început să bîzîi înainte să termin de spus cine sînt.

— Camille, draga mea, ce s-a întîmplat? Ești bine? Normal că nu ești bine. Oh, îmi pare atît de rău. I-am spus lui Frank să te scoată de acolo după ultimul tău telefon. Ce-ai pățit?

Am continuat să plîng, pentru că nu știam ce i-aș putea spune. O săgeată se înfipse în plăcuță cu o bufnitură seacă.

— Doar nu îți faci iar... rău, Camille! Camille? Draga mea, mă sperii.

— Mama mea..., am spus eu, înainte să izbucnesc iar în plîns.

Mă zgîlțîiam de plîns, iar stomacul mi se înnodase atît de tare, încît a trebuit să mă las pe vine.

— Mama ta? E bine?

— Nuuuu!

Un vaiet lung ca de copil. Am auzit schimbarea receptorului și un murmur disperat către Frank, apoi cuvintele s-*a întîmplat ceva... groaznic*, tăcere pentru două secunde și apoi un pahar spart. Curry se ridicase prea repede de la masă și i-a căzut pe jos paharul de whiskey. Bănuiam, doar.

— Camille, vorbește, ce s-a întîmplat?

Vocea lui Curry era aspră și înspăimîntată ca două brațe care parcă mă apucase de umeri și mă zgîlțîiau.

— Știu cine a făcut-o, Curry, am șoptit eu. Știu.

— Dar ăsta nu-i motiv de plîns, puștoaico. Poliția a arestat pe cineva?

— Încă nu. Știu cine a făcut-o.

Trosc în ținta de alături.

— Cine? Camille, vorbește-mi.

— Mama mea a făcut-o, am urlat în telefon, cuvintele țîșnindu-mi ca dintr-o stropitoare.

Tăcere. Mult prea lungă.

— Camille, ești foarte nervoasă, iar eu am făcut o mare greșeală că te-am trimis acolo atît de curînd după... Acum vreau să mergi la cel mai apropiat aeroport și să te întorci aici. Nu te mai întoarce după haine, lasă mașina acolo și vino imediat acasă, aici. Ne ocupăm mai tîrziu de lucruri. Plătește biletul și îți dau eu banii cînd te întorci. Dar trebuie neapărat să vii acasă acum!

Acasă acasă acasă, de parcă încerca să mă hipnotizeze.

— Eu nu o să am niciodată casă, am suspinat și am început să plîng din nou. Trebuie să plec să mă ocup de povestea asta, Curry.

Am închis telefonul, în timp ce el îmi spunea să nu fac asta.

L-am găsit pe Richard la restaurantul Gritty, la cină. Se uita la niște tăieturi de ziare din Philadelphia despre atacul cu foarfece al lui Natalie. Dădu din cap cu ciudă spre mine cînd m-am așezat pe scaunul din fața lui, se uită în jos spre bucățile cremoase din farfurie și apoi din nou la mine, pentru a-mi studia fața umflată.

— Ești bine?

— Cred că mama a omorît-o pe Marian și cred că le-a ucis și pe Ann și pe Natalie. Și știu că și tu crezi asta. Tocmai m-am întors din Woodberry, ticălosule!

Amărăciunea se preschimbase în furie undeva pe autostradă între ieșirile 5 și 2.

— Nu pot să cred că în tot timpul în care flirtai de zor cu mine încercai doar să obții informații despre maică-mea. Ce fel de nenorocit pervers mai ești și tu?

Tremuram și cuvintele mi se rostogoleau pe limbă.

Richard scoase din portofel o bancnotă de 10 dolari, o băgă sub farfurie, veni lîngă mine și mă luă de braț.

— Vino cu mine afară, Camille. Nu e locul potrivit aici.

Mă conduse spre ușă, apoi pînă la mașină și mă ajută să mă urc pe locul din dreapta, cu mîna încă pe brațul meu.

Conduse în liniște de-a lungul malului, mîna lui oprindu-mă de fiecare dată cînd voiam să spun ceva. M-am întors în cele din urmă cu spatele la el și priveam pe fereastră pădurea care trecea pe lîngă noi într-o sclipire verde-albastră.

Am parcat în același loc în care privisem rîul în urmă cu cîteva săptămîni. Aluneca și acum sub noi în întuneric, prinzînd razele lunii. O albină luptîndu-se printre frunze căzătoare.

— Acum e rîndul meu la clișee, spuse Richard, cu figura în profil. Așa este, la început am fost interesat de tine pentru că mă interesa, de fapt, mama ta. Dar m-am îndrăgostit cu adevărat de tine. Atît de mult cît te poți îndrăgosti de o persoană așa închisă cum ești tu. Normal, acum înțeleg și de ce. Inițial,

am crezut că o să-ți pun cîteva întrebări, dar nu știam cît ești de apropiată de Adora și nu voiam să îi dai de bănuit. Și nu eram încă sigur, Camille. Aveam nevoie de timp pentru a o studia mai mult. Era doar o bănuială. O simplă bănuială. O bîrfă ici și colo, despre tine, despre Marian, despre Amma și despre mama voastră. Însă e adevărat ce am spus că femeile nu se încadrează în profilul unui astfel de criminal. Nici pentru crime de copii în serie. Doar că am început să privesc problema și altfel.

— Cum?

Vocea mea era la fel de plată ca un metal.

— Era puștiul ăla, James Capisi. Mă tot întorceam la el, la imaginea lui de vrăjitoare din poveste.

Mi-am amintit ce mi-a spus Beverly despre frații Grimm.

— Eu tot nu cred că el a văzut-o pe mama ta, dar cred că își amintea ceva, o senzație din subconștient care s-a transformat în acea persoană. Am început să mă gîndesc: ce fel de femeie ar ucide fetițe și le-ar smulge dinții? O femeie care voia să aibă control total. O femeie care își pierduse în totalitate instinctul de a crește copii. Și Ann și Natalie au fost... îngrijite înainte de a fi ucise. Ambele familii au observat detalii atipice. Unghiile lui Natalie erau vopsite cu roz-deschis. Picioarele lui Ann erau epilate. Și amîndurora li s-a aplicat ruj pe buze.

— Dar dinții?

— Nu este zîmbetul cea mai bună armă a unei fete? spuse Richard.

Și se întoarse spre mine.

— Iar în cazul celor două fete, chiar a fost o armă. Povestea ta despre mușcături a clarificat foarte multe lucruri. Ucigașul era o femeie căreia nu îi plăcea forța la alte femei, i se părea ceva vulgar. A încercat să îngrijească fetele, să le domine, să le transforme conform propriei imagini. Cînd ele au respins chestia asta și s-au luptat, ucigașul a fost cuprins de furie. Trebuia ca fetele să moară! Strangularea este expresia cea mai clară a dominației. Moarte înceată. Am închis ochii într-o zi în birou după ce alcătuisem profilul și am văzut figura mamei tale. Violența ei bruscă, apropierea de fete și nu are alibi pentru nici una din nopți. Dar va trebui să o deshumăm și pe Marian, pentru dovezi mai solide. Urme de otravă sau ceva de genul ăsta.

— Lăsați-o în pace pe Marian.

— Nu pot, Camille. Știi că așa trebuie procedat. Se va face totul în cele mai bune condiții.

Își puse mîna pe șoldul meu. Nu pe mînă sau pe umăr, ci pe șold.

— John a fost vreodată suspectat cu adevărat?

Își retrase mîna.

— Numele lui plutea mereu prin preajmă. Vickery era oarecum obsedat. Ne gîndeam că, dacă Natalie era mai violentă, poate că și John era la fel. În plus, nu era din oraș și știi că localnicii sînt suspicioși față de străini.

— Ai vreo dovadă clară împotriva maică-mii, Richard? Sau totul e doar o bănuială?

— Mîine obținem mandatul de percheziționare a casei. Probabil că a păstrat dinții. Îți spun toate astea din curtoazie. Pentru că te respect și am încredere în tine.

— Da, am spus eu.

Cădere mi se aprinse pe genunchiul stîng.

— Trebuie să o scot pe Amma de acolo.

— Nu se va întîmpla nimic în seara asta. Trebuie să te duci acasă și să petreci o seară normală. Poartă-te cît mai natural. Mîine îmi poți da o declarație, ne-ar ajuta mult în rezolvarea cazului.

— Ne face rău mie și Ammei. Ne drogheză, ne otrăvește, ne face ceva.

Îmi era din nou greață.

Richard își luă din nou mîna de pe șoldul meu.

— Camille, de ce nu ai spus nimic pînă acum? Te-am fi putut testa. Ar fi fost o chestie grozavă pentru anchetă. Fir-ar să fie!

— Mulțumesc pentru grijă, Richard!

— Nu ți-a zis nimeni pînă acum că ești prea sensibilă?

— Niciodată.

Gayla stătea la ușă, ca o fantomă de pază la casa noastră de pe deal. Dispăru imediat, iar cînd am parcat în fața verandei se aprinse lumina în camera de zi.

Șuncă. Am simțit mirosul înainte de a ajunge la ușă. Și legume, boabe de porumb. Toți stăteau ca niște actori în spatele cortinei. Scenă: vremea cinei. Mama așezată în capul mesei,

cu Alan și Amma de-o parte și de alta, și cu un tacîm așezat pentru mine la capătul îndepărtat. Gayla trase scaunul pentru mine și se evaporă rapid în bucătărie, în uniforma ei de asistentă. Deja asistentele îmi făceau greață. Sub podele, mașina de spălat bîzîia la nesfîrșit, ca întotdeauna.

— Bună, draga mea, ai avut o zi bună? mă întrebă mama, cu o voce prea tare, parcă. Stai jos, te-am așteptat la cină. Ne gîndeam să mîncăm împreună, ca o familie, de vreme ce o să pleci curînd.

— O să plec?

— O să îl aresteze pe micul tău prieten, draga mea. Nu-mi spune, că sînt la curent cu informațiile mai bine decît un reporter.

Se întoarse spre Alan și spre Amma și zîmbi ca o gazdă potrivită care servea aperitivele. Sună din clopoțel și Gayla aduse șunca, cu un strat de grăsime tremurîndă deasupra, pe o tavă de argint. O felie de ananas lipicioasă era așezată lîngă bucata de carne.

— Taie tu, Adora, îi spuse Alan mamei, care îl privea cu sprîncenele ridicate.

Fire de păr blond fluturară în jur în timp ce tăia feliile de carne de grosimea unui deget, pe care le servi, apoi, fiecăruia pe farfuria lui. Am refuzat farfuria pe care mi-o întindea Amma și aceasta ajunse în cele din urmă la Alan.

— Nu mănîncă carne, șopti mama. Tot nu ai renunțat la episodul ăsta, Camille?

— Episodul de a nu mînca șuncă? Nu, nu am renunțat.

— Crezi că John va primi pedeapsa capitală? mă întrebă Amma. John al tău condamnat la moarte?

Mama o îmbrăcase mult prea elegant, într-o rochie albă cu funde roz, și îi prinsese părul în părți foarte strîns. Furia emana din ea ca o duhoare.

— În Missouri e în vigoare pedeapsa cu moartea, iar aceste crime sînt genul pentru care o astfel de pedeapsă a fost creată, dacă poate exista așa ceva, am spus eu.

— Mai există scaunul electric? întrebă Amma.

— Nu, spuse Alan. Acum mănîncă-ți carnea.

— Se folosește injecția letală, murmură mama. Ca și cum ai adormi o pisică pentru totdeauna.

Mi-o imaginam pe maică-mea legată de un pat metalic, schimbînd amabilități cu doctorul înainte ca acul să-i înțepe pielea. I se potrivea să moară de un ac otrăvit.

— Camille, dacă ai putea să fii un personaj din orice basm de pe lumea asta, cine ai vrea să fi? întrebă Amma.

— Frumoasa Adormită.

Să-mi petrec viața visînd ar fi ideal.

— Eu aș vrea să fiu Persefona.

— Nu știu cine e, am spus eu.

Gayla îmi turnă niște legume pe farfurie și porumb proaspăt. M-am forțat să mănînc, stomacul încordîndu-mi-se la fiecare înghițitură.

— Regina morților, reveni Amma. Era atît de frumoasă, încît Hades a furat-o și a dus-o în lumea din adîncuri pentru a fi soția lui. Dar mama ei era atît de furioasă, încît l-a obligat pe Hades să o aducă înapoi pe Persefona. Însă numai pentru șase luni în fiecare an. Așa că petrece jumătate din viață cu morții și jumătate cu viii.

— Amma, de ce te-ar atrage o asemnea creatură? o întrebă Alan. Poți fi atît de macabră uneori.

— Mi-e milă de Persefona, pentru că și atunci cînd stă printre cei vii, oamenilor le este frică de ea, din cauză că trăiește și dedesubt, spuse Amma. Și chiar cînd este alături de mama ei, nu poate fi fericită, pentru că știe că va pleca din nou în adîncuri.

Rînji la Adora și înșfăcă o bucată mare de carne, după care țipă spre bucătărie.

— Gayla, mai am nevoie de zahăr! strigă Amma spre bucătărie.

— Folosește clopoțelul, Amma! îi spuse mama.

Nici ea nu mînca.

Gayla intră cu un bol de zahăr și împrăștie o lingură peste carnea Ammei și peste feliile de roșii.

— Lasă-mă pe mine, miorlăi Amma.

— Las-o pe Gayla, îi spuse mama. Tu îți pui prea mult.

— O să fii tristă cînd John o să moară, Camille? spuse Amma, sugînd o felie de carne. Ai fi mai tristă dacă moare John sau dacă mor eu?

— Nu vreau să moară nimeni, i-am răspuns. Cred că a fost destulă moarte în Wind Gap pînă acum.

— Așa e, spuse Alan, foarte festiv.

— Anumiți oameni trebuie să moară. John trebuie să moară, continuă Amma. Chiar dacă nu el le-a ucis, tot trebuie să moară. Oricum e terminat după moartea soră-sii.

— După logica asta, și eu ar trebui să mor, pentru că și sora mea e moartă, iar eu sînt terminată, am spus eu.

Am mai mestecat niște legume. Amma mă privea cu atenție.

— Poate. Dar pe tine te plac, așa că sper că nu o să mori. Tu ce crezi? și se întoarse spre Adora.

Mi-am dat seama că nu i se adresa niciodată direct, nu-i spunea mamă sau mama sau măcar Adora. Ca și cum nu-i cunoștea numele, dar încerca să ascundă chestia asta.

— Marian a murit acum mult timp, foarte mult timp și cred că era mai bine dacă toți sfîrșeam atunci cu ea, spuse mama obosită. Apoi, brusc, înseninată: Dar nu am sfîrșit atunci și am mers mai departe, nu-i așa?

Sunetul clopoțelului, farfuriile strînse și Gayla înconjurînd masa ca un lup decrepit.

Castroane cu șerbet de un roșu-aprins ca desert. Mama dispăru discret în oficiu și se întoarse cu două cupe de cristal, avînd ochii încă umezi și înroșiți. Mi se încordă stomacul.

— Voi servi băuturile cu Camille în dormitor, le-a spus celorlalți, aranjîndu-și părul în oglinda laterală.

Chiar era îmbrăcată pentru așa ceva, pentru că purta o cămașă de noapte. Exact cum făceam și în copilărie cînd eram subjugată de ea, am urmat-o în tăcere pe trepte.

Apoi am intrat în camera ei, unde îmi dorisem întotdeauna să ajung. Patul masiv, cu perne care se lăfăiau pe el ca niște caracatițe. Oglinda mare zidită în perete. Și faimoasa podea de fildeș, care arunca lumină peste tot, ca într-un peisaj plin de zăpadă sub razele lunii. Ea aruncă cîteva perne pe podea, trase așternuturile și mă împinse spre pat, după care se urcă și ea alături de mine. În toate lunile acelea de după moartea lui Marian, cînd ea nu mai voia să iasă din cameră și să mă vadă, nici nu aș fi îndrăznit să îmi imaginez scena în care eu aș sta ghemuită lîngă ea, în patul ei. Și iată că acum mă aflam aici, dar cu mai mult de cincisprezece ani prea tîrziu.

Își plimbă degetele prin părul meu și îmi oferi un pahar. O aromă: mirosea a mere coapte. L-am ținut aproape, dar nu am gustat.

— Cînd eram mică, mama m-a dus în pădurea din nord și m-a lăsat acolo, spuse Adora. Nu părea furioasă sau supărată. Doar indiferentă. Sau chiar plictisită. Nu mi-a explicat de ce face asta. Nici măcar nu a vorbit cu mine. Mi-a spus doar să trec în mașină. Eram desculță. Cînd am ajuns acolo, m-a luat de mînă și m-a tras pe cărare, apoi în afara cărării, după care mi-a dat drumul și mi-a spus să nu cumva să vin după ea. Aveam doar opt ani, eram foarte mică. Aveam picioarele rupte și jupuite cînd am ajuns acasă, iar ea doar și-a ridicat privirea spre mine din ziarul de seară și s-a dus în camera ei. În camera asta.

— De ce îmi spui asta?

— Cînd un copil află așa devreme că mamei lui nu îi pasă de el, se întîmplă lucruri îngrozitoare.

— Crede-mă, cunosc aceste senzații, am spus eu.

Mîinile ei se plimbau încă prin părul meu, unul dintre degete pipăind cerculețul de piele netedă.

— Am vrut să te iubesc, Camille. Dar erai atît de dificilă! Cu Marian a fost mult mai ușor.

— Destul, mama, am spus.

— Nu. Nu e destul. Lasă-mă să am grijă de tine, Camille. Doar o dată, arată-mi că ai nevoie de mine!

Să se termine. Să se termine totul.

— Hai s-o facem, dacă asta vrei, am spus eu.

Am înghițit băutura rapid, i-am luat mîinile de pe capul meu și am încercat să-mi controlez vocea.

— Mereu am avut nevoie de tine, mama. De-adevăratelea. Nu genul acela de nevoie creată, pe care o poți porni și opri după cum ai chef. Și nu te pot ierta vreodată pentru ceea ce i-ai făcut lui Marian. Era doar un copil.

— Și va fi mereu doar copilul meu, spuse mama.

Șaisprezece

Am adormit fără ventilator și m-am trezit cu așternuturile lipite de mine. Musteau de transpirație și urină. Dinții îmi clănțăneau, iar inima îmi zvîcnea în piept și în spatele orbitelor. Am apucat cutia de gunoi de lîngă pat și am vomitat în ea. Un lichid fierbinte, cu patru semințe de porumb plutind pe deasupra.

Mama a intrat în cameră înainte de a apuca să mă ridic înapoi în pat. Mi-o imaginam așteptînd răbdătoare în scaunul de pe hol, lîngă fotografia lui Marian, împachetînd șosete pînă ce eu aveam să mă îmbolnăvesc.

— Hai, puiule. Direct în cadă cu tine, murmură ea.

Îmi scoase tricoul și pantalonii de pijama și, pentru o secundă, i-am simțit privirea cercetîndu-mi gîtul, sînii, coapsele, picioarele.

Am vomitat din nou cînd m-am urcat în cadă, iar ea mă ținea de mînă să nu cad. Încă o rundă de lichid fierbinte îmi țîșni pe gură aterizînd pe porțelanul căzii. Adora trase un prosop din raft, turnă spirt pe el și mă frecă cu profesionalismul unui spălător de geamuri. M-am așezat în cadă, iar ea îmi turna pahare de apă rece în cap, pentru a scade febra. Mi-a mai dat două pastile și un alt pahar de lapte, de culoarea unui cer palid. Am înghițit toul cu ura amară care mă hrănise timp de două zile. *Încă nu m-ai distrus, ce altceva mai ai?* Trebuia să scot din ea tot ce era mai rău. Îi datoram asta lui Marian.

Vomitam în cadă, o spăla, o umplea din nou și iarăși o spăla. Pungi de gheață pe umeri și între picioare. Pungi calde pe frunte și pe genunchi. Pensete în rana de la gleznă și apoi frecții

cu spirt. Apa era deja roșie. *Dispariție, dispariție, dispariție* îmi striga de pe gît.

Adora își smulsese toate genele, ochiul stîng îi lăcrima continuu și buza superioară îi era mereu umedă. Un ultim gînd m-a fulgerat, înainte să îmi pierd cunoștința: *Mă îngrijește. Mama mea mă îngrijește cu o atenție maternă. Ce flatant pentru mine! Nimeni nu ar face așa ceva pentru mine. Marian. Sînt geloasă pe Marian.*

Pluteam în cada pe jumătate umplută cu apă călduță cînd m-am trezit din nou din cauza unor țipete. Slăbită și cu febră, am ieșit din cadă, m-am înfășurat cu un halat — țipetele mamei răsunau ca un ecou în urechile mele — și am deschis ușa, chiar în momentul în care Richard voia să intre.

— Camille, ești bine?

În spatele lui, maică-mea se agita, sălbatică și înfuriată, tăind, parcă, cu mîinile, aerul din jurul lui.

Apoi, el încremeni cu gura deschisă. Îmi întoarse capul într-o parte și privi semnele de pe gît. Îmi desfăcu halatul și încremeni.

— Iisuse Cristoase!

Se bîlbîia nervos, neștiind dacă să rîdă sau să se sperie.

— Ce a pățit mama?

— Ce ai pățit tu? Îți place să te tai?

— Da, îmi place să cioplesc cuvinte, am spus eu rar, de parcă ar fi avut vreo importanță.

— Da, văd, cuvinte.

— De ce țipă mama?

Am simțit că amețesc și m-am prăbușit pe podea.

— Camille, ți-e rău?

Am dat din cap.

— Ai găsit ceva?

Vickery și alți polițiști treceau prin dreptul camerei mele. Mama îi urmă disperată cîteva secunde mai tîrziu, cu mîinile înfășurate în păr, urlînd la ei să iasă afară, să se poarte cu respect, pentru că le va părea rău pentru ceea ce făceau.

— Încă nu am găsit nimic. Cît ești de bolnavă?

Îmi puse mîna pe frunte, îmi înfășură halatul la loc și își întoarse privirea.

Am dat din umeri, ca un copil plîngăcios.

— Trebuie să plece toată lumea de aici, Camille. Îmbracă-te și te duc la spital

— Normal, ai nevoie de dovezi solide. Sper că a mai rămas destulă otravă în mine.

Pînă seara, au fost confiscate următoarele obiecte din sertarul de lenjerie al mamei:

8 fiole împotriva malariei, cu etichete străine, niște tablete mari, albastre, care fuseseră interzise datorită capacității de a provoca febră și vedere încețoșată. Urme ale acestui medicament au fost găsite în testele toxicologice care mi s-au făcut.

72 de tablete de laxativ pentru uz industrial, folosit în special pentru a destinde mațele la animalele de fermă. Urme ale acestui medicament au fost găsite în testele toxicologice care mi s-au făcut.

36 de pastile împotriva apoplexiei, al căror abuz poate provoca amețeală și greață. Urme ale acestui medicament au fost găsite în testele toxicologice care mi s-au făcut.

3 sticle de sirop, folosit pentru a provoca vărsături în caz de intoxicare. Urme ale acestui medicament au fost găsite în testele toxicologice care mi s-au făcut.

161 de tranchilizante pentru cai. Urme ale acestui medicament au fost găsite în testele toxicologice care mi s-au făcut.

O trusă de asistentă medicală, în care existau zeci de pastile împrăștiate, fiole și seringi, căreia Adorei nu îi foloseau la nimic. La nimic bun.

În cutia de pălării a mamei a fost găsit un jurnal cu coperte înflorate, care urma a fi admis ca probă la tribunal, deoarece conținea următoarele pasaje:

14 septembrie 1982

Azi am decis să nu îmi mai pese de Camille și să îmi concentrez atenția asupra lui Marian. Camille nu a fost niciodată un pacient ascultător, faptul că e bolnavă o face să fie nervoasă și plină de ură. Nu îi place să o ating. Nu am mai auzit așa ceva. Are în ea disprețul lui Joya. O urăsc. Marian e așa scumpă cînd e bolnavă, mă alintă teribil și mă vrea alături tot timpul. Îmi place la nebunie să îi șterg lacrimile.

23 martie 1985

Marian a trebuit internată din nou la Woodberry, avînd „greutăți în respirație și dureri de stomac". Am purtat costumul meu galben cumpărat din St. John, dar pînă la urmă nu mi-a mai plăcut — mi-e treamă că, avînd și părul blond, o să par prea ștearsă. Sau ca un ananas mergător! Doctorul Jameson este foarte puternic și amabil, preocupat de Marian, dar nu în genul unui bîrfitor. Pare foarte impresionat de mine. A spus că sînt un înger și că toți copiii ar trebui să aibă o mamă ca mine. Am flirtat puțin, în ciuda verighetelor. Asistentele mă deranjează puțin. Sînt, probabil, geloase. Va trebui să mă îngrijesc cu adevărat de următoarea vizită (se pare că va suferi o operație). Poate o rog pe Gayla să prepare carnea ei tocată. Asistentelor le plac atențiile. Să pun o fundă mare, verde în jurul borcanului? Trebuie să mă și coafez înainte de următoarea urgență... sper că o să fie dr. Jameson (Rick) de serviciu...

10 mai 1988

Marian a murit. Nu mă pot opri. Am pierdut deja 6 kilograme și sînt doar piele și os. Toți au fost foarte amabili. Oamenii pot fi atît de minunați.

Cea mai relevantă probă a fost găsită sub tapițeria de brocart galben a unui fotoliu din camera Adorei: o pereche de clești pătați, mici și feminini. Testele de ADN ale petelor uscate de sînge s-au potrivit cu cel al lui Ann și al lui Natalie.

Dinții nu au fost găsiți în casa mamei mele. Săptămîni întregi am avut imagini diferite ale locurilor în care s-ar putea afla: vedeam o mașină decapotabilă, cu capota trasă, ca întotdeauna, o mînă de femeie ieșind pe geam și cîțiva dinți aruncați pe pietrișul de pe marginea drumului, lîngă cărarea care ducea spre Pădurea de Nord; o pereche de papuci fini mergînd prin noroi pe marginea golfului de la Falls Creek și dinți care sclipeau ca pietricelele în apă; o cămașă de noapte roz plutind prin grădina de trandafiri a Adorei, mîini care sapă și dinți îngropați în pămînt ca niște oase mici.

Dinții nu au fost găsiți în nici unul din aceste locuri. I-am pus pe polițiști să caute.

Șaptesprezece

Pe 28 mai, Adora Crellin a fost arestată pentru uciderea lui Ann Nash, Natalie Keene și Marian Crellin. Alan a plătit imediat cauțiunea, pentru ca ea să poată aștepta procesul în confortul casei sale. Avînd în vedere situația, Curtea a decis că era indicat ca eu să preiau custodia surorii mele. După două zile m-am întors în Chicago, cu Amma lîngă mine.

Mă obosea îngrozitor. Amma aveau mereu nevoie disperată de ceva și era mereu panicată, ca o pisică sălbatică închisă în cușcă, punîndu-mi încontinuu întrebări (De ce e atîta zgomot? Cum putem trăi într-un loc atît de mic? Nu e periculos să ieșim afară?) și cerînd permanent dovezi de iubire. Ardea, probabil, toată acea energie acumulată în timpul lunilor în care nu fusese suferindă.

În august era deja obsedată de femeile criminale. Lucretia Borgia, Lizzie Borden, o femeie din Florida care își înecase cele trei fiice în urma unei depresii nervoase.

— Cred că au ceva special, spunea Amma sfidătoare.

Încearcă să găsească o cale de a-și ierta mama, spunea terapeutul. Amma o mai văzuse pe Adora de două ori, după care se tăvăli pe jos și începu să urle cînd am încercat să o duc la a treia vizită. În schimb, lucra ore întregi la căsuța de păpuși „Adora". E felul ei de a trece peste lucrurile urîte care s-au petrecut acolo, mi-a spus terapeutul la telefon. Păi poate ar trebui să o facă bucăți, în cazul ăsta, îi răspunsesem eu.

Amma m-a plesnit o dată peste față cînd am venit acasă cu o nuanță greșită de albastru pentru patul Adorei din căsuța de păpuși. Și s-a tăvălit pe podea cînd am refuzat să dau 60 de dolari pe o canapea în miniatură făcută din nuc. Am încercat și terapia „îmbrățișării“, un program caraghios prin care trebuia să o strîng tare în brațe pe Amma și să repet de cîteva ori *Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!*, dacă încerca să se desprindă. De patru ori s-a smuls de lîngă mine și m-a făcut „tîrfă“, după care a trîntit ușa camerei. A cincea oară, am izbucnit amîndouă în rîs.

Alan mi-a trimis bani pentru a o înscrie pe Amma la Bell School — douăzeci și două de mii de dolari pe an, fără a pune la socoteală cărțile și rechizitele — școală care se afla la doar nouă străzi de casă. Și-a găsit imediat niște prietene, cîteva fete drăguțe care învățau în primul rînd să tînjească pentru absolut tot Missouri. Cea care îmi plăcea mie foarte mult se numea Lily Burke. Era la fel de isteață ca Amma, dar cu o privire mai veselă. Avea puțin puf pe obraji și dinții din față cam mari, iar părul îi era de culoarea ciocolatei. Amma chiar observase că avea exact nuanța covorului din camera mea. Eu o plăceam, oricum.

A devenit rapid o obișnuită a casei, ajutîndu-mă la gătit, cerîndu-mi sfatul la teme și discutînd despre băieți. Amma deveni însă din ce în ce mai tăcută cînd venea Lily. În octombrie deja se închidea în cameră la fiecare vizită a fetei.

Într-o noapte, m-am trezit cu Amma stînd lîngă patul meu.

— Îți place de Lily mai mult decît de mine, șopti ea.

Avea frisoane, cămașa de noapte i se lipise de corp și dinții îi clănțăneau. Am dus-o la baie, am așezat-o pe toaletă, am udat o cîrpă cu apa rece, metalică de la robinet și i-am șters fruntea. Apoi ne-am uitat una la alta. Avea ochii albaștri și reci exact ca Adora. Placizi. Ca un lac înghețat.

Am luat două aspirine din cutie, dar le-am pus imediat înapoi, după care le-am scos din nou. Una sau două pastile. E atît de ușor să oferi. Oare o să vreau să mai ofer una și încă una? Oare o să îmi placă să am grijă de sora mea bolnavă? Uitîndu-se

la mine cu ochi tremurători și bolnavi, i-am surprins în privire o urmă de recunoștință: *e mama aici.*

I-am dat Ammei două aspirine. De la mirosul lor mi se umplu gura de salivă. Pe celelalte le-am aruncat în toaletă.

— Acum trebuie să mă bagi în cadă și să mă speli, se smiorcăi ea.

I-am scos cămașa de noapte peste cap. Goliciunea ei era uimitoare: picioare slabe de copil, o cicatrice rotundă și zimțată pe șold, ca o jumătate de capac de sticlă, o dîră ușoară de puf ciufulit între picioare. Sîni mari și rotunzi. 13 ani.

Intră în cadă și își trase picioarele sub bărbie.

— Trebuie să mă freci cu spirt, gemu ea.

— Nu trebuie, Amma, relaxează-te.

I se înroși fața și începu să urle.

— Așa face ea, șoptea.

Lacrimile i se transformară în sughițuri și apoi într-un urlet de jale.

— Nu mai facem cum făcea ea, am spus eu.

Pe 12 octombrie, Lily Burke dispăru în drumul său spre casă. Patru ore mai tîrziu i s-a descoperit cadavrul, proptit de o ladă de gunoi, la patru străzi de apartamentul nostru. I se smulseseră doar șase dinți, cei doi din față mai mari și patru de jos.

Am dat telefon în Wind Gap și am așteptat douăsprezece minute, pînă cînd poliția mi-a confirmat că mama era la ea acasă.

Eu i-am găsit prima. I-am lăsat pe polițiști să îi descopere, dar eu știam deja unde sînt. Am răscolit toată casa, cu Amma pe urmele mele ca un cîine turbat. Am ridicat toate pernele, am rupt tapițeria, am răvășit sertarele. *Ce ai făcut, Amma?* Cînd am ajuns în camera ei, Amma era deja calmă. Nătîngă. I-am răscolit lenjeria, i-am distrus sutienele cu burete și am întors și salteaua.

I-am răscolit biroul și am găsit doar stilouri, abțibilduri și o cutiuță care mirosea a clor.

Am golit căsuța de păpuși cameră cu cameră, distrugînd patul meu, patul Ammei și fotoliul cu tapițerie galbenă. După ce am aruncat baldachinul opulent din camera Adorei și i-am distrus măsuța de toaletă, nu mai știu dacă eu sau Amma am țipat. Poate că amîndouă. Podeaua din camera mamei! Minunatele plăci de fildeș! Era făcută din dinți umani. Din 56 de dinți micuți, curățați și albiți și sclipind din podea!

Au mai fost și alte persoane implicate în crimele din Wind Gap. Pentru a primi pedepse mai ușoare în spitale de psihiatrie, cele trei blonde au recunoscut că au ajutat-o pe Amma să le omoare pe Ann și pe Natalie. Hoinăreau în acea zi în mașinuța de golf a Ammei și au ajuns lîngă casa lui Ann. Au convins-o să vină cu ele la plimbare. *Mama vrea să te salute.*

Fetele au mers pînă la pădurea din nord sub pretextul organizării unui picnic. S-au jucat cu Ann, au machiat-o, iar după cîteva ore s-au plictisit. Au început să o împingă pe Ann spre golf. Fetița, simțind pericolul, a încercat să fugă, dar Amma a prins-o și a atacat-o. A lovit-o cu o piatră. Ann a mușcat-o. De aici avea semnul de pe șold, dar eu nu mi-am dat seama ce reprezenta.

Cele trei fete au ținut-o pe Ann la pămînt, în timp ce Amma a strangulat-o cu un cordon pe care îl furase din trusa de bricolaj a unui vecin. A durat o oră pentru a o calma pe Jodes și încă o oră pentru ca Amma să smulgă dinții, cu Jodes plîngînd în tot acest timp.

Apoi fetele au cărat corpul pînă la rîu și l-au aruncat în apă, după care s-au dus la casa lui Kelsey, s-au spălat în garajul din spate și s-au uitat la un film. Nici una nu mai știa la ce film. Dar toate și-au amintit că au mîncat cantalup și au băut vin alb din sticle de Sprite, în cazul în care mama lui Kelsey trecea pe acolo.

James Capisi nu mințea despre femeia fantomatică. Amma furase unul dintre așternuturile albe de acasă și îl înfășurase ca pe o rochie din Grecia antică, își prinsese părul strîns și se pudrase pînă cînd a devenit strălucitoare. Era Artemis, zeița sîngeroasă a vînătorii. Natalie fusese intrigată, inițial, cînd Amma i-a șoptit la ureche: *E un joc. Vino cu mine să ne jucăm*.

A condus-o pe Natalie prin pădure pînă la garajul lui Kelsey, unde au ținut-o timp de 48 de ore, îngrijind-o, epilîndu-i picioarele, îmbrăcînd-o cu tot felul de lucruri și hrănind-o pe rînd, în timp ce savurau din plin urgia din oraș. Imediat după miezul nopții, pe 14 mai, prietenele ei au ținut-o din nou la pămînt în timp ce Amma o strangula. Din nou, Amma a smuls singură dinții. Se pare că dinții copiilor nu sînt atît de greu de smuls, dacă apeși bine pe clești. Și dacă nu îți pasă foarte tare cum arată după aceea. (Imagine cu podeaua căsuței de păpuși, cu din mozaicul de dinți smulși, doar cîțiva sub formă de aschii).

Fetele ieșiseră cu mașinuța de golf a Ammei la patru dimineața pe o străduță lăturalnică ce dădea în Strada Principală. Spațiul îngust dintre salonul de frumusețe și magazinul de bricolaj era suficient pentru ca Amma și Kelsey să o care pe Natalie de mîini și de picioare pînă în față, unde au proptit-o de zid, așteptînd marea descoperire. Jodes a plîns iarăși. Fetele chiar au discutat ulterior să o omoare și pe ea, de teamă că ar putea să cedeze. Ideea era pe cale să fie pusă în aplicare cînd mama a fost arestată.

Amma a ucis-o pe Lily de una singură, lovind-o în cap cu o piatră, după care a sugrumat-o cu mîinile, i-a smuls șase dinți și i-a tăiat părul. Toate astea pe o alee, în spatele lăzii de gunoi unde lăsase cadavrul. A mers cu piatra, cu cleștele și cu foarfeca la școală, cărîndu-le în ghiozdanul roz pe care i-l cumpărasem eu.

Părul ciocolatiu al lui Lily Burke a fost împletit de Amma și folosit pe post de covoraș în camera mea din căsuța de păpuși.

Epilog

Adora a fost găsită vinovată de ucidere din culpă pentru ceea ce i-a făcut lui Marian. Avocatul ei pregătește deja recursul, iar procesul e relatat cu entuziasm pe site-ul ei, freeadora.org., de un grup de susținători. Alan a încuiat casa din Wind Gap și s-a mutat într-un apartament în apropierea închisorii din Vandelia, Missouri. În zilele în care nu o poate vizita, îi scrie scrisori.

Au apărut tot felul de pliante despre familia mea de criminali. Am primit o grămadă de oferte de a scrie cărți pe tema asta. Curry m-a îndemnat să accept o astfel de ofertă, dar s-a potolit imediat. Bravo lui. John mi-a scris o scrisoare amabilă și dureroasă. El a bănuit-o tot timpul pe Amma și s-a mutat în garajul lui Meredith în special pentru a o „supraveghea". Ceea ce explica conversația pe care o auzisem între ei doi, mai ales că Amma avea o plăcere deosebită să își bată joc de durerea lui. Îi rănea pe ceilalți flirtînd cu ei. Durerea era o plăcere intimă, așa cum simțea mama cînd își înfigea pensetele în rănile mele. Cît despre cealaltă dragoste a mea din Wind Gap, nu am mai auzit nimic de Richard niciodată. După privirea pe care a avut-o în fața corpului meu însemnat, am știut de atunci că așa se va întîmpla.

Amma va rămîne în închisoare pînă la vîrsta de 18 ani și, probabil, mult după aceea. Are voie să primească vizitatori doar de două ori pe lună. Am fost o dată la ea și am stat amîndouă într-un spațiu de joacă drăguț, înconjurat de sîrmă ghimpată. Fetițe în salopete și tricouri de închisoare, agățate de bare și inele de gimnastică, sub privirea furioasă a unor femei grase pe post de paznic. Trei fete alunecau indiferent pe un tobogan

cojit, se urcau pe scară și se dădeau din nou. Au făcut asta întruna, fără a scoate o vorbă, pe toată durata vizitei mele.

Amma își tăiase părul pînă la chelie. Era poate o încercare de a părea mai dură, dar în schimb avea acum un aer de ființă din altă lume. Cînd i-am atins mîna, era umedă de transpirație. Și-o trase imediat.

Mă hotărîsem să nu o întreb nimic despre crime, pentru a face vizita cît mai relaxantă cu putință. Dar întrebările mi-au țîșnit din gură imediat. De ce le-a smuls dinții, de ce tocmai acele fete, care erau atît de istețe și interesante? Cu ce au putut să o supere? Cum a fost ea în stare de așa ceva? Ultima întrebare sunase dojenitor, de parcă o certam că dăduse o petrecere cînd eu nu eram acasă.

Amma le privea cu amărăciune pe cele trei fetițe de pe tobogan și îmi spuse că ura pe toată lumea de acolo, toate fetele erau fie nebune, fie proaste. Nu suporta să spele rufe și să pună mîna pe lucrurile altora. Apoi tăcu o vreme și am crezut că îmi va ignora întrebările.

— Am fost prietenă cu ele o vreme, spuse în cele din urmă, cu bărbia în piept. Ne distram, ne jucam prin pădure. Eram niște nebune. Chinuiam împreună tot felul de chestii. Odată, am omorît o pisică. Dar apoi, ea (ca de obicei, nu putea rosti numele Adorei) a devenit interesată de ele. Nu puteam niciodată să am ceva numai al meu. Nu mai erau doar secretele mele. Veneau tot timpul la noi acasă. Apoi au început să mă întrebe despre cum e să fii bolnav. Ar fi stricat totul pînă la urmă. Ea nici măcar nu și-a dat seama.

Amma își frecă cu asprime părul periuță.

— Și de ce a mușcat-o Ann? Mereu m-am gîndit la asta. De ce Ann avea voie să o muște și eu nu?

Nu a mai vrut să spună altceva, răspunzînd doar cu sughițuri și oftaturi. Cît despre dinți, îi smulsese doar pentru că avusese nevoie de ei. Casa de păpuși trebuia să arate perfect, așa cum era de fapt tot ce îndrăgea Amma.

Cred că mai era ceva. Ann și Natalie muriseră pentru că Adora le acordase atenție. Amma privea chestia asta ca pe o trădare. Amma o lăsase pe mama să o îmbolnăvească atîta timp. *Cîteodată, cînd îi lași pe oameni să îți facă anumite lucruri, de fapt tu le faci lor anumite lucruri.* Amma o controla pe Adora prin faptul că o lăsa să îi facă rău. În schimb, cerea dragoste necondiționată și loialitate. Nu erau acceptate alte

fetițe. Din același motiv o ucisese pe Lily Burke. Pentru că Amma credea că o plac mai mult pe Lily decît pe ea.

Probabil mai pot exista sute de alte explicații ale faptelor Ammei. În final, rămîne doar un singur adevăr: Ammei îi plăcea să rănească. *Îmi place violența* țipase ea la mine. E vina mamei. Un copil hrănit cu otravă consideră durerea o alinare.

În ziua în care Amma a fost arestată, în care totul a fost dezvăluit, Curry și Eileen se propteau în canapeaua mea, ca niște solnițe preocupate. Mi-am strecurat un cuțit sub mînecă și, în baie, mi-am dat jos cămașa și l-am înfipt în cercul perfect de piele netedă de pe spate. L-am scos și l-am înfipt de mai multe ori, pînă ce pielea se acoperise de linii zdrențuite. Curry a dat buzna înăuntru, chiar înainte de a începe să mă tai pe față.

Curry și Eileen mi-au împachetat niște lucruri și m-au luat la ei acasă, unde mă bucur de un pat și de un pic de spațiu în ceea ce a fost odată camera de recreere de la subsol. Toate obiectele ascuțite au fost încuiate, dar nici eu nu m-am obosit prea tare să ajung la ele.

Învăț să accept să fiu îngrijită cu dragoste. Învăț să fiu îngrijită părintește. Îmi retrăiesc copilăria, scena crimei. Eileen și Curry mă trezesc dimineața și mă bagă în pat seara, sărutîndu-mă (sau, în cazul lui Curry, un gîdilat ușor sub bărbie). Nu beau nimic mai tare decît sucul de struguri preferat al lui Curry. Eileen îmi pregătește baia și, cîteodată, îmi piaptănă părul. Nu mă înfioară gestul ăsta și credem că este un semn bun.

Se apropie ziua de 12 mai, cînd se împlinește exact un an de la întoarcerea mea în Wind Gap. Iar anul ăsta s-a nimerit ca în această zi să fie și Ziua Mamei*. Ironic. Cîteodată mă gîndesc la noaptea aceea în care am îngrijit-o pe Amma și la cît de pricepută am fost să o calmez. Cîteodată visez că o spăl pe Amma și că îi șterg fruntea. Mă trezesc cu stomacul încordat și cu buza de sus transpirată. M-am priceput să am grijă de Amma din bunătate? Sau mi-a plăcut să am grijă de Amma pentru că am și eu boala Adorei? Oscilez între cele două variante, mai ales noaptea, cînd pielea începe să-mi zvîcnească.

În ultimul timp, am început să cred că din bunătate.

---

* Ziua Mamei, sărbătorită în cea de-a doua duminică a lunii mai în SUA și Canada.

Multe mulțumiri impresarei mele, Stephanie Kip Rostan, care m-a purtat cu grijă prin toată povestea asta a primei cărți, dar și redactorului meu, Sally Kim, care mi-a pus întrebări precise și mi-a oferit multe, multe răspunsuri în încercarea de a da formă acestei cărți. Deștepte și solidare, sînt, de asemenea și o încîntătoare companie la masa de seară.

Mulțumiri și lui D.P. Lyle, medic, doctorului John R. Klein, dar și Lt. Emmet Helrich, care m-au ajutat să înțeleg anumite probleme medicale, stomatologice, dar și criminologice; redactorilor mei de la Entertainment Weekly, în special lui Henry Goldblatt și redactorului-șef Rick Tetzeli.

Multe mulțumiri tuturor prietenilor mei, mai ales celor care au citit manuscrisul de nenumărate ori, mi-au oferit un sfat și susținere cînd scriam *Obiecte ascuțite*: Dan Fireman, Krista Stroever, Matt Stearns, Katy Caldwell, Josh Wolk, Brian „Ives!" Raftery și celor patru verișoare ale mele (Sarah, Tessa, Kam și Jessie), toți adăugînd un cuvînt esențial unde era nevoie, mai ales cînd aveam de gînd să ard tot ce scrisesem. Dan Snierson este, probabil, cea mai optimistă și cumsecade ființă de pe planetă — îți mulțumesc pentru încrederea ta constantă și roagă-l pe Jurgis să fie blînd cu mine în cronici. Emilly Stone mi-a oferit sfaturi și glume bune din Vermont, Chicago și Antarctica (îi recomand cu căldură serviciul de navete din Crazytown); le mulțumesc lui Susan și lui Errol Stone pentru refugiul acordat în casa de lîngă lac. Lui Brett Nolan, cel mai bun cititor din lume — un compliment ce nu se oferă cu ușurință — care m-a îndepărtat de la cîteva referințe întîmplătoare la *Familia Simpson* și care este, de asemenea, autorul celui mai reconfortant e-mail de două cuvinte care a existat vreodată. Scott Brown, Monstrul pentru Mick al meu, a citit nenumărate variante ale cărții, sărmanul de el și m-a însoțit în numeroasele și necesarele evadări din realitate — eram doar eu, Scott și un unicorn nevrozat cu un complex patern. Le mulțumesc tuturor.

În cele din urmă, multă dragoste și considerație numeroasei mele familii din Missouri, care, mă bucur să spun, nu mi-a oferit absolut nici o sursă de inspirație pentru personajele acestei cărți. Părinții mei m-au încurajat întotdeauna să scriu, încă din clasa a treia, cînd am spus că vreau să mă fac fie scriitor, fie fermier cînd voi fi mare. Chestia cu ferma n-a prins niciodată, așa că sper că v-a plăcut cartea.

În colecția
TRITONIC PREMIUM
au apărut:

Frida / Bárbara Mujica
Spionul lui Dumnezeu / Juan Gómez-Jurado

CARTEA PRIN POȘTĂ

Pentru cărțile comandate, editura suportă costurile de transport prin poștă. În plus:
– pentru **2** cărți se acordă o reducere de 10 %
– de la **3** cărți în sus se acordă o reducere de 15%.

Pentru a obține oricare dintre aceste cărți, trimiteți comanda dumneavoastră pe adresa: **Editura TRITONIC, C.P. 3-12 BUCUREȘTI,** prin fax: **021.242.73.77**, la tel.: **072.88.77.440** sau prin e-mail la: **editura@tritonic.ro**.